

סיפור שעדיין אין לו שם

דברים אבודים, דברים מצויים

בורג כסוף גדול

איזה יופי, הוא אמר, והלב שלה התחיל לדפוק כל כך חזק. הוא ניחש, הוא הרגיש. כמה אנשים כבר ישבו כאן ולא שמו לב בכלל, ואף אחד לא התייחס בכלל לצינצנת הגדולה, שהיא הניחה בינה לבין המושב שלידה. כבר שמונה חודשים היא כאן, הולכת ומתמלאת בדברים קטנים שאנשים איבדו. אף אחד לא שאל אותה מה זה, ודווקא הוא, שהתיישב מאחור, והיא לא מצליחה לראות את הפנים שלו במראה, דווקא הוא ניחש מיד. אני יכול להסתכל? בטח. לכל דבר כאן יש סיפור, נכון? הוא אמר, ועכשיו הלב שלה כבר איים לקפוץ לה החוצה מהחזה. כן, גם אני חושבת ככה. הנה, זה למשל, הוא עבר לקול אחר לגמרי, יותר נמוך ושקט, קול של סיפורים, והיא ניסתה לחבר את הקול לפיסות הפנים במראה ולא הצליחה. זה בורג של חללית, נכון? הוא שלח את היד שלו קדימה והחזיק מול עיניה את הדבר הזה שכשהיא מצאה אותו לא היה לה שמץ של מושג מה הוא יכול להיות, וליד שלו היה ריח טוב. את רואה, מישהו איבד את זה כאן ועכשיו הוא תקוע על כדור הארץ ולא יכול לחזור לכוכב שלו, מסכן. תגידי, את זוכרת את החיזור שנסע איתך? את זוכרת איפה הוא ירד? עכשיו היתה לה יד, גדולה ודקה ועדינה וחזקה, עם ריח טוב, שלא התחברה לקול שלא התחבר לפנים. כן, בטח שאני זוכרת, הוא רצה לים, הוא כל הזמן אמר: בשלוש השיגור, אני מאחר, את לא יכולה לנסוע יותר מהר? והוא מיצמץ נורא בעין האחת שלו... ועכשיו היה לה גם צחוק. ואז הוא עשה את מה שיחלה כבר שיעשה, ושגרם לה להתחיל להזיע ולגרונן שלה להתייבש. הוא זו ככה שהעיניים שלו מצאו את העיניים שלה במראה. לא היה לה אומץ להשאיר שם, אבל גם לא היתה לה ברירה, המראה הרי נועדה לנהיגה ונהיגה זו העבודה שלה.

עגיל

וזה? הוא המשיך, זה נראה לי כמו עגיל מאוד מיוחד, כזה, שזוג עולה מליון דולר ואחד לא שווה כלום, נכון? נכון, היא צחקה, ולי יש אחד. הוא קירב את העגיל אל האוזן שלה: זה ספירים. יפה לך העגיל הזה. את זוכרת אישה עם מליון דולר על האוזניים? אני לא הולכת עם עגילים, היא צחקה סוף סוף, והקשר בבטן שלה השתחרר והתהדק באותו זמן, וטילטלה את הראש שלה והשיער שלה הבריש את היד שלו שמצידה החליקה על הלחי שלה. מה זה הריח הטוב הזה? היא לא הצליחה לזהות. אבל כן, אני זוכרת את האישה

הזאת, כי היא בעצמה שמה את העגיל. לא נכון, באמת? הוא פוער את העיניים שלו כנגדה במראה: כחול וצלול ושקוף. ספירי. באמת, בחיי, והיא אמרה: איך הוא לא שם לב שאני אף פעם לא הולכת עם שני עגילים אותו דבר? היא בכתה. היא נורא יפה, הנהגים תמיד רבים מי יקח אותה, יש עליה המון סיפורים ושמעות. היה רגע של שקט ואז היא שמעה את העגיל מצלצל את נפילתו חזרה לצינצנת, הוא שתק, היא נהגה, הראש שלו היה מורכן, היא לא ראתה את עיניו במראה. היא שמעה עוד משהו נופל לצינצנת. גם אני שמתי משהו, הוא אמר, אני יורד כאן בפינה. שטר הוגש לה, עודף ניתן לו, ותודה ושלוש. היא עמדה שם עוד רגע, והיה לה גם גב. גבוה מאוד וארוך רגלים.

נייר זהב

אז עכשיו הראש שלה היה צנצנת גדולה, והיה בו אוסף של דברים שלא מתחברים: היו עיניים, יד, ריח טוב, וקול וצחוק, ורגליים ארוכות ארוכות, ולא היו לה פנים. כי כשהוא ירד היא הציצה במראת הצד, אבל הוא בדיוק התכופף לשרוך את האולסטר שלו ואז היא היתה צריכה להשתלב בתנועה כי צפצפו לה ודובי שאל אם יש מישהו להשל"ה והיא כבר היתה לא רחוק אז היא לקחה את זה.

הזקן שעלה בקופת חולים בהשל"ה ביקש לכבות את המזגן ופתח חלון, הבחור שעלה בפרישמן פינת דב הוז סגר מיד את החלונות ודרש במפגיע מזגן, הבחורה עם התינוק שעלתה בבזל ביקשה לכבות את המזגן והזוג המאוהב בגיל העמידה שעלו בבן גוריון ביקשו מזגן ומהר וככה זה היה כל היום. בצהרים היא קנתה לה מנה פלפל וקולה אצל ג'וני בטשרניחובסקי ונסעה ועמדה בגאולה מול הים ושתתה לאט את הקולה ונתנה לרוח החלשה מהים לצנן לה את הפנים, חשבה על התכלת השקופה והצלולה ההיא, על הריח הטוב ההוא. היא הוציאה את מה שהוא שם בצנצנת ואז הבינה: עץ טרי, זה היה ריח של עץ. בסוף היום היא התעטשה כמו משוגעת והיתה לה נזלת וכאב ראש נוראי, אבל על המראה היה תלוי הדבר הכי יפה שמישהו אי פעם נתן לה.

ברגע שהיא היתה חגורה בחגורת הבטיחות, היא התחילה להפגין אותה בשאלות. ישישה קטנטנה עם קול רועם חרוך משנים של סיגריות: תגידי לי ילדה, מה זה, איזה מין עבודה זאת לבחורונת צעירונת שכמותך? עבודה נפלאה, היא צוחקת, הכי טובה שהיתה לי בחיים. באמת, נו, ואיזה עבודות כבר היו לך בחיים? הרבה, הייתי כבר עוזרת בית, מלצרית, גננת וסקיפריית. סקיפריית, או, ומה זה סקיפריית? הזקנה מקרקרת ושולה מהתיק שלה כדור מוצרט. היא מקלפת אותו בזהירות, אומרת: פה גדול! ודוחפת לה אותו לפה. אחרי שהמתיקות הראשונה נמסה מגיע המרציפן שהיא אוהבת יותר. סקיפר זה רב חובל, קפטן של אוניה קטנה, יכטה. או, באמת ילדה? כל הכבוד לך, זה באמת יפה מאוד, הזקנה מחליקה באצבע הקמוטה, המאונקלת מעט שלה, שהציפורן שלה צבועה באדום את נייר הזהב ומניחה אותו בצנצנת. ברור, זה הדבר הכי הגיוני וטבעי בעולם. את יודעת לנהוג באוניה, הא? אז לנהוג במונית זה בטח שטויות בשבילך... לא בדיוק, היא אומרת, בתל

אביב יש הרבה יותר תנועה מאשר בים. והזקנה ממשיכה בתחקיר: אבל תגידי לי ילדה, מה עם לימודים? לימודים, טוב, תואר ראשון כבר גמרתי. באמת ילדה, את משהו את יודעת? אבראבו! ומה למדת? ביולוגיה ימית. הזקנה שהוציאה עכשיו מהתיק ליפסטיק ולרגע לא היתה מרוכזת, הסתובבה אליה ותקעה בה את המבט הישיש שלה: ביולוגיה! ימית! או הא, אני ממש מתרשמת ממך מיידלה, אין לי מילים. הנה תעצרי לי כאן מתוקה, את רואה, איפה שכתוב מועדון ברידג'! או. יופי. תוך שהיא משלמת לה היא מורחת את הליפסטיק בשתי תנועות שגורות ובטוחות: למעלה ושמאלה, למטה וימינה, וזהו. בלי מראה ובלי לחרוג מהשפתיים בכלל. ואיך קוראים לך ילדה חכמה שכמוך? קוראים לי דבורה. עכשיו הזקנה צוחקת עד דמעות ממש: גם לי, גם לי קוראים דבורה. שתהיי לי בריאה ילדה. להתראות. והיא יורדת לאט לאט, מייצבת את עצמה על המקל שלה ומנופפת לה לשלום, משאירה אחריה בושם נעים, טעם מתוק ועוד משהו שחונק אותה קצת בגרון.

שני כפתורים

החיים שלה הולכים ומתרוקנים, הבית הולך ומתרוקן והצנצנת הולכת ומתמלאה: בקבוקון של לאק שחור, קצה של עפרון צהוב מכורסם ושני כפתורים: קטן וורוד וגדול כחול.

הנסיעה האחרונה של הלילה הביאה איתה כאב בלתי צפוי. זוג שתוי התמזמז במושב האחורי והיא שבדרך כלל דווקא שמחה להוביל נאהבים, מכל הסוגים, הפעם נצבטה נורא. היא שמחה כשהם ירדו. דורון כבר ישן כשהיא נכנסה למיטה. בשבועות האחרונים היא בעיקר פוגשת את הגב שלו. הוא מילמל משהו והתהפך לצד השני תוך שהוא סוחב איתו את כל השמיכה, היא ניסתה להדחק לתוכה והוא פשוט לא נתן לה. היא כבר לא היתה בטוחה אם הוא באמת ישן.

שחורה, אמא שלך חיפשה אותך, היא אומרת שזה דחוף. די דובי, קוראים לי דבורה, דבורה. כן שחורה, תתקשרי לאמא שלך. מה אמא, מה קרה? כלום לא קרה מאמי, פשוט שאת לא עונה לי כבר יומיים, אז אמרתי שזה דחוף. יופי אמא, בסוף זה יהיה זאב זאב. ואיפה אח שלך מאמי? השומרת אחי אנוכי, אמא? או, זאת הבת שלי, דבורי תגידי, את זוכרת שבשבת אנחנו לא כאן, נכון? שמוליק לוקח אותי לנופש באילת. אתם תסתדרו, נכון? כן אמא, אני חושבת שנסתדר, נמצא כבר מי שיחליף לנו את החיתולים. שבת פנויה: משהו בפנים מתרונן, מתעופף ואז שוקע ומתרסק. שבת פנויה.

על הדלת השלט שדורון הכין: דבורנה. מבטא משאלת לב, כמיהה לערבוב, שמעולם לא הוגשמה. מתי התחיל המרחק? מתי זה קרה? כשנולד דורון החדש, המעוצב, המשודרג, הממותג, היוזם, הממנף, כל המילים האלה שהתחילו להציף את כל הדיבור שלו, ההוויה שלו. היא לא הצליחה להסתיר ממנו כמה זה לא מעניין אותה, אולי אפילו קצת מגעיל אותה, היא לא גאה בזה, אבל ככה זה היה והיא לא יכלה להסתיר אתה זה. צריך לאמר את האמת, הוא לא התרחק היא הרחיקה אותו, עם האדישות, כמעט גועל שלה לדברים

החדשים והמסעירים בחייו. ההתלהבות שלו מיופי וטבע, התחלפה בעיצוב חלקלק וקרירות מזגנים ונפרטה לפרוטות המקרקשות של מיתוג, מיקוד, פילוח, דיוור, שיווק. התיק הגדול והמבולגן שלו הוחלף במזוודת לפ-טופ מעוצבת שבה שכנה גולת הכותרת של חייו העכשוויים: מחשב נישא עם התפוח הנחשק, זוהר בצבעי לבן ואפרפר. כאילו רק הקליפה של דורון נשארה. אבל לא, האמת היא שגם הקליפה התקלקלה. במקום הקוציצים הבהירים שלו, הוא גידל קוקו קטן, והתחיל להתגלח גילוח חלקי שכזה, משאיר זקנקן קטן, והחיוך שלו המתוק נראה לה עכשיו כמו מודבק על פנים חדשים, בין הזקנקן תייש המטופש והקוקו העכברי המתוח לאחור מעל למצח.

שמעי אחותי, לא תאמיני מה קרה. מה שולי, מה קרה? סתכלי בצנצנת שלך. היא מוציאה מהצנצנת את התוספת החדשה ותיבת נגינה מתוקה מתחילה להסתובב בלב שלה. איך? מה? שמעי אחותי, אתמול דובי אומר לי משהו מבקש אותך באדם הכוהן. תק, הלב שלה קופץ. ושולי ממשיך: אני בא לשם, עומד שם איזה שלוך גבוה כזה. תק, הלב שלה קופץ עוד יותר גבוה. מסתכל עלי ואומר: איפה שולי? בקיצור, הוא ראה בלוחית של המונית שולי וחשב שאת שולי. מה קורה אחותי? מי זה? יפה אה? הוא גם עשה את הגדול, נכון? כן, יפה החרוז. הפסלון הראשון שהוא שם בצנצנת הוא קוף שעכשיו מתנדנד על המראה, והחרוז הוא קופיף קטן, גור קופים מתוק, שהיא לא יכולה להתאפק ומשחילה על מחזיק המפתחות שלה.

בשבת היא ישנה עד הצהריים, דורון לא היה בבית כשהיא קמה, רק פתק שאומר שיצא עם חברים מהעבודה לארוחת בוקר.

צדף

מכל האנשים בעולם, דווקא אמא שלה היתה מי שהשיגה לה את העבודה כסקיפריית. כן, דווקא אמא שלה שכל יציאה שלה לים מלווה בכל כך הרבה חרדה מצידה, שהיתה מעדיפה שהבת שלה תהיה מורה כמוה או איזשהו מקצוע יבשתי אחר, זו היא שנתנה לה את הפתק עם מספר הטלפון של דווידי ואמרה: קחי מאמי ושיהיה לך בהצלחה. דווידי הוא הבעל של צילה שלימדה עם אמא שלה פעם באותו בית ספר. הוא עיתונאי, בשנות השישים המאוחרות שלו, איש גדול ושחום עם רעמת שיער לבנה וגבות לבנות מזדקרות, שמתחת להן עיני חרוזים שחורות ונוקבות ואף ענק. החיוכים שלו נדירים, אבל שובי לב. דווידי יושב בכיסא גלגלים כבר שנתיים מאז עבר שבץ מוחי, אבל גם כשהוא יושב בכיסא הוא נראה ענק. כשהוא ראה אותה לראשונה הוא נאלם דום, וזה לא דבר שקורה לו הרבה, את זה היא גילתה כשכבר הכירו. את הבת של אתי? הוא שאל, את הבת של אתי? אחרי שהיא ראתה את הבחור שהוא פגש לפנייה היא ידעה שאין לה סיכוי, אבל דווידי היה משועשע. מהעובדה שהיא בחורה, מהגודל שלה, מהצבע שלה, מה שזה לא יהיה, והוא אמר לה: בסדר דבורה, את תוציאי אותנו לים בשבת הבאה, וזיו יהיה העוזר שלך, ויותר אני לא מתערב. לדווידי יש יאכטה יפיפיה משובחת ומרווחת, הרבה שנים הוא החזיק בהגה שלה

אבל עכשיו הוא צריך עזרה, זו האמת. זיו הגיע עם המון המלצות ודאווין, ומהרגע שהם יצאו היא הבינה, שהוא הבחור הכי עצלן שנולד אי פעם. כל דבר שהיא ביקשה ממנו לעשות, היא היתה צריכה לבקש שלוש פעמים ובדרך כלל כבר אחרי פעם השניה היא היתה עושה את זה לבד, וכך קרה שרוב ההפלגה זיו בילה על הסיפון עם צילה ושיר בת הזקונים המשתזפת, והיא בילתה עם דווידי בקבינה או במטבח לבד. כל הקיץ ההוא היא המשיכה להשיט ביחד עם דווידי, זיו המשיך לפלרטט עם שיר ולהשתזף על הסיפון וצילה המשיכה להקיא ולדבר בנייד לסרוגין. דווידי נהג לנמנם בצל ביום, לשנות וויסקי בערב, ולנהל איתה שיחות ארוכות ומעניינות בקבינה בין זה לזה. בהפלגה האחרונה באותו קיץ זיו הביא את אח שלו, דורון. הוא עזר לה בבישול, התעניין בניווט ובהשטה ולמעשה נהיה החבר שלה עוד לפני שהם חזרו לחוף. הוא היה אז בסוף לימודי עיצוב והיא התחילה את התואר השני. אחרי פחות משבועיים הוא עבר לגור איתה וקבע בדלת את השלט ההוא. זמן קצר אחר כך דורון התחיל ללמוד פירסום והיא התחילה לנהוג במונית. דורון היה אחראי על הרעש: מוסיקה, בילויים וחברים, והיא על השקט: בית, ים וחיבוק.

כשהיא אמרה לו שהיא עובדת בשבת היא לא הצליחה לראות כלום, היא לא הצליחה לראות אם הוא כועס או שמח או אדיש, עד כדי כך פניו אינם ניתנים לה לקריאה בזמן האחרון, פני זר, ממש כך. הוא הקצין אל הרעש והיא אל השקט, והפער שנפער כבר גדול מידי, המרחק בלתי ניתן למעבר.

שתים בלילה, מוצאי שבת, היא שוכבת בחושך בחול, היא זקוקה לנשימה של הים לידה עכשיו, להקל עליה את הנשימה שלה. החול עדיין חמים אבל הלילה כבר קצת קריר, הירח פגום, הלב מסוכסך.

חרוז עץ

היא הריחה את הריח הטוב עוד לפני שהוא אמר שלום והתכלת השקופה והצלולה שלו התמקמה במראה, הריח של העץ מקדים אותו ומבשר עליו וגורם ליד שלה להזיע מעט על הגה. איזה קטע, כשביקשתי שישלחו את שולי קיבלתי את אח שלך ועכשיו הופעת כאן בכלל בלי שביקשתי. אז אתה רוצה את שולי? היא שואלת והוא צוחק: שולי, מה זה שולי בכלל? היא צחקה גם ולא אמרה לו שדובי שלח אותה ויש יסוד סביר להניח שהוא לא עשה את זה במקרה בכלל. דובי שיודע הכל על כולם כל הזמן, בטח לא פיספס את הבחור שביקש את שולי והתכוון לאחותו. הי, תלית את הקוף על המראה, מה זה מתאים! כן, יש לזה גם ריח נהדר. ריח? אה כן, אני כל היום בריח הזה, אני כבר לא שם לב בכלל, ובסדנה יש גם ריחות חזקים של דבקים ולקה, אבל אין, אין כמו הריח של העץ, נכון? עץ זה הדבר שאני הכי אוהב בעולם. מה הדבר שאת הכי אוהבת בעולם? את הים, היא ענתה והוא המשיך, כאילו זה ההמשך הטבעי של המשפט: וקוראים לך דבורי, הא? כן, היא צוחקת, אח שלי קורא לי ככה, מילדות. שולי ודבורי, מה זה, תגידי? שאול ודבורה, נו, אמא שלנו היתה מורה לתנ"ך. עכשיו הוא צוחק, אדוות בתכלת הצלולה שלו, לי קוראים אושיק.

תנחשי ממה זה? אני לא מנחשת, תגידי. טוב, אושיק זה מאושר, השם שלי הוא אושר, בתחרות השם המעפן אני מנצח לא? והאחים שלי הם... שלוה וזמר, היא ממשיכה אותו. מה? איך את יודעת? נו באמת, אושיק, מתוק לה משום מה בפה להגיד את השם שלו, אז היא אומרת פעמיים, אושיק, אתה כל הזמן בנייד, או עם שלוה או עם זמר. באמת? טוב, אני לא כל הזמן בנייד, רק במונית, בחיי. יש לנו אמא קצת, אה, רוחניקית, ז'תומרת, היא היתה רוחניקית עוד לפני שאפילו המציאו את המילה הזאת, היא היתה נערת פרחים, אמיתית כזאת. אז לאן? היא שואלת, קצת קוטעת את השטף שלו, קצת נהיה לה אישי מדי פתאום. שנייה, הוא אומר, ומדבר בטלפון שוב: את בבית? טוב אז אני רק קופץ לסופר ובא. ולה הוא אומר: אני ארד בסופר בארלוזרוב. הי, ראית את הקופיף? כן, אושיק, אל תכעס טוב, אבל הוא לא בצנצנת. מה, מישהו גנב אותו? כן. אני. הוא על הצרור מפתחות שלי. אה יופי. בי. הוא יורד בחטף.

מכסה כחול של בקבוק מים

היא בכלל לא ידעה כמה היא מוטרדת, עצבנית ומבולבלת, עד שהנהגת של המכונית שבה היא נכנסה התחילה לצרוח עליה. הצרחות חפרו בתוכה וקדחו בתוכה וננעצו בה ככה שהיא התעלפה.

שולי צועק עליה בטלפון: תפסיקי כבר דבורי באמת, תפסיקי. כמה זמן את כבר איתי על המונית? שמונה חודשים? ובזמן הזה כמה תאונות אני עשיתי? ארבע. נכון. ואת? אף אחת. נכון. אז די כבר, תפסיקי להתנצל ותתחילי לנשום והעיקר שאת בסדר, הבהמה לא תמות מזה, נכון? אני כבר מגיע. היא יושבת על שפת המדרכה, ליד הכנף המעוכה ושותה לאט לאט מבקבוק מים שהאיש מהקיוסק נתן לה. הפנים שלו היו הדבר הראשון שהיא ראתה כשהיא התעוררה. הי ילדה, את בסדר? קחי, תשתי, את מה זה הבהלת אותי. הפוסטמה הזאת השאירה לך פתק עם הפרטים היא נורא מיהרה.

שלושה ימים לקח לתקן את הדפיקה ובימים האלה היא נאלצה להיות בבית. להיות בבית ולראות את דורון מתחסר ממנו בהדרגה, בהתמדה, בלי אף מילה. דורון, אני מצטערת, שותק אליו הגב שלה, כשהיא שותה קפה והוא יוצא מהדלת בפעם האחרונה, שותק גם הוא את ההצטערות שלו.

היא ידעה מה היא עושה והיא לא יכלה להתנגד לזה. היא נסעה לכל מקום דרך מקום אחד, לפעמים עד כדי סיבוב, אבל דרך שם היא נסעה. דרך שם, והיא לא הצליחה להמנע מזה במשך כמה שבועות, היא רצתה לראות פתאום, ככה במקרה, את הרגלים הארוכות האלה הולכות ברחוב שלו, ליד הבניין שלו, אולי מטיילות עם הכלב שלו, אולי עם החברה שלו, אפילו איתה. אבל היא אף פעם לא ראתה אותו, ובכל זאת היא המשיכה. עכשיו עמדו שם בחור ובחורה ונפפו לה לעצור. שיהיה. אחרי דקה היא שמעה את הבחורה אומרת: די,

אמיטי, לא כל כך קרוב לבית, פלייז. נימת ההתפנקות בקול של הבחורה הגעילה אותה והשם אמיטי קפץ לה לאוזן וצילצל משהו. אחרי כמה דקות של שקט במושב האחורי היא לא התאפקה והגניבה מבט. כן, בהחלט. היא השתעלה שיעול קטנטן אבל הנשיקה מאחור לא הפסיקה. ואז היא שמעה את מה שהפך את הצילצול הקטן לאזעקה, לסירנה של ממש. הבחור אמר: רננה, באמת, תפסיקי כבר עם השטויות את חייבת לגמור עם זה, את שומעת? השם של הבחורה, ליד השם של הבחור, המקום בו הם עלו למונית, הכל ביחד הצטרף ונהיה בלתי נסבל. הנשיקות מאחור נמשכו ונמשכו, אמיטי ורננה, הם אלה שהתנשקו. וזה היה יותר מידי. ברמזור היא הסתובבה אליהם ושאלה אותם לאן הם רוצים, והסתכלה עליהם טוב טוב, על אמיטי ורננה, שהואילו לקטוע למענה את הנשיקה אבל המשיכו לשבת שם מרוחים ומעורבבים לגמרי. החבר שלו והבחורה שיש לה אותו ומעדיפה לבגוד בו עם החבר שלו. המילה שקפצה לה לראש היתה: צחה. הבחורה הזאת היתה צחה. עור לבן, שיישי קריר וצח ועיניים גדולות, ירוקות ויבשות. אמיטי ענה לה: לשינקין, ורננה שיקרה בטלפון: אני עם טלי, אנחנו הולכות לחפש לה נעליים לחתונה. מתי אתה חוזר? יופי, אני מקווה שאני אהיה בבית עד אז. בי.

שולי ביקש ממנה להמשיך עוד שעתיים והיא הסכימה, למרות הכאב שדפק לה בראש, היא המשיכה עוד שעתיים ואז לקחה שני אופטלגין והלכה לשכב קצת בחול, מתחת לכוכבים, וחשבה: כמה מקבלים על רצח של כאב ראש?

שרוך אדום למזל

שבוע עובר, שבוע שבו היא נמנעת מלעבור שם בדיוק כמו שנמשכה קודם לעבור. היא לא רוצה לראות לא אותו ולא את החברים הדוחים שלו, אבל ברור שזה קורה בסוף. שחורה את פנויה? רוצים אותך בפלורנטין. אבל היא לא רוצה. לא, היא רוצה, היא נוסעת לפלורנטין. הוא התיישב אמנם מאחור, אבל התעקש להתנהג כאילו הם חברים ולא נוסע ונהגת, דיבר ודיבר והיא לא הצליחה לשמוע ממש, מה שהתרחש במושב האחורי לפני שבוע טירטר לה בראש ועוד המון דברים והיא לא ממש הצליחה להתרכז במה שהוא אמר, עד שפתאום מימי צצה שם, ברמזור. מה, את מכירה אותה? קצת, אני לוקחת אותה לפעמים בלילה. לאן? לאן שהיא מבקשת. מה פתאום? לא יודעת, שולי עושה את זה אז גם אני, אני חושבת שאבא שלנו התחיל עם זה. אה, גם אבא שלך נהג מונית? היה. עכשיו נהיה שקט, אז היא ענתה לו בלי שישאל: הוא מת, לפני ארבע שנים, שולי לקח את הבהמה ואני הצטרפתי אליו לפני שמונה חודשים בערך. הבהמה? כן, ככה אנחנו קוראים לה. פתאום היא נזכרה איך אחרי התאונה שולי אמר, וידע בדיוק לאיפה הוא מכוון ואיפה הוא פוגע: דבורי, הבהמה הזו עוד תקבור את כולנו. הוא הרי ידע בדיוק למה היא כל כך נסערת. אבא שלה נהג על המונית הזו ולא הסכים להחליף אותה, היא הלכה ונהייתה יותר ויותר מיושנת ומסורבלת והוא לא הסכים, ואחרי שהוא מת גם שולי והיא, בלי לדבר על זה בכלל, נצמדו לבהמה כאילו היתה סוסה אצילה עם יחוס ולא סתם פְּרָדָה, מרצדס ישנה

וחבוטה. אז עכשיו נוספו לטירטור בראש שלה גם השאלות המכאיבות: למה אני מספרת לו את זה? מה זה העסק שלו? מה קורה לי? והיא פיספסה את הרמזור. היא פיספסה כנראה אפילו יותר מאחד. זה התחיל מזה שהיא שמה למימי עשרים שקלים בכוס, ומימי בירכה אותה ארוכות, כרגיל: דבורה כפרה, מתוקה מדבש את, ברכה עליך, תהיי בריאה מאמי. ושמה לה ביד שרוך אדום למזל, והיא ישבה שם עם השרוך ביד ומימי כבר המשיכה למכונית הבאה, והיא שקעה במין משהו שאולי הוא כמו נימנום שכזה, ואז הוא שאל אותה את כל השאלות, ואז התחילו לצפצף לה מאחורה כמו משוגעים והאוטו נכבה לה. אחרי שהיא התניעה והמשיכה לנסוע הוא התחיל פתאום לצחוק, צוחק צחוק פרוע תוך שהוא מתפתל מאחורה והרגלים הארוכות שלו בועטות לה בכיסא, בגב, ודמעות מתחילות לעלות לה בעיניים. סליחה, סליחה דבורי שאני צוחק ככה, הדמעות יורדות לה לגרון. סליחה, הוא מתנצל שוב אבל עוד בורחות לו כמה צהלות נוספות ועוד כמה התפתלויות ובעיטות, סליחה. זה קורה לי לפעמים, אני מצטער, בבקשה אל תיעלבי, זה רק אני עם השטויות שלי. לאן? היא יודעת כמה היא נשמעת עכשיו קרה, קפואה, כמעט מפחידה. הביתה, הוא אומר ומשהו בתוכה מתחיל לרתוח: לך הביתה, לך, מגיע לך, מגיע לך, החברה שלך המגעילה בוגדת בך עם החבר שלך, מגיע לך, והיא נותנת לו את העודף בשתיקה. בדרך חזרה מימי עוד בצומת, אוספת את השקלים שלה ומחלקת את הברכות שלה. רוצה טרמפ מימי? לא, דבורה מותק, עוד לא גמרתי את העבודה היום, לילה טוב דבורה נשמה מתוקה שלי.

טבעת פלסטיק עם חרצית צהובה

בוקר טוב שחורה! בוקר טוב דובי! מבקשים אותך באדם הכוהן, המחזר המיסתורי... אה, דובי, אני ברמת גן, איזה רמת גן בראש שלך? היתה לי נסיעה לבורסה, אני עוד מעט חוזרת. לא בורסה ולא רמת גן, היא דווקא קרובה, אבל היום היא לא תיקח, לא אותו ולא את רננה, ולא אף אחד מהסמטוכה הזאת שהיא רוצה ולא מצליחה להוציא לה מהראש. תשלח להם את שרול, היא נחנקת מדמעות ומצחוק, גם דובי מתחיל לצחוק: מה קרה שחורה, מי עצבן אותך? נמאס לך ממנו? או קי, אני שולח להם את שרול. כי שרול הוא העונש שלהם בתחנה, המכה שהם מנחיתים על לקוחות שמגיע להם לסבול קצת. שרול הוא איש טוב, באמת, בתחנה הם קוראים לו: המנהל, המקצוענים מן הסתם היו קוראים לו אובססיבי-קומפולסיבי. כשנכנסים למונית שלו מרגישים שמחה והקלה וכשיוצאים ממנה אותו דבר אבל בגדול, בהרבה יותר גדול. בהתחלה אתם מתרגשים מהניקיון, מהריח הטוב, מהקריירות הנכונה בקיץ או החמימות המושלמת בחורף, מהמוסיקה הנעימה והחרישית, אבל אז הוא מתחיל להפציץ אתכם בשאלות והוראות ואתם מרגישים שאתם, אתם אלה שהורסים את כל ההרמוניה, אתם אלה שלא נקיים, סליחה, שממש מלוכלכלים, קולניים, לא מנומסים, ובכלל, מה אתם נושמים כאן?! אנשים שנוסעים עם שרול יוצאים מהמונית שלו או בהתקף אפילפטי, או בבחילה איומה, או ברצון ללכת ולרצוח עכשיו מישהו, אבל תמיד, תמיד, בהחלטה נחרצת לא לנסוע יותר במונית כל החיים שלהם.

חמישה פקקים של גולדסטאר

כמה נורא זה להשתמש באמת כדי לשקר. וזה מה שהוא עשה עכשיו וזה היה מחריד. אחרי שהוא אמר את זה הוא גם עשה את זה ובכך הפך אותה לשותפה שלו לדבר הכי ציני שהיא השתתפה בו בחיים שלה. אבל היא השתתפה ועכשיו היא שונאת את עצמה. היא מתעבת ומחפשת איך להעניש את עצמה. הוא אמר לאישתו שהוא מבלה עכשיו עם מישהי, שהוא חרמן נורא אז שלא תחכה לו, שתלך לישון, שהוא חייב לזיין היום. עם כל מילה שלו היא התכווצה יותר. הוא צחק כדי שאישתו תחשוב שזו בדיחה והיא אפילו שמעה אותה צוחקת מהעבר השני של הקו. ובכל זאת. היא נסעה למגרש החנייה הענק, הריק והסודי שלה, ועברה למושב האחורי ונתנה לאש שלו להבעיר אותה ולשרוף אותה. דורה, הוא לחש, דורה, ובלחישיה הזו לא היה כלום מהנימה הפתיינית שהיתה לו קודם, הכל נעלם ונשארה רק התחינה הישנה, הנואשת, קורעת הלב. דורה, במבטא הרוסי הקטן המתוק הזה שלו, אני כל כך התגעגעתי. במשך שעה ארוכה הם שתו בירה והתחבקו, שתו בירה והתנשקו, שתו בירה והתפשטו, שתו בירה והחברו לגוף אחד שהלב שלו מתפוצץ.

כשהיא היתה בשנה הראשונה של חטיבת הביניים, שולי התחיל את התיכון. הוא הביא הביתה חבר חדש והחבר היה לבן בית. בכל פעם שהוא היה מגיע הוא היה עובר ליד החדר שלה, מציץ ואומר משהו קטן וקנטרני, והיא היתה נבוכה ומסמיקה ושותקת. עם הזמן הוא נהיה קצת כמו עוד אח והיא הפסיקה לשתוק. היא היתה עונה לו והוא היה צוחק והדיאלוג הלך ונתארך, עד שפעם שולי אמר: הי אלכס, באת אלי או אל אחותי? ועכשיו היה התור שלו להסמיק. בפעם הבאה הוא באמת בא אליה, כששולי לא היה בבית. כשאף אחד לא היה בבית. ברור. כמה זמן הם הצליחו להסתיר את זה? המון. כל כך הרבה זמן שאפילו שולי, עד היום, לא יודע, כי אם היה יודע היה הורג אותו כבר מזמן. כשהם היו כבר ביב' והיא בט', הוא שאל את שולי: תגידי, לאחותך יש חבר? ושולי היה קצת המום, אבל זה כלום לעומת מה שהיה יכול להיות אם הוא היה יודע, שלאחותו יש חבר כבר כמעט שנתיים, ומתוכן היא כבר כמעט שנה שוכבת איתו והחבר הוא אלכס. טוב, שולי לא התלהב אבל נתן את הסכמתו והחברות שלהם נהיתה גלויה למשפחה וגם פומבית בבית הספר ובשכונה. אז יש את המניין הרשמי ואילו יש, ורק שניהם יודעים, עוד כמעט שנתיים חשאיות, שהיו רק שלהם. ותודה לאלוהי המתמטיקה והפיסיקה, שאלכס הצטיין בהם ושולי היה חייב שיעורי עזר, ותודה לאלוהי הכדורסל, ששולי היה חולה עליו והצטיין בו ואלכס ממש גרוע ולא התעניין בו בכלל, ולאלוהי הפינות הנסתרות והנידחות בכל רחבי העיר, ותודה לים, הכי הרבה לים.

עכשיו הוא מתיישב ומדליק סיגריה. החוק היחיד במונית שלהם הוא לא לעשן, והיא גם לא ממש אוהבת, אבל היא מבקשת אחת גם. הם מעשנים בשקט, הוא מלפף תלתל שלה סביב אצבעו. היא באה לחתונה שלו עם דורון. היא היתה שם והצליחה לשמוח בשבילו, הצליחה כמעט להתעלם מהזמן הארוך מידי, המיותר, שהוא החזיק לה את היד כשברכה אותו ואת אשתו החדשה, מהמבט שהיה לו בעיניים. היא היתה שם ומאז לא ראתה אותו בכלל. שולי ורינת פוגשים אותם מידי פעם ומהם היא שמעה שאשתו בהריון וזהו. החיים שלהם באמת

נפרדים עכשיו היא אמרה לעצמה. עד שהתחילו האסמסים. הראשון הגיע, והיא זוכרת במדוייק, כי זה היה במקביל לריב הראשון והגלוי שלה ושל דורון. עד אז הכל היה מתחת לפני השטח, הטינות, הכעסים, הניכור, אבל יום אחד בגלל שטות, זה התפרץ. טוב, האמת היא שזו לא היתה ממש שטות. זה היה מחריד למדי. היתה להם מכת נמלים בבית. דורון הטיל את האשמה עליה. היא לא הסכימה לקחת אותה, והאשמה היתה מונחת ביניהם, ועליה, כמו נחיל, זחלו ורמשו עוד המון דברים. כשהמדביר יצא מהבית והם ישבו שם מזועזעים ממה שעבר עליהם בימים האחרונים, הוא אמר: אם היית חיה איתי באמת לא היית נותנת לזה לקרות. היא ענתה לו, ונלחמה בו עד זוב דם, ואחרי שעה ארוכה של וויכוח עקר יצאה למרפסת כדי לנשום אוויר והוא יצא מהבית בטריקת דלת והיא ידעה, עמוק בתוכה היא ידעה שהוא צודק, הוא עבד נורא קשה בחודש האחרון והיא העדיפה להתעלם מזה ולהתחשבן איתו על הניקיון וזה קרה בגלל זה. ואז כמו בעיתוי מארץ העיתויים הגיע האסמס. כאילו הגיע ממש מהבפנים הבוכה והעצוב שלה. זה היה מהמספר שנקרא בנייד שלה: לא לענות. דורה, ככה הוא קורא לה, דורה, זה כל מה שהיה כתוב שם, וזה מה שהעיף לה את פקק הבכי שהיה תקוע שם כל הימים, השבועות האחרונים. כי דורון צדק. הבית הוא שלה ודורון היה רק אורח בו. העולמות שלהם היו נפרדים מאוד, ולא היה להם שום דבר משותף באמת, מוחשי, חוץ מהאהבה שהלכה והתרפטה.

סמל צבאי

שחורה, המחזור מאדם הכוהן מתעקש, מה להגיד לו? אה, בסדר, אני ממש קרובה, אני לוקחת. היא כאילו לא משתפת פעולה עם המשחק של דובי, מנסה לשוות לקול שלה נימה אדישה, אבל על מי היא עובדת? תשמעי, דבורי, אני מה זה מצטער, אני כל כך רצינית להגיד לך את זה ולא היה לי איך, סליחה דבורי, אני כזה אידיוט, נו סליחה, אני מצטער. היא לא ענתה לו, חשבה לה: תצטער על דברים אחרים. היא נהגה בשתיקה ולא נתנה לו את העיניים שלה במראה למרות שראתה שהוא מחפש אותן. אבל היא לא הצליחה להמשיך בזה הרבה כי אז הוא שאל: ומה חדש בצנצנת, והיה לה משהו באמת מעניין בשבילו. האמת היא שהיא כבר חיכתה כל כך להראות לו. תסתכל, אתה רואה את זה, מה זה? זאת איזה מדליה, איזה סמל צבאי, אני לא מכיר אבל זה נראה נורא נורא ישן. איך דבר כזה היה יכול להגיע לכאן? מצאתי את זה בין הדלת למושב אושיק, היא לא מאמינה כמה מתוק לה להגיד את השם שלו, ואין לי מושג איך זה הגיע לכאן. את מסכימה שאני אקח את זה ואנסה לבדוק? בטח, אני אפילו לא בטוחה שאני רוצה שזה יהיה כאן, זה עושה לי צמרמורת. דבורי, תגידי, מותר לך לעשות קצת הפסקה? הוא שואל כשהיא מגיעה לפלורנטין. לא ארוך, רק קצת, אני רוצה להראות לך משהו. זה מותר? זה אפשרי? היא בכלל רוצה לעשות את זה? לחצות את הקו הזה? התכלת הצלולה במראה לוכדת אותה, מפצירה, והיא נכנעת. כשהם יוצאים מהמונית זו הפעם הראשונה שהיא רואה אותו באמת, רואה את כולו, והוא אותה. הוא עומד מולה והוא כל כך גבוה ואי אפשר להם לא לצחוק. כמה את קטנטנה, הוא אומר ופותח מנעול ומרים תריס ברזל והם נכנסים לסדנה שלו.

שחורה לאן נעלמת? דובי בנייד שלה, לא מבין למה היא לא עונה לו בקשר. לא נעלמתי דובי, אני רק אוכלת משהו וממשיכה. שולי מחפש אותך, הוא התקשר כבר ארבע פעמים בשעתיים האחרונות. מה שעתיים דובי? כבר אחת שחורה, ואת נעלמת מאחת עשרה, סנדביץ מאוד גדול את אוכלת, הוא צוחק צחוק נכלולי, הוא יודע לאן היתה הנסיעה האחרונה שלה. טוב דוב, אני כבר חוזרת. היא באמת היתה שם שעתיים ולא שמה לב. שתתה קפה שחור טעים, והסתכלה על דברים יפים שהיו שם בסדנה של אושיק. היא היתה מכושפת. פסלים, רהיטים, כלי נגינה, חרוזים. היא היתה שקועה בספסל אחד יפיפה שכל המשענת שלו והמסעדים מגולפים כענפים נושאי עלים פרחים ופירות, כשמשהו הקפיץ אותה, משהו התחכך לה ברגל. חתול אפור ענק שהנימורים שלו בלתי רגילים, יותר כמו חיות פרא אצילית מאשר סתם חתול עירוני. אושיק אמר שזה נדיר שהוא בא ככה להתחכך, שכמה שהוא נראה גדול ומפחיד, בעצם הוא נשאר חתלתול כל חייו. היא ליטפה את החתול ואושיק אמר: את הספסל הזה רציתי להראות לך, נזכרתי בזה בגלל הסמל הצבאי שהוא. משפחה שכולה הזמינו ממני את זה, הילדים הזמינו את זה בשביל ההורים, שקצת מזדקנים אבל ממשיכים לבוא כמעט בכל יום לקבר.

הספסל הזה יפה כל כך, היא אמרה, הוא מזמין לשבת, הוא כאילו מחבק אותך אפילו לפני שאתה מתיישב. כמוך, היא חשבה. אפשר לשבת? היא שאלה. הוא הנהן, היא התיישרה, כוס הקפה הכמעט גמורה בידה, החתול למרגלותיה. אושיק עשה צעד בכיוון שלה והיא צעקה בלי לחשוב: לא, אל תשב, בבקשה, לא. והוא נבהל: מה קרה, למה לא לשבת, דבורי? די, באמת אושיק אל תעשה את עצמך שאתה לא מבין, אל תשב לידי על הספסל הזה של ההורים השכולים, בבקשה, והיא קמה בתנופה כזו שהחתול ברח והתחבא וכדי להסתיר את המבוכה האיומה שלה היא הלכה לשים את הכוס בכיור ולהתחנן לפניו שיצא מתחת למקרר, שהכל בסדר.

לפנות בוקר היא התעוררה בבהלה. משאית האשפה צעקה וצווחה. המיטה בצד של דורון היתה ריקה. אבל זו לא היתה המשאית שהעירה אותה כנראה, זה היה חלום. רק זנב קטן של בכי נשאר ממנו. איזה יקיצה רעה. למיטה הריקה, לרעש הנורא של המשאית, לעיניים יבשות לגמרי, לכאב ראש חדש. זו הפעם הראשונה שהיא הבינה את הקשר בין זה שהיא לא בוכה על הפרידה לבין זה שהראש שלה כואב כל הזמן. במקום לבכות היא הזדיינה עם אלכס, ניסתה להחזיר את הזמן לאחור, לסובב את כדור הארץ בכיוון ההפוך, איזה מטומטמת.

אלכס, אני מצטערת, זה לא בסדר, סליחה אלכס, אתה מבין שזאת טעות, נכון אלכס, נכון? היא התחננה בפניו, כשהם ישבו עירומים ועישנו, הלומים מבירה ומה שעשו. הוא חיבק את המותן שלה ושתק והיא התחננה: אלכס, בבקשה, תבטיח לי שלא תעשה את זה יותר, זה רע, בבקשה אלכס, זה רע מאוד. אני כל כך מצטערת, זה אסור לנו, אסור אלכס, זה אסור. היא התחננה והוא עישן ושתק.

כי לה ולא לכס יש יער משלהם שהם הולכים בו מאז שהיו ילדים ממש. הם מכירים אותו טוב טוב, אחד את הגוף של השני. את השבילים, את המחבואים, את האורות והצללים, הם מכירים כמו את עצמם, וביער הזה הם ראשוניים, מקולפים וטבעיים, וזה היה כל כך טוב והגיוני, והוא לא מבין למה צריך להיות מגורשים משם שוב, והיא עיפה כבר מלהסביר את מה שהסבירה לפני שש שנים כמעט. וחוזק מזה הולך להיות לך ילד אלכס, ילד. תפסיק בבקשה, תפסיק לסמס לי ולהתקשר אלי. מה היא יכלה להגיד לך? שבשבילו זה גן עדן הישן אבל בשבילה זו תרופה זמינה לכאבים אחרים לגמרי? היא הורידה אותו ברחוב רחוק מהבית שלו וסובבה ממנו את הפנים כשניסה לנשק אותה שוב. בבקשה אלכס, בבקשה.

היא קמה עכשיו והכינה לה קפה, היא ידעה שהשינה כבר לא תחזור יותר, היא הסתובבה עם כוס הקפה בבית וראתה את החסר. החסר בסלון ובחדר העבודה ובמרפסת ובמסדרון ובמקלחת ושם הבכי ארב לה ותפס אותה סוף סוף: מברשת השיניים החסרה. מה שהחצי הריק שלו במיטה, והמקרר הריק מהיוגורטים שלו, והקירות הריקים מהציורים שלו, ושולחן העבודה הריק מהניירות שלו, והשלט שהוא על הדלת לא עשו, לא הביאו: את הבכי. ואז גם צף ועלה בה החלום שממנו התעוררה בבוקר, חלום שונה מאוד מהחלומות הרגילים שלה בזמן האחרון. דורון והיא ישבו על הספסל המגולף, דורון אמר: הוא מת, תביני, הוא מת כבר. והיא בכתה, בכתה נורא. מי מת, היא שאלה אותו בבכי, מי מת?

מחזיק מפתחות

בתזזית, בלי להפסיק כמעט, היא נסעה, היא תפרה את העיר, זיגוגה לאורכה ולרוחבה, לא מסוגלת לעצור, לא רוצה להאיט, לא רוצה רגע פנוי, לא רוצה לנשום. היה לה מה לא לחשוב עליו והיה לה עונש להעניש את עצמה והיה לה ממה לברוח והיא ברחה. דובי צעק עליה: את מגיעה לכאן עכשיו את שומעת ילדה? הכנתי לך סנגביץ', כמו שאת אוהבת, סביח, תבואי מיד. בלי וויכוחים, שמתי המון חריף. טוב דובי, יא דובי אחד, סנגביץ' בסדר, אני באה. כי הסנגביצים של דובי זה לא סתם, כי את כל הנשמה הגדולה והדובית שלו הוא שם בהם, זוכר מה כל נהג אוהב ודואג לנפק אותם בדיוק כשצריך. היא התנפלה על הסביח המשודרג של דובי ועל הבירה השחורה שהוא זכר גם כן, והוא הסתכל עליה בעיניים הטובות שלו במבט הטוב הזה שלו והיא התחננה אליו בליבה שיעזוב, שיעזוב. אבל מה פתאום? לכל דבר יש מחיר, גם לסנגביצים של דובי.

מוציץ

אז מה שחורה, מה עם המחזר האלמוני שלך, האביר בלי הסוס שלך? הוא צחק מהבדיחה של עצמו והיא אמרה: דובי, זה שאתה מתנהג כאילו אתה אמא שלי לא אומר שאתה באמת אמא שלי, נכון? ואפילו אמא שלי לא מתחקרת אותי ככה... אז דובי שתק מעט, אבל כשאפרים נכנס ושאל מה עם הסנגביץ' פסטו גבינת עיזים עגבניות מיובשות שלו, הוא מיד

צעק עליו, כי אפרים לא שומע כל כך טוב: אפרים אתה יודע שלשחורה יש מחזור? ואפרים כמובן צעק: מה? אז דובי צעק יותר חזק ואז שימון נכנס ואמר: דובי, מה אתה צורח, כבר שמעתי מדיזינגוף שלשחורה יש מחזור. הי, סתכל, רואים עליה שהיא מסמיקה השחורה הזוטי... איפה הסנגביץ' פסטרמה דבש עם מלפפון חמוץ שלי? היא קמה ולחשה: תודה דובי וברחה. המשיכה בטיסות הצפופות שלה, מעלה נוסעים ומורידה, מחשבת מסלולים ואחר כך עודף, רצה לפרוט כי נגמר לה הכסף הקטן, נוסעת רוורס רחוב שלם כי הזקן שכח את הארנק שלו, עושה סיבוב פרסה וחוזרת כי האמא שכחה את המוצץ כשהם ירדו בגן. עכשיו היא נפרדה מהילד, מסמנת לה לחכות שניה, לא שכחתי היא אומרת כשהוא התרחק מחוץ לטווח שמיעה, זה נסיון פתטי לגמול אותו, חשבתי להגיד לו שאם כבר שכחנו את המוצץ במונית אז אולי נסתדר כבר בלי? טוב, היא צוחקת, אני אשמור אותו אצלי בכספת, אם במקרה תזדקקו לו.

כשהיתה כבר אפוסת כוחות לגמרי, וחשבה שעכשיו תקנה לה בירה ותיסע הביתה, ותבקש משולי שיבוא לקחת את המונית ממנה, ובטח, בטח שהיא תצליח להרדם, אחרי הרבה ימים של עבודה מטורפת וחוסר שינה, במיטה הריקה, בדירה הריקה, שהטעויות שלה מהדהדות בה מהקירות הריקים. אבל אז דובי הופיע שוב ולחש לה בקשר והיא ידעה שהוא פתח ככה שכולם ישמעו: שחורה, המחזור מזמין אותך, בפלורנטין, האביר צריך את הסוס שלו, ואז דובי צהל כמו סוס והיא צחקה ואמרה טוב טוב בסדר. נכנעה לדבר הזה. לדבר הזה שיש לו רק שם אחד, שהיא כבר יודעת אותו: געגוע.

הוא נכנס והתיישב, בפעם הראשונה מאז נפגשו, לידה. הוא מלמל משהו ולקח לה רגע להבין. הוא היה שיכור. אם אתה מקיא לי במונית אני רוצחת אותך, שמעת? הוא צחק והראש שלו צנח והוא נמנם ומלמל. לאן אושיק? הוא לא ענה. היא נסעה בהרצל צפונה לאט. הוא הזדקף פתאום: את יודעת שאני כבר יודע עליך הרבה דברים ואת לא יודעת עלי כמעט כלום? תמיד אני חוקר אותך ואת לא שואלת אותי כלום. כל המשפט הארוך הזה נאמר בצלילות גמורה, בלי שום שמץ של קצה של שכרות בקול שלו. תגיד, אתה לא שיכור? לא. גמרתי כבר להיות שיכור להיום. יש לך רק אמא, היא מורה לתנ"ך אבא שלך מת. יש לך אח שולי. יפה, היא גיחכה, באמת יפה, מלא דברים. מאוד חשובים. מה את צוחקת? מה את צוחקת? לך גם יש רק אמא. יש לך אח זמר ואחות שלוה. לחברה שלך קורים רננה ולחתולה שלכם קוראים פֶּתִיה. אתה לומד קבלה בימי שני בלילה ויוגה ברביעי בבוקר. יש לך גם חבר שקוראים לו אמיפי. דממה השתררה במונית. הוא אפילו לא נשם עכשיו. אה, ואתה אלרגי למנגו ורננה בוגדת בך עם אמיפי. ועכשיו הוא הקיא. על עצמו.

קליפ פלסטיק ורוד

לא הייתי צריכה להגיד לך את זה ככה, סליחה, לא הייתי צריכה להנחית את זה עליך, אני לא יודעת מה קפץ עלי, סליחה. סוכר? בלי, תודה, הוא אומר ומתיישב מולה כולו אפור. היא ממשיכה להתנצל תוך שהיא מכינה קפה. דבורי תפסיקי להתנצל, זה בסדר, את לא

גילית לי את זה, באמת. בגלל זה הייתי שיכור. אה באמת? טוב, אני שמחה שאתה מודה בזה סופסוף, כי עד הרגע שנרדמת המשכת להצהיר שאתה בכלל לא שיכור, גם אחרי שממש בנס, שתדע לך, בנס, לא טינפת לי את המוניטין. הוא מרים אליה את העיניים התכולות שלו ויש בהן כזו חרדה שהיא מיד צוחקת: די, תפסיק, זה בסדר. היא מניחה מולו את כוס הקפה והוא מתקפל, קורס סביבה ושותק. היא רוחצת כלים ואז מתחילה להוציא דברים מהמקרר. קצת מהמבוכה שהוא בכלל כאן עכשיו וקצת כי פשוט כבר צריך לעשות את זה. מלפפון משנת שמונים ושתיים, קוטג' מתשעים ושבע, היא מכריזה ומשליכה לפח. איך אתה מרגיש? היא שואלת, וגבה אליו. חרא, הוא עונה, חרא, וגם איזה מין הקלה, מוזר. זה כאילו שידעתי את זה כל הזמן ורק הייתי צריך כבר שיגידו לי, לא את, לא את דבורי, זמר אמר לי. זמר? כן, הוא אשכרה תפס אותם על חם. הוא עשה מזה סצנה שלמה, אני הייתי מוותר על זה, היה מספיק לי אם הוא רק היה אומר לי, אבל הוא, יש לו נטייה לדרמה לאח שלי, אירגן לנו הפקה מושקעת. אח, מתפוצץ לי הראש.

היא סחבה אותו במדרגות פחות או יותר, והפשיטה אותו, פחות או יותר, וכל הזמן הזה הוא הכריז שוב ושוב שהוא לא שיכור, ועשה עוד דבר אחד תוך כדי, משהו שהצחיק אותה וצבט לה בלב ביחד. הוא חרז את השם רננה שוב ושוב ובכל צורה אפשרית, ירה את זה בצורות בכל פעם. והיא הבינה טוב טוב את כל המר ממוות הזה שעובר עליו עכשיו, את האהבה/שינאה ששוטפת אותו. היא נתנה לו גופיה של דורון שנשכחה בצד שלה בארון. הוא נשכב בלי שאלות בכלל, באלכסון מושלם, על המיטה הגדולה. וככה זה היה עד שהיא הלכה לישון על הספה בסלון: צינה כינה שמנה שכונה רננה רננה. הפסקה להקאה מתחת לעץ בכניסה לבניין שלה. שמנה שנונה אנינה חנינה רננה רננה. הפסקה להקאה בשירותים. אנינה מבינה משתינה רננה רננה. עוד גל בשירותים ודי. אחרי שהוא השתרע באלכסון והיא כיבתה את האור, חשבה שנרדם ולחשה לעצמה: זונה בונה רננה רננה. ציחקוק עלה מהחושך: זונה בונה רננה זונה.

כשאתה יוצא תטרוק את הדלת, טוב? אני חייבת לרוץ. היא לא חיכתה לתשובה אבל הוא אמר בקול שהחזיר אותה למטבח: אני לא מסוגל להיזז את עצמי. אין לי לאן ללכת. אני יכול להשאר כאן? בבקשה. וככה זה נהיה, שהוא נשאר אצלה. בלילה הבא הוא ישן על הספה. הוא לא ביקש שוב, הוא פשוט נשאר. ביום ראשון הוא עשה קנייה ענקית בסופרמרקט, ביום שני הוא בישל המון ומילא את המקרר, ביום שלישי הוא ניקה את הבית ניקיון יסודי. ביום רביעי הוא אפה עוגה וקנה פרחים. ביום חמישי הוא צבע קיר אחד בסלון בצבע כתום בהיר ועדין. ביום שישי היא חזרה בצהרים הביתה והוא לא היה. זה לא היה שונה משאר הימים שקדמו, בבקרים היא יצאה לפני שהוא התעורר או לקחה אותו לסדנה אם ביקש, היא לא ראתה אותו הרבה וכשנפגשו הוא שתק רוב הזמן וגם היא שתקה. אף פעם לפני זה לא היה לה כל כך קשה לשתוק, זו בדרך כלל ברירת המחדל שלה, אבל עכשיו השתיקה היתה מין סד לוחץ שכזה, מוזר, שלא כדרכה היא רצתה לדבר, היא רצתה לשאול. אבל היא שתקה כי הוא שתק ונראה היה שהוא זקוק לשתיקה הזאת. המקרר היה מלא, הבית היה נקי, קיר אחד בסלון היה כתום והפרחים הלבנים שהוא קנה

עמדו על הרקע הכתום ופצעו לה את הלב. חזרתי הביתה, רננה ואני דיברנו ואנחנו רוצים לחזור ולראות. זה מה שהיה כתוב בפתק שהוא השאיר לה על השולחן במטבח, שהיתה עליו עכשיו מפת פלסטיק אדומה מנוקדת לבן, וקערה כחולה עם לימונים גדולים. הבית היה יפה מתמיד וריק מתמיד. רננה זונה זונה היא לחשה לעצמה וכעסה על עצמה וכשהוא התקשר היא אמרה לו: תודה על כל מה שעשית בבית, הכל כל כך יפה, תודה. ובהצלחה עם רננה. אה, תודה, שטויות עשיתי את הכל כי טיפסתי על הקירות מרוב עצבים, הוא אמר ולקח ממנה גם את המעט שהיה שלה.

קונכיה

לאמא שלה אין איך להסתיר. כשהיא מסמיקה רואים עליה ועוד איך, ועכשיו הפנים שלה ממש עלו באש. זה היה כשהיא שאלה: מה קרה לתמונה של אבא? שאלה ומיד הצטערה, גם כי אמא שלה מיד התחילה להסמיק וגם כי היא לא טיפשה כמו שהיא עשתה את עצמה, היא ידעה שזו שאלה לא הוגנת. התמונה הגדולה הזו של אבא שלה היתה תלויה שם מיום השלושים למותו, ועכשיו היא לא שם כי שמוליק עבר לגור כאן. נכון אמא? אמא שלה הנהנה ולקחה טישו ומחטה את אפה. אני מצטערת דבורה. לא אמא, אל תצטערי, אני מצטערת שהייתי כזאת הבלה, סליחה. זה טוב אמא, זה טוב, בחיי. היא חיבקה אותה ושאלה: מתי שמוליק חוזר כבר, אני רוצה לחבק אותו גם. תודה דבורה, אמא שלה המשיכה למשוך באף ולנגב את העיניים, אז היא הרשתה לעצמה גם לקחת טישו ולעשות אותו דבר, עד שהקרקוש של המפתחות בדלת נשמע ושמוליק נכנס. זה מצחיק קצת, מוזר ומקברי, אבל אמא שלה ושמוליק הכירו כשכל אחד מהם סעד את בן זוגו במחלתו לקראת סוף חייו. הם נהיו חברים למלחמה במחלה, להשלמה איתה, לאבל ולהחלמה, הם נהיו חברים טובים וחיכו שנה שלמה עד שהמצבות של בני זוגם היו כבר מאובקות מעט כדי לחשוף את האהבה שלהם ועוד שלוש שנים עד הרגע הזה, עכשיו. כמו בנקודות המצטברות ומתחברות לאט לאט לכדי תמונה, היא הבחינה בחפצים של שמוליק שהלכו והצטברו בבית של ההורים שלה. ועכשיו היא קמה לקראתו וחיבקה אותו. הוא עמד בדלת המום, עם השקיות מהסופרמרקט ועבר גם הוא בבת אחת אל ההסמקה ואל הדמעות. תודה דבורה, תודה, זה היה חשוב לי מאוד.

אם יש בעולם מישהו שהוא ההיפך הגמור מאבא שלה, זהו שמוליק. כמה הגיוני. החבר של אמא שלה הוא איש גדול, חיוור ושמן, מאחורי משקפיו הגדולים והעבים ניבטות זוג עיני תינוק גדולות ותמימות, רציניות עד אימה. אבא שלה היה איש קטן ושחור כפחם, רזה וצפוף, כולו שרירים וצחוק, מרגליו החזקות שאינן יודעות מנוחה ועד קמטי הצחוק סביב עיניו השחורות והקטנות שעוד מילדותה קראה להן צימוקים. היא היתה צורחת: צימוקים, צימוקים, והוא היה מעיף אותה, מניף אותה, מסחרר אותה סביב סביב עד שהיתה צונחת, מתמוטטת, מתנשפת למרגלותיו: אבא, עוד קצת... במשפחה שלהם יש בדיחה ישנה וקבועה, שכששולי נולד אמא שלהם הכניסה המון חלב לקפה של אבא, אבל

כשהיא נולדה כבר פשוט נגמר החלב. תגיד שמוליק, הבאת חלב? אמא שלה שאלה אותו עכשיו, ואז פתאום הסתכלה עליה ושתייה התחילו לצחוק ביחד. מה קרה? שמוליק שואל, והן מתפוצצות ואחרי שהוא חזר שוב ושוב היא התנדבה להסביר לו ואמא שלה לקחה עוד טישו אחד.

כשהיא נפרדה מאלכס היא איבדה את היער שלהם אבל היא איבדה גם עוד דבר. אולי אפילו עוד יותר חשוב. כי אלכס היה גם, ואולי קודם כל, החבר הכי טוב שלה, ואף פעם לא היה לה חבר כמוהו. לא היה לה עם מי לדבר על הפרידה ממנו, ולא היה לה עם מי לדבר על היציאה החורקת האיומה של דורון מהחיים שלה, ועל הכניסה המוזרה והיציאה הדפוקה של אושיק מהם. לא היה לה עם מי לדבר בכלל, כבר כמעט שש שנים.

ציפור מנייר

הלו, שלום, דבורה? מדברת, היא אמרה, מחניקה ציחקוק, שוב המלרע הזה, אף אחד בעולם, מעולם, לא קרא לה ככה. מדברת תרצה, שוב במלרע, היה רגע שקט אז היא שאלה: הצולעת, זוכרת אותי? כן, בטח, את צריכה אותי? כן, אמרה זו שכנתה את עצמה הצולעת, בהחלט, אפשר גם היום? כן. תודה.

וככה זה התחיל. כמה ימים אחרי הנסיעה הראשונה שלהן, הגיעה השניה, ומאז זה נהיה קבוע: בימי ראשון ורביעי היא מחכה לה בתשע בבוקר מתחת לבניין שלה בבן גוריון. האמת היא שזה לא התחיל כל כך טוב. כי כשהיא ראתה את האישה הגדולה והכבדה, כמעט שמנה, כמעט מוזנחת, מרושלת כזו, עומדת ומחכה לה, שעונה על קביים, היא זינקה החוצה, פתחה לה את הדלת, חיכתה שתיכנס וחגרה לה את חגורת הבטיחות, וכל הזמן הזה האישה שתקה בהבעה סתומה, ורק כשחזרה וישבה והתחילה לנסוע, היא פתחה ודיברה והנשימה שלה נעתקה. הקול שלה נשמע כמו איזה כלי נגינה, אולי צ'לו, קול עמוק ושקט ומערסל, ויחד עם זה צלול וברור, עם שריד קטנטן של מבטא אמריקאי. נדמה היה כאילו האישה שרה בכלל ולא מדברת. אבל היא דיברה, הו איך שהיא דיברה. תגידי, היא אמרה, איך ידעת שצריך לפתוח לי את הדלת ולהושיב אותי, ולחגור אותי? מי אמר לך שזה מה שאני צריכה? למה את חושבת שאני ילדה קטנה שצריך לטפל בי? איך את היית מרגישה אם מישהו היה עושה לך את זה? השיטפון הזה עלה והתרומם והציף אותה והטביע אותה ואז פסק בבת אחת ונהיה שקט נוראי ואז היא שמעה משיכת אף כזו שהבהירה לה שבמקומו התחיל בכי. גם בתוכה הלך ותפח אחד כזה. סליחה. סליחה, היא לחשה, את צודקת, לא חשבתי, זה מין אוטומט כזה, אני מסיעה הרבה אנשים... אה... אנשים שצריכים עזרה ו... סליחה, אף פעם לא חשבתי על זה ככה, באמת, אני מצטערת.

האישה נראתה לה בערך בגיל של אמא שלה, אולי אפילו יותר צעירה, אבל לא מיושרת לקו של נשים אחרות בגילה: השיער לא צבוע, הגבות לא מרוטות, לא מאופרת, היה קשה להעריך את הגיל שלה, מבלבל. בסדר, היא אמרה, בסדר, אני צולעת, אני יודעת שזה

מלחיץ את הסביבה, אני יודעת שרוצים לעזור, אבל את רוב הדברים אני יכולה לעשות לבד, אני מעדיפה לעשות לבד, אני רוצה. זה גם יותר בריא, יותר טוב לי ככה. מי שקרוב אלי יודע, אבל כל יום יש לפחות משהו אחד שברוב טובו קופץ לעזור ומזכיר לי כמה אני נכה, כמה אני תלויה באחרים.

סליחה, באמת, ותודה, את גרמת לי להבין משהו חדש, תודה. היא חזרה על עצמה שוב ושוב עד שהאישה אמרה: בסדר, בסדר, עבר, נגמר, די, בסדר. זמן ארוך הן נסעו בשתיקה, הכיוון: ירושלים. היא, נהנתה נורא לנהוג את הדרך הזו שלא עשתה מזמן, הרוח בשערה. האישה, הרכיבה משקפיים עבי עדשות ומיושני מסגרת ושקעה בניירות שלה, ורק בעליה של שער הגיא היא הרימה מהם את הראש ואמרה: אני גם פותחת חלון, טוב? והמשיכה תוך שהיא פותחת ונושמת עמוק: האוויר הזה כל כך טוב, אולי נעצור קצת? בסדר, היא ירדה לכביש המוביל לשואבה ועמדה בצד והפעם התאפקה ולא קפצה ולא פתחה ולא עשתה כלום, רק חיכתה בסבלנות, משימה עצמה כעושה דברים חשובים משלה, עד שהאישה יצאה ונעמדה עם הקביים ואמרה: תראי, יש כאן ספסל, אנחנו יכולות לשבת קצת ולנשום. רוצה? כן, מאוד מתאים לי לנשום קצת. בפעם הראשונה מאז יצאו מתל אביב בוכות, האישה בגלוי ובקול והיא בחשאי, צחקו שתיהן ביחד. היא הוציאה מהתיק הגדול שלה תרמוס כחול ומזגה לשתייהן תה. התה היה לה נורא טעים. מה זה? אה, כל מיני עשבים שגדלים אצלי באדנית, מליסה, לימונית, שיבא, אולי עוד משהו.

היא חיכתה לה שלוש שעות עד שגמרה ללמד, נמנמה באוטו, שתתה קפה להתעורר והחזירה אותה הביתה, ורק כשהיתה גם היא בחזרה בביתה, נזכרה שהיא לא יודעת בכלל איך קוראים לה. עד שהיא התקשרה ואמרה שזו תרצה ותיארה את עצמה כהצולעת, ואז זה נהיה קבוע. בכל יום ראשון לירושלים ובימי רביעי לחיפה. עוד דבר שנהיה כמעט קבוע, זה הבכי. כשזה קרה בנסיעה השנייה תרצה אמרה: טוב, עכשיו את חושבת שאני בכיינית. היא לא ענתה, רק הנידה בראשה: לא, לא. כן, בטח שאני בכיינית, אבל אני אגלה לך סוד, דבורה. שוב המלרע, המתעקש, המשונה הזה. אני אגלה לך סוד. אני לא בוכה בבית בכלל. הילדים שלי אף פעם לא רואים אותי בוכה, זה חוק שקבעתי לי ממש מההתחלה, מאז שחליתי. אבל כאן, איתך זה נפתח, אני לא יודעת למה, המעיינות שלי נפתחים. והיא, ששוב הרגישה שנחנק לה הגרון הבינה מצויין מה תירצה אומרת לה. היא זוכרת את תקופת כאבי הראש בפרידה מאבא שלה, בפרידה מאלכס, בפרידה מדורון. תגידי, היא אמרה בלי לחשוב: יש לך כאבי ראש? היא הציצה במראה וראתה מבט תמה בעינים של תרצה. משהו מוכר היה במבט הזה. כאבי ראש? כן, כשאני עוצרת בכי נהיה לי כאב ראש. התימהון בפנים של תרצה, היא הבינה פתאום, לא היה מהשאלה אלא מהעובדה שהיא דיברה בכלל, לראשונה מאז הכירו היא אמרה משהו באמת, משהו אישי. בואי נעצור בפנקייק, אני מתה על המקום הזה, העיניים של תרצה נוצצות: כמו באמריקה, את יודעת, אני נולדתי שם. כמו הדיינרים שם, עם האנשים שאת לא רואה בשום מקום אחר. הן שתו קפה, תרצה עברה על הניירות, היא שתקה והביטה סביב. את יודעת למה בכיתי? בכיתי כי הבנתי סוף סוף, שאני לא אנהג יותר. קיוויתי שההתקף הזה יעבור ואחריו אחזור

לנהוג אבל ההבנה מחלחלת וזהו, אני יודעת, אני לא אנהג יותר ואני כל כך אוהבת לנהוג. הרגליים שלי פשוט נגמרות וגם יש לי קצת חולשה בידיים, אין מה לעשות יותר. כאן היא נחנקה, וחזרה לניירות. אחרי שהיא שאלה אותה בנסיעה השלישית שלהן מהי המחלה שלה ותרצה אמרה לה, היא נכנסה לאינטרנט אצל שולי וקראה על המחלה הזו, אחרי כמה דקות של קריאה היא נשברה וסגרה ומאז היא לא חושבת על זה. היא לא חושבת על זה. וככה זה התחיל, ביום ראשון הבא שוב לירושלים, וברביעי לחיפה וחוזר חלילה ואז היא הבינה שהיא נהיתה הנהגת הקבועה של תרצה, והבינה גם שהיא נהיתה מקום הבכי הקבוע שלה. וזה היה בסדר, בסדר גמור מצידה.

ומה היא לא ראתה, גם כשעברו כמה שבועות ונהיתה להן מין שיגרה? היא לא ראתה את הקשר בין זה לבין מי שנעדר בשבועות האלה, עד שיום אחד היא לא יכלה שלא לראות את זה יותר. תרצה שונאת את הטלפון הנייד והיא כמעט ולא מדברת בו, רק עונה בלקוניות למי שמתקשר אליה: לא, כן, בסדר, אולי, אחר כך. אבל יום אחד היא אמרה: לא זמר, בשום פנים ואופן לא. ואבן כבדה נפלה פתאום בבטן שלה. לבן שלך קוראים זמר? כן, למה? ויש לך גם בת שלווה? כן. ובן אושיק? כן, איך ידעת? טוב, ברור תרצה, שלמי שיש בן זמר אז יש לה גם בת שלווה ובן אושר, לא? אויש, דבורה יקירה, תרצה צוחקת, אבל זה אושיק שאמר לי לבקש אותך בתחנה, איזה טיפשה אני, שכחתי.

הוא בכלל לא דומה לך. לעזאזל, זה ברח לה. היא בכלל לא רוצה לדבר עליו. נכון, הוא דומה לאבא שלו ושלווה וזמר דומים לאבא שלהם. הם לא מאותו אבא? היא שאלה, לא מה פתאום, היא לא שאלה, אבל תרצה ענתה בלי שתישאל: אבא של אושיק זה מישו מהגילגול הקודם שלי, כשהייתי עוד אמריקאית. עשינו אותו בוודסטוק. היא הציצה וראתה את תרצה מסמיקה קצת, מפשפשת בניירות שלה ואז לא מתאפקת וחוזרת לנושא: את מאמינה, עשיתי את הבן שלי בוודסטוק... הוא שונא שאני מספרת את זה. אל תגידי לו, טוב? זה בסדר, הוא במילא לא נוסע איתי כבר. היא רק חשבה. מאז שחזר לרננה היא לא ראתה אותו יותר, הוא לא נוסע איתה והיא לא מצליחה להחליט אם זה משמח אותה או מעציב אותה, מה פוצע אותה יותר: זה או הגעגועים אליו?

בהפסקה שלהן בפנקייק היא הסתכלה על תרצה והיא ראתה בה את הנערה ההיפית שהיא היתה פעם, את היופי הפשוט והטבעי הזה שמשוהו ממנו היא כן, בכל זאת, ברור, הורישה לבן הגדול שלה. היא לא ידעה אם הוא לא נוסע איתה יותר כי הוא מתבייש בליל השכרות שלו, בהזדקקות שלו שנחשפה מולה או בעובדה שחזר לרננה בסוף, אבל עובדה, הוא לא נוסע איתה יותר ובמקומו הוא שלח את אמא שלו. ואמא שלו הלכה והתקרבה, פתחה עצמה אליה, נחשפה, וגרמה לה בלי להתכוון בכלל, ממש כמוהו, להפתח ולהחשף גם היא, וזה שימח אותה וגם הפחיד אותה. משהו בדרך של תרצה גרם לפער הגילים ביניהן להיעלם. היא שתמיד היה לה יחס של יראה מהולה בבושה כלפי מבוגרים, דיברה עם תרצה כמו היתה חברה בת גילה. וזה דבר שלא היה לה אף פעם.

תגידי, דבורה, היא אמרה, כן היא התרגלה בסוף למלרע הזה, לא ניסתה לשנות את זה ועכשיו זה כבר אפילו מוצא חן בעיניה, אבל בהתחלה זה היה לה כל כך מוזר. תגידי, היא אמרה כבר בנסיעה הראשונה שלהן, מה זה הצנצנת הזאת? והיא לא שמה לב שזה בדיוק מה שאושיק עשה, לא קישרה בכלל, רק שמחה שיש עוד מי שמתעניין בצנצנת, אבל עכשיו כשהקשר ביניהם התגלה היא נזכרה. את זוכרת ששאלת אותי בנסיעה הראשונה שלך איתי מה זה הצנצנת הזאת? אז תשמעי משהו מצחיק. תרצה באמת צחקה כשהיא סיפרה לה את זה ואז כמובן התחילה לבכות. את יודעת שהוא לקח מכאן איזה מין מדליה שמישהו שם כאן ואמר שהוא יחפש מה זה. לשאול אותו? לא, לא. היא קיוותה שהלא הנחרץ שלה לא הסגיר את הרגש הנואש מאחוריו. לא אל תגידי לו כלום, בבקשה, אני במילא לא רציתי את זה כאן.

היא כל כך רצתה שתרצה תזכיר אותו, תדבר עליו. היא כל כך רצתה לא לרצות את זה. השבועות שחלפו מאז שגר אצלה טישטשו קצת את הדמות שלו אבל לא לגמרי, לא לגמרי.

היא היתה בודדה עכשיו כמו שלא היתה שנים, אלכס שלח מידי פעם אסמס, כמו שדר מכוכב שכבה כבר לפני מאות שנים אבל עדיין מנצנץ מרחוק באפילה. דורון נעלם לגמרי, כאילו מעולם לא היה. בשבוע אחרי שאושיק חזר לרננה והדירה שלה עברה את השינוי החיובי בזכותו, היא הורידה את השלטת ההוא מהדלת ושמה אותו במגירה של הדברים המיותרים מתחת ערימה של ניירות מיותרים.

כשהיא גילתה שתרצה היא אמא של אושיק היא ישר אמרה לה שהוא לא דומה לה בכלל, אבל מאז היא כל הזמן מוצאת אותו בה: בעיניים שלה שמחייכות אליה מהמראה, באצבעות הארוכות, הדקות, היפות והחזקות שלה, במילים שהיא בוחרת, בנוכחות. בכל יום ראשון ובכל יום רביעי היא מסיעה את תרצה, לסירוגין, לירושלים ולחיפה. בשתי הערים היעד הוא האוניברסיטה אבל ישנן עצירות במקומות נוספים, לפני או אחרי הלימודים. בשלוש השעות בהן היא נעזבת לנפשה היא מחפשת לה בדרך כלל מקום בו תוכל לשתות קפה לקרוא ולחלום סתם. בכל יום ראשון ובכל יום רביעי היא מסיעה את תרצה ועוצרת את עצמה שוב ושוב מלשאול עליו, מלהגיע אליו בשיחה איכשהו, מלמסור לו דרישת שלום או משהו כזה. כן, היא דורשת בשלומו, ברור. אבל שלומו זה עם רננה ושם היא נתקעת, זה קשה לה ואז היא כועסת על עצמה ועוזבת. בצנצנת יש עכשיו ציפור. עגור עשוי בקיפולי נייר, אוריגאמי, שתרצה עשתה.

אבן חצץ קטנה

תרצה בקשה שתיקח אותה גם ביום שלישי. לאן? לדרום, באיזה בית ספר תיכון אזורי מבקשים שתבוא לדבר עם הילדים. על מה? בדיוק על מה שאני מדברת עם הסטודנטים. ועל מה זה? מה, את לא יודעת על מה אני מרצה? לא. אני מרצה על ההיסטוריה של תרבות הנגד. של מה? תרבות הנגד, נו, דבורה, את לא יודעת? בערך, אבל תסבירי. תרצה

שתקה רגע ואז חייכה את אחד החיוכים הזוהרים שלה שהיא כבר מכירה. תרבות הנגד זה אושיק. היא ידעה, היא ידעה שתרצה תדבר עליו, זה היה החיוך השמור לה בשבילו. תסבירי תרצה, מה זה תרבות הנגד? זה לא לחשוב כמו כולם, לא ללכת בעדר, לנסות להתנגד למה שנראה לך לא טבעי, לא מוסרי, לא הוגן. למה שיוצר פערים בין בני אדם, למה שמדכא גזעים או מינים של בני אדם, למה שלוקח את האנושיות מבני אדם. ומה אושיק קשור לזה? תסבירי. היא תופסת בכל זאת את קצה החוט הדקיק שניתן לה, נתפסת בקרס, בחכה שהושלכה מבלי משים. תראי, הוא הרי נוצר בוודסטוק, סיפרתי לך את זה. הוא נולד שם, בתוך זה והוא גדל שם והוא לא מאכזב. זה היה עם בחור שנורא אהבתי, אלה היו הימים של ההפגנות נגד ויאטנאם, ימי השיא של תרבות הנגד, להפגין נגד המלחמה, לשמוע את ג'אניס ג'ופלין, לעשן חשיש, לעשות אהבה ולא להתחתן, לא לשעבד ולא להשתעבד, כל הדברים האלה היו קשורים אחד בשני ואנחנו היינו באמצע שלהם, ומה שאני שמחה זה שאושיק ממשיך לחיות ככה מחוץ למוסכמות, בצד הנכון של המצפון, של החיים, של הלב. שלוהה וזמר הם נשמות חופשיות וטובות אבל הם התרחקו מאוד מהאידיאלים שלי. הם הרבה יותר קונפורמיסטים, ממושמצים, מרובעים. רק אושיק דומה לי בסוף. ולאבא שלו כמובן. הנה, זה הבית ספר לא? את רוצה גם לבוא לשמוע? לא, לא בא לי היום, פעם אחרת, טוב? היא נמנמה קצת, דברה עם אמא שלה בטלפון, הרגיעה את דובי שעושה לה תמיד בדיקות מודאגות כשהיא מתרחקת מתחום השיפוט שלו. היא נמנמה עוד קצת, בהתה. היא ראתה נער, רזה וגמלוני, נושא גליון פלסטיק ענקי במורד השביל. כמו מפרש גדול טילטלה אותו הרוח על פני שביל החצץ, כשמן העבר השני של המגרש הגיח נהר שוצף של תלמידים. בעוד רגע, היא ראתה, תיכנע הסירה הקטנה שלו לנהר. והיא נזכרה בנעורים שלה, שהיו הכי רגילים שבעולם, והיו גם מוזרים מעט. היא תמיד היתה חלק מהנהר, ילדה טובה, תלמידה טובה, בת טובה. אבל היה לה גם הקשר שלה עם אלכס, החיבור האינטנסיבי שלהם, החברות והמין, הכל במעורבב והמון זמן גם בסתר. הניגוד בין הילדה הקונפורמיסטית, הטובה, הממושמצת, והילדה הפרועה, הסודית, היא יודעת היום, היה גם בילבול, וגם, למרות הקרבה בתוך הקשר, יצר בדידות גדולה במקומות אחרים, הסוד יצר ניכור מהעולם ומחלקים גדולים של עצמה. היום בו היא החליטה להפרד מאלכס, לפני שבע שנים כמעט, היה היום בו היא הבינה את זה.

תרצה יצאה ונראתה מותשת ואפורה: את יודעת מה, דבורה, הם התישו אותי הילדים האלה. הם כל כך קונפורמיסטים, כל כך שבויים בתרבות הצריכה של השטויות, הם כל כך לא מורגלים בחשיבה ביקורתית. זה היה לי נורא קשה, הרגשתי שהם מייאשים אותי. עכשיו היא נחנקה והגיע תורו של הבכי התורן. שילוב של הכאבים הפיסיים והנפשיים הרגילים והטריגר הזה האחרון, העיף אותו ממנה. תרצה בכתה והיא נהגה. הן כבר רגילות. היא נתנה לה דיסק, שימי, שימי בשקט, זה נורא יפה. לצלילי המוסיקה היפיפיה היא נרדמה וישנה טוב עד תל אביב. מי זאת הזמרת? קוראים לה סזריה אבורה, היא ממקום שנקרא קבו וורדה בפורטוגל, נהדרת נכון? אושיק לקח אותי פעם להופעה שלה והוא עשה לי את הדיסק. אוי אני כל כך מתגעגעת אליו. למה, איפה הוא? הוא נסע, מה זאת אומרת

דבורה? לא ידעת? הוא נסע כבר מזמן, קצת לפני שהכרנו, הייתי בטוחה שאת יודעת, הוא בלוס אנג'לס.

היא עזרה לה לעלות הביתה ושם תרצה חיבקה אותה פתאום. תודה דבורה, תודה. על מה תרצה? על כלום. תודה. על הכל. ושמה לה ביד אבן חציץ קטנה. קחי, מצחיק החזקתי אותה כל היום ביד, קחי.

הוא לא הפסיק לנסוע איתה, הוא פשוט נסע מכאן רחוק. משהו התמוסס בתוכה, איזה אבן קטנה בנעל של הנשמה שלה שכל הזמן הפריעה ועצבנה. הוא רק נסע, ולא נפרד אבל השאיר לה את אמא שלו למשמרת.

שקלים

לא היתה לה ברירה, היא שמה על הצנצנת מדבקה: לא לשים כסף. אבל גם זה לא עזר. הצנצנת התמלאה שקלים. הם צנחו פנימה ומילאו את החללים שבין הדברים השכוחים, המון המון שקלים. וגם עכשיו, הבחור הזה ירד והשאיר אחריו תערוכת ריחות גבריים תוקפניים, סיגריות, זיעה ואפטר שייב, וצילצל המון מטבעות לתוך הצנצנת. גם הגיחוך שלו נשאר אחריו במונית, כמו החיוך של החתול בעליסה בארץ הפלאות. נו איך היא יכולה לדעת? זה לא שזה לא קרה קודם לכן, כבר היו הרבה מאוד אנשים ששפכו את הדברים הכי אישיים שלהם במושב האחורי, אבל הפעם היא נדהמה באמת. הבחור הזה נכנס בתנופה, מלמל כתובת והמשיך איזו שיחה, בקול רם וברור, בקצב מסחרר, בטונים אינטנסיביים ובחשיפות מוחלטת. היעד היה רחוק, התנועה כבדה, זאת היתה נסיעה ארוכה. וכל הזמן הזה לא נגמר. מה שהיה משונה זה שהיא לא הצליחה להבין לגמרי עם מי הוא מדבר, אל מי, למעשה, כי הצד השני לא ממש דיבר, רק הוא: צעקות, קללות, מילמולים, בכי, הצהרות והצהרות סותרות, סודות ושקרים, גילויים, פניות חדות וסיבובי פרסה, עצירות פתאום האצות מסחררות, ושום ברקסים. היא שמעה את הסיפור כולו, לא בסדר כרונולוגי וכמובן שרק הצד שלו בסיפור, אבל היה שם הכל. הם כבר היו קרובים למקום בו הוא היה אמור לרדת והיא חיפשה מקום טוב לעצור בו והוא אמר: אז מה את אומרת? והיה שקט, והוא אמר שוב: נו, מה את אומרת? ואז היא הבינה שזה אליה שהוא מדבר. מה? מה אני אומרת? מה שאלת? על זה חמודה, מה את אומרת על המונולוג שלי? מונולוג? כן, נו, הגענו לקאמרי, אני הולך לאודישן. אודישן? נו, מתוקה, תגידי כבר, איך היה? ובמראה היא ראתה את הגיחוך שלו ולא היתה לה ברירה אלא להרים הנד-ברקס ולמחוא לו כפיים. אתה גדול, באמת, אתה השחקן הכי טוב שראיתי בחיים שלי.

תרצה מוציאה את התרמוס הכחול שלה מהתיק הגדול ומוזגת לשתייהן מתה העשבים הטעים שלה: כמה זמן את כבר נוהגת במונית דבורה? כבר כמעט שנה. וואו, לא שמתי לב, עוד מעט זה שנה. ומה עשית לפני זה? לפני זה? המון דברים. הייתי גננת, מוכרת בחנות תקליטים, סטודנטית, סקיפריט, כל מיני... סטודנטית? סקיפריט? תרצה מוציאה שקית עם אגוזים: הספקת הרבה, הא? טוב, אני לא כל כך צעירה כמו שאני נראית. תרצה לא מחכה ומושכת מיד בקצה החוט שניתן לה: ומה למדת? למדתי תואר ראשון בביולוגיה ימית והתחלתי תואר שני. וואו, ולמה הפסקת? היא מכחככת, משתנקת ומתחילה לגמגם ולהחנק ולא יוצאות לה מילים. עזבי עזבי דבורה, מה אני מבלבלת לך במוח, עזבי, את לא צריכה להסביר לי, עזבי. בואי נשתה וננשום, טוב? קחי אגוז. הן שותות ונושמות את האוויר המתחמם לאיטו של חודש מאי בהרי ירושלים. האצבעות היפות של תרצה מפצחות אגוזי פקאן במיומנות, היא עוצמת את העיניים ונותנת לשמש האביבית החדשה להפשיר בה את הקיפאון שהשיחה הזו העלתה בחזה שלה. לא, היא לא יכולה לדבר על זה. לא.

לפעמים תרצה יושבת לידה, אבל לרוב היא יושבת מאחור, משתרעת לה, מפזרת את הניירות שלה, שותה תה, מנמנמת. מאז שהיא הנהגת הקבועה שלה היא לא החמיצה כמעט אף שיעור ולרוב נראתה מאוזנת, כמעט בריאה, למרות הקושי בהליכה. אבל היו כמה פעמים שבהן נחלשה מאוד בתום שיעור והתקשתה אפילו יותר, ונרדמה, וישנה שינה חזקה מאוד והתעוררה כבדה ומבולבלת וחיוורת וביקשה ממנה לעזור לה לעלות הביתה. לעיתים ממש רחוקות, אבל זה גם קרה, היא התקשרה וביטלה את הנסיעה, אומרת בקול שקט ועצוב: אני לא מרגישה כל כך טוב דבורה, אני לא יכולה היום. והלב שלה היה שוקע בתוכה ומצטמק, הכאב והפחד הישנים והמוכרים ממלאים את החלל הדחוס שלו.

קולר אדום

שחורה, יש כאן הפתעה בשבילך, צועק דובי בקשר. מה, דובי? נו תבואי לכאן, זה הפתעה. כשהיא נכנסה לתחנה אישה שהיא לא מכירה התנפלה עליה בחיבוק. ליד האישה עמד נבוך ילד, נער צעיר שנראה לה מוכר, ולידו כלבה, ואז היא הבינה. פֶטרה? הילד הנהן. וואו, כמה היא יפה. בואי הנה כלבה יפה, בואי הנה פֶטרה, איזה כלבה יפה את. היא חיבקה אותה והפנים שלה להטו מרוב התרגשות. את לא היית כל כך יפה כשנפגשנו בפעם הראשונה, הא? היא צחקה והילד הצטרף לצחוק שלה ומילמל: לא היא לא היתה כל כך יפה, והסמיק. היא חיבקה את הכלבה והיתה לה תחושה משונה שגם הכלבה מחבבת אותה. יפיה שמנמנה שכמוך. האמא אמרה: היא לא שמנה, היא בהריון. ובלי לחשוב בכלל, בלי שתהיה לה בכלל שליטה על זה, ככה, בבת אחת היא אמרה: אני יכולה לקבל גור? מה, את באמת רוצה? שאל הילד, והקול שלו, קול של נער מתבגר נשבר וחרק והוא נבוך והסמיק שוב. בטח גיא, בטח שאני רוצה, לא ידעתי שאני רוצה אבל עכשיו אני יודעת. רק שניה טוב? היא רצה למונית והביאה משם את הקולר של פֶטרה, שנשכח שם באותו יום. לא, לא, אמר גיא, תשמרי לך, בשביל הגור, טוב?

תגיד, תרצה, יש לך, היה לך כלב פעם? כן, בטח, תמיד היו לנו כלבים, היו לנו ארבעה, לא חמישה כלבים. האחרון היה ג'ק, פינצ'ר עצבני אבל חמוד, הוא מת כשכבר חליתי והילדים לא היו בית אז לא לקחתי עוד כלב. למה את שואלת? כי בעוד כמה שבועות יהיה לי גור. תמיד רציתי ואף פעם לא ממש היה לי ועכשיו יהיה לי. תרצה שאלה והיא סיפרה לה איך זה קרה. היא נזכרה והתחילה לצחוק, איך התקשרה לשולי, מבועתת מהתגובה שלו. שולי, אתה תהרוג אותי, אבל לפני זה תגיד מהר: מה יותר חשוב כסף או חיים? נו, בסדר דבורקי, אני מבין שכבר עשית איזה נזק, הא? כן, המושב האחורי קצת, אה, לא שמיש... מה נשפך שם דבורה? דם, שולי, דם ועוד כל מיני נוזלי גוף מגעילים.

דבר ראשון היא ראתה את הילד. הילד עמד וצרח בבכי. רק אחר כך היא ראתה את הכלבה. הכלבה שכבה למרגלות הילד ונראה היה שהיא מתה או הולכת למות. לא, היא לא מתה, את זה היא ראתה כשירדה אליהם מהאוטו. היא לא מתה כי היא נשמה אבל היא היתה פצועה קשה. היא לקחה את היד של הילד ואמרה לו: חמודי, אחר כך נבכה, טוב? בוא עכשיו נעשה מה שאפשר לעשות. בוא תעזור לי ונעלה אותה לאוטו. יש שם בקבוק מים, אתה רואה? היא התחילה לנסוע. תרטיב לה את הפה, לא לשתות רק להרטיב, טוב? הילד עשה מה שאמרה לו לעשות ורק מלמל כל הזמן: היא רצה לי לכביש, היא רצה לי לכביש, היא רצה לי לכביש. היא טסה. היא עברה ברמזורים כמעט אדומים, התעלמה מדובי בקשר ואז כיבתה אותו, והיללות האיומות של הכלבה עם הבכי והמלמולים של הילד דירבנו אותה לעבור גם רמזורים אדומים ממש. שרק יהיה שם, שרק יהיה שם, התנגנה בתוכה התחינה הזאת האיומה, כי אם הוא לא יהיה אז זה אבוד וזה עכשיו על ראשי. זה ברור שמהרגע שבו אספה אותם אל המונית שלה הם תחת אחריותה המלאה. שרק יהיה שם. תרצה צוחקת עכשיו, אחרי שהקשיבה לה כמו ילדה קטנה, מרותקת: טוב, אנחנו כבר יודעות את הסוף, לא? נדמה לך, נדמה לך. הוא לא היה. מי זה הוא? הוא זה ניקי, חבר של שולי, מהחברים אהים האלה, שאפשר לבקש מהם הכל. הוא וטרינר, נסעתי למרפאה שלו אבל הוא לא היה. היא נתנה לגיא את הנייד שלה. תתקשר לניקי, טוב, תגיד לו שאנחנו באים אליו הביתה. עוד נסיעה מטורפת של חצי עיר כמעט לכיוון השני. והוא הציל אותה, אומרת תרצה ונאנחת. כן, אבל אני כבר לא הייתי שם, הייתי חייבת ללכת לעשות ניקוי למושב האחורי מהר. רק אחרי כמה ימים ניקי התקשר ואמר שהיא שלמה והכל יהיה בסדר. איזה מין כלבה היא? שאלה תרצה. לא יודעת, מין משהו מעורבב כזה, חומה עם עיניים טובות וחיוך ואוזניים כאלה סמרטוטיות.

דובי סיפר לה איך הם הגיעו ושאלו אם יש להם בתחנה נהגת צעירה, כזו, אה... כזו... כזו... דובי צחק ושאל: שחורה כזו? כן, גיא אמר, כן, היא הצילה את פֶטרה, הוטרינר אמר שהיא עובדת בתחנה הזאת, הוא אמר שהוא יכול לתת לנו את הטלפון שלה אבל יהיה יותר נחמד אם נפתיע אותה. כן, דובי אמר, בואו נפתיע אותה. והוא גם אירגן לכבודה ולכבוד פֶטרה הרמת כוסית. שולי הגיע ואמר: טוב ויפה אחותי הגיבורה, אבל את עוד חייבת לי על הריפודים. הוא אמר את זה בקול רם מדי והיא לחשה לו: די, שאול, תפסיק אידיוט. אבל אמא של גיא שמעה והתעקשה לשלם. עכשיו תרצה שאלה: מה זה שולי? והיא היתה

צריכה להסביר הכל, על שולי ואבא שלה והבהמה והיא שמחה שתרצה פיהקה ואמרה שתנמנם קצת.

כשהיא היתה בת חמש ושולי בן שמונה, הם מצאו גור קטן ברחוב, הוא היה מרוט ורעב ודלוק עיניים, ואבא שלהם עזר להם להאכיל אותו ולרחוץ אותו ולרפא אותו והוא בתמורה השתין להם בכל הבית ואכל להם את הנעלים ומילא אותם באהבה ואושר גדול. אבל אחרי כמה שבועות שום דבר לא היה בעדו חוץ מהם. לא אמא שלהם, שסירבה להתאהב ברינגו, ככה הם קראו לו, על שם רינגו סטאר שהיו לו בדיוק אותן עיניים, לא אבא שלהם שעבד קשה מאוד ולא היה לו זמן לטפל ולטייל יותר, ולא השכנים שכעסו מאוד על הנביחות הבלתי פוסקות שהלכו ונהיו יותר רמות ויותר חזקות ככל שהוא גדל. והוא גדל, אוי איך שהוא גדל, ממש לנגד עיניהם הוא הפך למפלץ ואי אפשר היה יותר להחזיק אותו בדירה הקטנטנה שלהם והם נפרדו ממנו בבכי. אמנם הוא עבר למושב, אל מוטי, אח של אמא שלהם, ונראה מאוד מאושר שם, אבל הם היו עצובים עוד הרבה זמן אחרי זה. ועכשיו, אחרי שלושים שנים כמעט, היא הולכת לקבל גור משלה.

אחרי כל השנים עם אלכס, שנים שבהן היה העתיד שלהם צלול וברור, עם בית מלא ילדים שיהיו הרכבים שונים של קפה וחלב, אחרי כל השנים שהיא לבד לגמרי, או חצי לבד כמו שהיתה עם דורון, ועוד מעט יהיה לה גור. היא מסרבת לחשוב על כל ההשלכות של זה. היא מסרבת בתוקף. היא הודפת כל מחשבה שתקלקל או תבלום אותה עכשיו מלהיות בעלת יצור חי לאהוב לו ולדאוג לו. היא רוצה שהבית שלה יהיה יותר בית ופחות מקום לברוח ממנו.

החורף הזה הוא חורף של שיגרה. היא מסיעה את תרצה פעמיים בשבוע, עובדת המון בימים האחרים, ובורחת מהבית הריק שלה כמה שהיא יכולה. וזה לא קל. אצל שולי ורינת תמיד היה נורא נעים להיות, אבל עכשיו זה קשה. שולי עצבני מהבחינות ללשכת עורכי הדין שבפתח ורינת מהחתונה ההולכת ומתקרבת, ומזה ששולי מתעסק רק בבחינות. כשהיא איננה שולי מקטר עליה וכשהוא איננו היא עליו. אצל אמא שלה קשה להיות בדיוק מהסיבה הפוכה. היא מתרגשת נורא משני המאורעות, בעיקר מהחתונה כמובן, ומאושרת עם שמוליק שגר איתה עכשיו, כל כך מאושרת שהיא מציקה לה, שלא כדרכה בדרך כלל. בניגוד לאמהות אחרות היא אף פעם לא מחטטת, לא מתערבת, לא מנדנדת, אבל עכשיו היא צריכה שתיבת נוח תהיה מושלמת והיא מנסה להבין, מה קרה עם דורון, מה לא בסדר אצלה, מה קורה איתה בכלל, מגרדת לה את קצות העצבים. ואיך היא תסביר לה? איך היא תסביר אם היא בעצמה לא מבינה עד הסוף את כל מה שהיא נדחפת לעשות? את הפרידה, הקריעה המדממת ההיא מאלכס, את זו השתוקה מדורון, את המעידה המתוקה מגעילה הזו עם אלכס, את השיכחה המוזרה של דורון, ואת הגעגועים המשונים לאושיק.

סוכריה ירוקה

תדליקי, תגבירי, פתאום תרצה חייבת לשמוע חדשות, זה על המשפט, נו, של השחקן הזה. היא מדליקה ומגבירה את הרדיו, ותרצה נכנסת למתקפת עצבים. קודם כל היא מתעצבת על השחקן בעצמו, שברור שהוא לא מבין מה הוא כבר עשה, אחר כך היא מתרחת על המגישה של התכנית, שלא מבינה למה השחקנית שהוא הטריד חיכתה כל כך הרבה זמן עד שהיא התלוננה, ובסוף היא מתפוצצת על החבר הטוב של השחקן, שמתנדב לא להבין למה כולם מאמינים לפרחה הזאת ולא לשחקן שהוא באמת, נשמה טהורה, ובחיים לא נגע בזבוב. תרצה נושפת נשיפה ארוכה, היא נורא מצוננת ולכן היא נשמעת כמו קומקום שהשתגע. היא נותנת לה סוכריית אקליפטוס וצועקת: אני משתגעת, מה יש להם כולם? למה הם לא מבינים? אף אחד לא מבין כלום, ומי שמבין עושה את עצמו שהוא לא מבין. באמת, למה גבר כל כך מוצלח וידוע יעשה כזה דבר לבחורה כל כך צעירה, איזה מטומטמים אלוהים אדירים. תרצה עוצרת רגע לנשום ופתאום היא, תופסת את עצמה אומרת בלי שתכננה ובלי שתוכל לעצור את זה: אף אחד לא מבין תרצה. אף אחד. ונהיה שקט. שקט למרות הג'ינגלים והפרסומות המטופשות. היא מכבה את הרדיו ושקט אמיתי ממלא עכשיו את המונית לגמרי. דבורי. אומרת תרצה ברכות, בקול היפה הזה שלה. הן עומדות בפקק בכניסה לירושלים. גשם יורד, גם הוא רך מאוד. דבורי. אומרת תרצה, זו הפעם הראשונה שהיא קוראת לה דבורי, בלי לדעת אפילו שזה השם שבו קוראים לה מי שקרובים אליה, כאילו מעצמה היא יודעת את זה. דבורי. אומרת תרצה. וזהו. היא לא אומרת יותר כלום. צליל הגשם והרעש הקצוב העדין של המגבים, שבולעים את כל רעשי העולם ונותנים לכאב שלה פתאום להיות. להיות כאן עכשיו. לדבר את עצמו מעצמו.

עיפרון של איקאה

היתה חמימות כזו נעימה של אולי כמעט אביב, ושקט בשכונה, והיא קמה מאוחר וידעה שזו שבת אחרת לגמרי. לראשונה מאז דורון עזב היא לא עבדה ולא ברחה מהבית. ביום שישי היא ניקתה את הבית ואפילו קנתה פרחים, כלניות, אולי כמעט אחרונות. היא ישבה בריבוע שמש במטבח ואכלה ארוחת בוקר ארוכה ואיטית וקראה בעיתון, היתה לה גם עוגה טובה שאמא שלה נתנה לה אמש בארוחה המשפחתית וקפה טעים שהיא הכינה ממש לבד, בפעם הראשונה, במכונת האספרסו שדורון זנח. אחר כך היא הורידה את הכובע והשלטים מהבהמה ונסעה למשתלה. נענע, לואיזה, לימונית, שיבא ומרווה. היא שתלה באדנית ושמה אותה על החלון הגדול במטבח, שעכשיו כשנגמר החורף לא יסגר יותר עד החורף הבא. היא לא רק ניקתה את הבית, היא גם סידרה אותו לגמרי מחדש, הזיזה את כל הרהיטים כמעט, כל מה שאפשר היה להזיז בבית היא הזיזה, הפכה ושינתה. היא תלתה את הוילון החדש ופרשה על הרצפה את השטיח החדש ועל הספה את הכיסוי החדש. את כל הדברים האלה היא קנתה לבדה בפעם הראשונה בחיים שלה. כשהן חזרו מחיפה תרצה אמרה פתאום: מזמן לא הייתי באיקאה, בתור אנטי קפיטליסטית יש לי חיבה מאוד משונה

למקום הזה. אף פעם לא הייתי שם, היא הודתה, ואני בכלל לא אנטי קפיטליסטית, פשוט לא יצא לי. הן נכנסו והלכו לפי הקצב של תרצה ועצרו בכל פעם כדי לנוח קצת: פעם התרווחו להן בסלון לדוגמא ופעם ליד שולחן משרדי, ובאגף הילדים תרצה אפילו השתרעה לה מעט במיטה הקצרה. היא ישבה לידה, מחבקת דובי חמוד ורך. תרצה עצמה עיניים ופתאום אמרה: אושיק התקשר, הם באים לפסח לארץ. אה, והוא אמר שאני אגיד לך שזה אות ממלחמת העצמאות. בסוף הן גם שתו קפה ויצאו עם עגלה מלאה. לתרצה יש חולשה לכלים יפים והיא קנתה גם וילון חדש לאמבטיה.

זו היתה הפעם הראשונה היא נכנסה לבית של תרצה מאז שהכירו, היא עלתה לשם לעזור לה עם הדברים שקנתה ונורא התרגשה. הן באמת היו קרובות עכשיו מאוד. באותו יום של גשם, ברחם המונית, לצליל הגשם והמגבים, סופר סוף סוף הסיפור. ככה, פתאום, בפקק בכניסה לירושלים. כשהן הגיעו לאוניברסיטה הן ישבו עוד קצת בשקט. כל זמן שהיא סיפרה תרצה רק הקשיבה. בלי לשאול שאלות ובלי להגיב בכלל. כשהיא היתה נתקעת או נחנקת, תרצה רק שתקה ונתנה לזה להמשיך. בסוף היא התרוממה במושב האחורי במאמץ רב, רכנה אליה, שלחה אליה את כף היד היפה שלה וליטפה לה את השיער: עכשיו תנוחי, טוב דבורי? אל תעשי עכשיו כלום, תשארי לך כאן ותנוחי, בסדר? והיא באמת השכיבה את הכיסא ונרדמה מיד וישנה טוב, עייפה מהמאמץ, מרוככת מהדמעות.

פקק שעם

שלא תחשבי שאני לא רואה מה את עושה, אומרת לה רננה בשקט, בקול הצונן הזה שלה עם העיניים היבשות האלה שלה, והיא קופאת. במקום שרננה תהיה נבוכה ממנה, היא לוחצת אותה אל הפינה ותוקפת. מה היא יכולה כבר לענות לה? שלא תחשבי שלא רואים, כולם רואים איך את מנסה להגיע לאושיק דרך אמא שלו. המילים האלה כל כך מגוחכות, קודם כל מי זה כולם? וחוף מזה היא הרי הגיעה בדיוק להיפך, לאמא של אושיק דרכו, הוא זה ששלח אליה את תרצה, ומהרגע בו נודע לה שהיא אמא שלו היא רק מנסה להדוף את הידיעה הזאת ממנה. אבל יש הרי קול קטן בתוכה, שמאותו רגע עצמו, מאשים אותה בדיוק באשמה הזו, ורננה רק מגבירה אותו עכשיו ונותנת לו את קולה המקפיא. היא לא עונה לה, מה שיכול אולי להיחשב כהודאה אבל היא פשוט לא מצליחה להוציא הגה. למזלה תרצה קוראת לה עכשיו מחדר העבודה שלה, היא חייבת להראות לה משהו. היא לא רצתה ללכת לארוחת הערב הזאת בכלל, היא לא רצתה ותרצה כל כך ביקשה, שכנעה, הפצירה כמעט התחננה, ובסוף שלפה את הקלף שאחריו היא כבר לא הצליחה להתנגד: אבל אושיק ביקש שאני אגיד לך לבוא, נו, בבקשה תבואי. תבואי. ולמרות שהיא ידעה שזו בדיוק הסיבה לסרב, היא הסכימה. ועכשיו היא עומדת מול תרצה בחדר העבודה העמוס והצבעוני שלה ולא שומעת מילה ממה שהיא אומרת לה, הכל ממוסך ומעורפל והמוח שלה מזמזם והיא רוצה לברוח.

טוב ילדים, בואו לשולחן, עושה שלווה פרודיה על אמא שלה, עם המבטא האמריקאי הקל שלה. והם מתכנסים מכל הצדדים: אושיק וזמר מתווכחים על משהו וצוחקים, רננה מדברת עכשיו עם רותי אשתו של זמר ונועצת בה תוך כדי כך את המבט שלה בכוח ובלי להרפות. תרצה כל כך מאושרת שכל הילדים שלה עכשיו כאן, אושיק ורננה באו לפסח מלוס אנג'לס. שלווה הכינה ארוחה נפלאה, ובדיוק כמו השם שלה, משרה סביבה נעימות ונינוחות, שהיא מרגישה אבל לא מצליחה להתרווח בתוכן, לא מצליחה בכלל. קודם, כשרננה לכדה אותה ואמרה לה בשקט את המילים האיומות ההן היא רצתה להיעלם, והנה היא בכל זאת יושבת כאן, מרגישה מחובקת בחום ומגורשת בקור בעת ובעונה אחת. את יודעת כמה שמענו עליך? אמרה לה שלווה כשנכנסה, וחיבקה אותה ונתנה לה כוס סגרייה חמה ודאגה למלא אותה בכל פעם שראתה שהתרוקנה, צוחקת: אל תדאגי, אין בזה הרבה אלכוהול. אבל כנראה שהיה. היה מספיק בשביל לטשטש אותה ולעמעם אותה ולגרום לחזר לחוג סביבה ולדברים של רננה לחוג בתוכה לכיוון ההפוך. ומכיוון שהתיישבה כבר אכלה ומכיוון שאכלה כבר נשארה גם לקפה וכל הזמן הזה לא הצליחה להוציא אפילו מילה. אושיק לא דיבר איתה בכלל כל הערב, ורק שאל רגע לפני שיצאה: ומה שלום הבהמה? והיא ענתה: טוב, תודה, סוחבת. ונהיה לה חמוץ נורא כי הוא התעקש להזכיר דווקא את הקשר הבטוח שלה אליו, העובדה שהיא נהגת מונית והוא נוסע, וזהו. היא התקשרה אל שולי שיקח אותה הביתה. את שיכורה אחותי? הוא שאל כשנכנסה למונית, והיא גילתה שהיא עדיין מחזיקה ביד פקק שעם של בקבוק יין.

שקיק סוכר

היא ידעה מי זה, ברור, אבל היא עשתה את עצמה שהיא לא יודעת. הוא לחש לה באוזן: דורה. הריח שלו עירסל אותה להתעלפות כמעט. אלכס. תכיר, זאת תרצה. הן ישבו בקפיטריה באוניברסיטת חיפה והוא הפתיע אותה, בא מאחוריה והניח את ידיו על העיניים שלה, מחווה שגורה ומוכרת ביניהם. תרצה לחצה לו את היד, ואמדה אותו במבטה, והעבירה את מבטה ביניהם, ולא הצליחה או לא השתדלה אפילו להסתיר את הסקרנות שלה. אני מלמד כאן, הוא אמר. גם אני, תרצה אמרה. מתמטיקה, אמר הוא. הסטוריה, אמרה תרצה. והיא שתקה. דורה, אני יכול לשבת איתכן? הגוף שלו כבר עשה את התנועה של ההתיישבות כמעט. לא, היא אמרה בקול רם מדי, ותרצה התחילה להוציא דברים מהתיק שלה ולהחזיר אותם בחזרה, נבוכה, מנסה להמלט מהמתח המפחיד שנהיה באוויר ביניהם. טוב, הוא אמר. טוב, היא אמרה. היה נעים להכיר, הוא אמר. גם לי, תרצה אמרה, והוא הלך. אוי דבורי, מי זה המקסים הזה, ומה זה היה? זה היה אלכס תרצה. זה היה אלכס והוא לא היה צריך לעשות את זה. היא רעדה עכשיו. היד שלה שהחזיקה את כוס הקפה רעדה והיא הניחה את הכוס ושמה את היד על הברך מנסה להפסיק את הרעד בדרך. מאז הפגישה ההיא עברו כבר כמה חודשים, בטח נולד לו כבר ילד, היא אפילו לא שאלה אותו על זה והוא לא אמר על זה כלום. היא התקשרה אליו מיד, היא ראתה אותו מרחוק, עונה. אלכס, אני מצטערת, סליחה, התינוק כבר נולד? כן? יופי. מזל טוב אלכס. אני מצטערת. הן

חזרו למונית בשתיקה ונסעו ותרצה התאפקה אבל היא היתה מוכרחה והיא סיפרה לה. היא סיפרה לה ממש מההתחלה ועד עכשיו. פסחה על הפגישה האחרונה שלהם, אבל חוץ ממנה סיפרה על הכל. עכשיו אני מבינה דבורי, עכשיו אני מבינה למה לא נתת לו לשבת איתנו, הוא באמת לא היה צריך לעשות את זה, את צודקת. זה לא הוגן. ואחרי שתרצה אמרה את זה, יצא ממנה גם הסיפור שניסתה לקבור. כי בגללו, היא הרי מרגישה שאין לה שום זכות לכעוס עליו שבא אליה ככה ושם לה את הידים על העינים כמו פעם וביקש לשבת איתן. אבל תרצה הפתיעה אותה. את יודעת, היא אמרה, אני שמעתי על מליון מקרים כאלה, זאת אומרת של מפגש כזה מוזר בין בני זוג שנפרדו, כאילו מין ניסיון לבדוק אם נשאר שם עוד משהו, או אולי דווקא להיפך, ניסיון לרצוח את זה סופית, לעשות וידוא הריגה... היא צוחקת ואז מוסיפה: תדעי לך שאני ממש מעריצה אותך על איך שנפרדת ממנו, על הכוח שלך לעשות את זה. אנשים נשארים במקום הזה שנים כי הם פוחדים לעבור את מה שאת עוברת. את יודעת, אני חושבת שגם אצל אושיק ורננה זה ככה. באמת? כן, הם ביחד המון שנים, ואני רואה איך מה שקושר אותו אליה לא שייך לעכשיו ולא אליה ממש, אלא למשהו ישן שכבר לא קיים בכלל, והוא לא מצליח לעזוב. חוץ מזה, היא ציחקה פתאום, לפעמים אני חושבת שהוא קצת נשאר איתה בגלל שאני שונאת אותה... היא שאלה את עצמה אם תרצה בכלל יודעת על השבוע שבו אושיק גר אצלה או שהיא חושבת שהוא בסך הכל היה נוסע במונית שלה, כמו שהוא גרם לה להרגיש בערב ההוא כשהיתה איתם בארוחה. תרצה חזרה עכשיו מאושיק ורננה אליה ואל אלכס. הגרון שלה היה מכווץ והרעד בגוף שלה לא עבר לגמרי. כן, הוא ענה לה כששאלה אותו, כן הוא נולד, כן הוא גם ג'ינג'י, קוראים לו דור. היא מספרת את זה לתרצה שלא מבינה בהתחלה. את לא שמעת איך הוא קורא לי? אוי נכון, אומרת תרצה. תגידי לי למה הוא עושה את זה לעצמו? היא שואלת. ותרצה עונה: את לא יכולה לראות את זה עכשיו ואולי הוא דווקא כן, אבל יש בזה הגיון, את חלק חשוב בחיים שלו והוא לא רוצה לקבור אותך, ויום אחד זו תהיה הסטוריה. ואת יודעת דבורי, אני הרי אוהבת היסטוריה. כשהיא חזרה הביתה היא הסתכלה באלבום שלהם הישן ואמרה לעצמה שוב ושוב לא ממש משתכנעת: יום אחד זו תהיה היסטוריה.

יהלום

תרצה, תראי מה מצאתי על הרצפה, תגידי, את חושבת שזה יהלום אמיתי? נו באמת, מה אני מבינה ביהלומים? היא צוחקת ואז מרצינה: דבורי, את זוכרת כמה יצאתי מותשת ומיאשת מהילדים האלה בתיכון? אבל מאז חשבתי על זה המון, אני לא יכולה לוותר ככה, אני חייבת להמשיך עם זה, זה חשוב מידי בשביל להתיימש, נכון? אז החלטתי שמעכשיו אני רוצה להקדיש לזה את ימי שלישי בבוקר. מה את אומרת? היא אמרה שבסדר, אבל שאלה את עצמה איך תרצה בכלל יכולה להרשות לעצמה את כל הנסיעות היקרות האלה והיה לה נורא לא נעים לקחת ממנה כסף על כל הזמן המבוטל הזה שהיא יושבה/קראה/נמנמה/דיברה בטלפון. היא נורא אהבה את תרצה, את הנסיעות שלהן ביחד, וברור שזה יותר טוב פי אלף מנהיגה בעיר של המון נסיעות ונוסעים, ברור, היא לא רצתה

לוותר על זה אבל ההתלבטות והשאלות המשיכו לרחוש לה בבטן כל הזמן והיא חיפשה את ההזדמנות להגיד על זה משהו. בסוף היא קיבלה את התשובה בלי ששאלה. תראי איזה מותק, אמרה תרצה והצביעה על מכונית גדולה וצבעונית שחנתה במגרש של האוניברסיטה בחיפה. מדליק, אה? היה לנו כזה בדיוק, לאנדי ולי. אנדי? אנדי, נו, אבא של אושיק, היה לה סמל השלום גדול על הצד וגרנו בה עד שגייסו אותו. גייסו אותו? לאן? דבורי מה את לא יודעת? אני לא סיפרתי לך, מוזר איך זה יכול להיות שלא סיפרתי לך? מה לא סיפרת לי תרצה? בסוף גייסו אותו, את אנדי, הוא טס לוייטנאם ולא חזר. אבא של אושיק נהרג בווייטנאם? אויש, אני לא מבינה איך לא סיפרתי לך את זה, אני מצטערת. בת כמה את היית תרצה? בת 19 ואנדי בן 18. זה הכל? זה הכל. ואושיק לא הכיר אותו? לא, הם לא הכירו אחד את השני, כשהוא טס אני אפילו לא ידעתי שאני בהריון. אחרי כל הפעמים בהם היא היתה עדה לבכי של תרצה, היה מוזר לראות את הריחוק והיובש בהם היא מדברת עכשיו על הדברים האלה. מה, והייתם נשואים? כן, בסוף התחתנו, ביום לפני שהוא טס, הוא אמר שאם הוא לא יחזור הוא רוצה שיכירו בי כאלמנה, הייתי חייבת להסכים וזה היה מזל גדול, כי לגדל את אושיק לבד לא היה כל כך קל וזה עזר לי מאוד. ואיך קראו לו? למי? לאושיק, כשהוא נולד, איך קראו לו? נו, באמת דבורי, מה את חושבת? קראתי לו אנדי, רק כשהגענו לארץ החלפתי את זה לאושר. הוא לא אוהב את זה, אבל מה אני יכולה לעשות, זה פשוט שזאת באמת היתה התקופה של האושר בחיים שלי. ועכשיו הקול שלה נשבר.

תרצה נכנסה לשיעור והיא דיברה עם שולי. הוא עבר את הבחינות ללשכה. אחי העורך דין הנכבד, היא צחקה. אנחנו חוגגים ביום שישי, תבואי, כולם יהיו. כולם? גם אלכס יהיה שם, היא התכוונה, ושולי הבין ובכל זאת אמר: כולם. בבקשה, תבואי. היא חשבה על אלכס ואשתו והתינוק דור, ושהיא תצטרך לראות אותם, ושאינן מה לעשות נגד זה, והיא נאלצה לחשוב על מה שתרצה אמרה, שיום אחד זה יהיה היסטוריה, ולדעת שזה בהחלט עדיין לא.

פקק פח אדום

יש לה עור בצבע פחם ושיער בצבע דיו ושפתים סגולות, הדברים האלה הם היא והיא הדברים האלה ואין בזה שום דבר מיוחד וזה בגלל שאבא שלה היה אבא שלה. היא יודעת את זה. אבא שלה פשוט לא ייצר שום אפשרות אחרת. גם אם היו ילדים, כשהיא היתה ילדה, או מבוגרים כשבגרה, שניסו לגרום לזה להראות כמו דבר חריג או מוזר, היא היתה מצוידת בידיעה השלמה שזה הגיוני וטבעי באותה מידה. זו היא וזה הכל. האהבה השלמה הזו, של ההורים שלה אחד לשני, האהבה שלהם לה ולשולי, ושל שולי ושל אחד לשני ולהורים שלהם, זה מצולע כל כך חזק ששום דבר לא יכול לו. זה יהלום אמיתי, בעל פאות מלוטשות היטב שהאור מנצנץ בו במלוא הכוח, תמיד. האהבה המשפחתית בנתה וחזקה אותה והפכה אותה בלתי מנוצחת. כמעט. כי האהבה של אלכס החלישה, והותרה אותה

נכה. הוא לא התכוון, הוא אהב אותה, ואוהב עדיין, אהבה עזה, אבל האהבה שלו הקטינה אותה והיא היתה צריכה לחתוך אותו ממנה כדי שתוכל לגדול. מגיל חמש עשרה ואילך, הרבה מאוד שנים, היא היתה החברה של אלכס ואלכס היה החבר שלה. הם היו כמו חיה אחת שיש לה שני צבעים ושני ראשים וכל השאר אחד: גוף אחד מתואם, מחשבה אחת מסונכרנת, צחוק אחד מתגלגל. הם היו זוג שהעולם השתאה למולו, אי אפשר היה שלא. הם היו הכי הפוכים שאפשר להיות, ולא רק בצבעים שלהם, בהכל. במזג, בכשרונות, בנטיות, והם היו כל כך ביחד. כשהוא השתחרר מהצבא הוא חיכה לה, עבד וחסך, וכשהיא השתחררה גם היא עבדה וחסכה, ואז הם יצאו למסע סביב כל העולם. המסע נמשך כמעט שלוש שנים ורוב הזמן היא היתה מאושרת, אבל כשהם חזרו לארץ, היא גילתה שהיא כבר לא מאושרת, למעשה היא צללה אל תוך באר עמוקה ומפחידה. לקח לה כמה חודשים להבין מהי, ועוד כמה חודשים לגבש החלטה, ואחר כך עוד כמה כדי לנסות להוציא אותה אל הפועל, כי זה באמת הרי לא יעלה על הדעת. זאת היתה כריתת איבר מאברי גופה, ובלי עזרה של אף אחד. רק דבר אחד היא ידעה במסע הזה, הנורא והמפריך הלאה מאלכס: שאיתו היא חצי. וגם אם הלבד מפחיד וכמעט בלתי אפשרי, היא רוצה, היא צריכה להיות שלמה. כי כל מה שקשה לה, היה התפקיד שלו, כל מה שהיא לא הצליחה להגיד הוא אמר בשבילה, כל מה שצריך להחליט הוא החליט, כל המשא ומתן עם העולם התנהל דרכו, הוא היה החוץ והיא חילוץ: קליפה עבה, בלי עמוד שדרה, בלי פה. היא רצתה שיהיו לה הדברים האלה משלה, לעצמה. והיא לא יכלה לייצר אותם, לגדל אותם, כשהוא לידה, היא היתה צריכה להפרד ממנו בשביל זה, והיא אפילו לא ידעה להסביר לו את זה כמו שצריך. תבין אלכס, אם אני שותקת, אם אני לא עונה, לא מדברת, אז אני רוצה להרגיש את זה וללכת הביתה ולדעת שהייתי לא אחראית ובפעם הבאה להתאמץ וכן לעשות את זה, אם אני כל החיים אהיה תלויה בכך שתדבר בשבילי אני אשנא את עצמי ואשנא אותך. אתה מבין? הוא לא הבין והוא לא שיחרר אותה, והיא היתה צריכה לעשות את זה לבד. כנגד הקולות החיצוניים ובעיקר כנגד הקולות הפנימיים, שעד עכשיו לא ממש מרפים. מייסרים אותה על שוויתרה. ויתרה על אהבה כל כך גדולה, על מקום כל כך בטוח, בשביל מה? כל כך הרבה פעמים מאז היו בשבילה תזכורות לזה. כל כך הרבה פעמים בהן היתה אילמת, מבויישת, חסרת מילים, חסרת אונים, מבולבלת ובעיקר בודדה. כל כך בודדה מול העולם. בשנים הראשונות אחרי הפרידה היא היתה כמו ילד, שכשהוא נתקל במכשול או מועד, הוא שולח יד לאחור, לחפש את היד של אמא או אבא. כשהיא היתה צריכה לדבר או להחליט היא היתה מגמגמת. מגמגמת, מסמיקה ונאלמת. זה היה כמו ללמוד ללכת מחדש. וזה היה קשה במיוחד, כי אלכס תמיד היה בהישג יד, כי בכל רגע ורגע היא יכלה ליפול בחזרה אל רשת הביטחון שלו. ורק עכשיו, כל כך הרבה זמן מאז שנפרדו, רק עכשיו כשהם נפגשו באוניברסיטה, רק עכשיו היא יכלה להסתכל על התמונה המשונה הזו, שלה, אומרת לו בקול צלול את המילה לא, והוא הולך משם כי היא אמרה לו לא, רק עכשיו היא הבינה שהמסע שלה הרחק מאלכס, המסע שלה אל עצמה הושלם. היא חשבה על זה בשעה שישבה במקום האהוב עליה במורד רחוב גאולה, מול הים, אכלה פלאפל ושתתה קולה, וחייכה אל עצמה פתאום.

שלושה שקדי דרז'ה בשקיק שקוף

כבר מאי, כבר חמים, יושבים בחצר של שולי ורינת וכולם שם. אמא שלה ושמוליק, הדודים והבני דודים מהמושב, כל החברים שלהם, הילדים מתרוצצים, שולי מפנף מעל הגריל, והיא מגיעה לבד. והיא רואה כבר מרחוק את אלכס עם התינוק שלו, והתינוק ג'ינג'י כמו אלכס בדיוק. היא מנופפת לו לשלום ומנסה לדחות עוד ועוד את הרגע שבו תיאלץ לעמוד מולו ומול אישתו, ולהגיד מזל טוב, וללטף את התינוק, ולסרב בנימוס להצעה להחזיק אותו, לסרב ולראות את העלבון ולא להיות מסוגלת, וללכת ולשבת בקצה השני של החצר בלב הולם ובידיים מזיעות. היא לא יכולה להחזיק את התינוק הזה.

גם השבוע הן עוברות במגרש החניה ליד המכונית הצבעונית והפעם תרצה אומרת: תראי, הם מוכרים אותה, איזה יופי. איזה מותק. והיא מוציאה פנקס וכותבת את מספר הטלפון, ממש כאילו היא באמת מתכוונת לקנות פולקסוואגן מסחרית משנות השישים.

חופשת פסח בפתח, לא יהיו לימודים, לא באוניברסיטה ולא בתיכונים, דובי גם משדל אותה לקחת קצת חופש אבל מה היא תעשה עם החופש הזה בכלל? אחרי ארוחת הערב ההיא המשפחתית, היא ידעה שאושיק ורננה נשארים לעוד כמה שבועות בארץ. תרצה היתה מאושרת וסיפרה לה על התוכניות שלהם איתו ואמרה שאושיק שכר מכונית. לא היתה שום סיבה להפגש. ברור. אז היא עובדת. המון. העיר רותחת מההכנות לפסח, הרבה תיירי חג, הרבה אנשים עם חבילות וקופסאות וארגזים ושקיות.

שלום דבורי. הוא מתיישב לידה, כאילו כלום, כאילו לא עבר כל הזמן הזה, כאילו זה הדבר הכי טבעי בעולם. שלום אושיק. היא עונה לו כאילו זה באמת ככה. רננה לקחה את האוטו, הוא אומר, ומחמיץ לה את הרגע. לאן? היא שואלת. כאילו זה באמת ככה. כאילו לא התגעגעה אליו, כאילו לא נפגעה ממנו. כאילו כלום. פתאום הוא מסתובב ורואה. הי, מי זה? מי זאת, היא עונה. זאת שִׁבָּא. ומה היא עושה כאן? היא נוסעת איתנו. לאן? רגע, שניה, נו, מי זאת? זאת הכלבה שלי, לקחתי אותה לפני שבוע מצער בעלי חיים. די, באמת? באמת. והיא ככה, יושבת לה בשקט שמה מאחורה? כן, בדרך כלל מקדימה, מהרגע שהיא איתי היא מתנהגת כאילו זה הדבר הכי טבעי בעולם, מצחיק נכון? בהתחלה קראתי לה שִׁבָּא, אבל זה קשה. אה. בגלל השווא, הם אומרים ביחד וצוחקים. נהדר, איזה מתוקה היא, הוא אומר, בואי ניסע לסדנה המסכנה שלי, נראה מה קורה שם, נתתי אותה לקובי עד שאני אחזור. הי, גם לי יש חולצה כזאת, הוא מצביע על סמל השלום. אושיק, זו החולצה שלך, שכחת אותה אצלי. וככה כל מה שנקבר והודחק כלא היה, השבוע ההוא, הניזקקות שלו, האינטימיות המשונה, ההשתלחות הפרועה ברננה, החשיפה, הכל נדחק עכשיו לכאן דרך הסדק שפערה החולצה השכוחה. הוא עשה אז כביסה וגילה שהוא מתקשה להפריד בין הבגדים שלה ושליו ואמר לה: את יודעת, אנחנו לובשים בדיוק אותם ג'ינסים ואותן חולצות טריקו עם הדפסים ואותן נעלי אולסטאר אדומות, ההבדל היחיד זה המידות... נו אז מה הסיפור שלך, הוא מסתובב ושואל את הכלבה ומלטף אותה, והיא מלקקת לו את היד בשמחה. ומה הסיפור שלך, היא שואלת אותו, לא בקול כמובן, אבל

הוא בכל זאת עונה לה. תשמעי דבורי, אני מצטער שנעלמתי ככה, היו לי ימים נורא מבולבלים, החלטנו לנסוע במין החלטה ספונטנית כזאת, רצינו לראות איך נסתדר ככה שנינו לבד, בלי כל הרעש מסביב. היא שותקת. הוא ממשיך: הכל היה לנו יותר מידי, הסיפור הזה עם אמיתי, ואמא שלי, והפרנסות הצולעות שלנו, ואת. הוא משתתק. היא לא מסתכלת עליו, היא נוהגת, היא שותקת. הם מגיעים לסדנה וקובי שם והיא בורחת. לא, אין לי זמן עכשיו, אני לא יכולה להכנס, להתראות, בי. היא לא יכולה להכנס, והיא לא יכולה לשאול מה לה ולהחלטות שלו ושל רננה, כי היה הרגע ההוא. הרגע ההוא היה, ואי אפשר לעשות איתו כלום.

ביום החמישי לשהיה שלו בבית שלה, כשהיא הגיעה לפנות בוקר מהעבודה, היא הופתעה למצוא אותו במטבח. הוא ישב שם בחושך והיא נבהלה לגלות אותו ממצמץ אליה: תכבי בבקשה, תכבי, יש קצת אור שנכנס מבחוץ. אתה לא מצליח לישון? אתה רוצה קפה? כשהיא הניחה את כוס הקפה שלו מולו הוא הקיף פתאום את המתניים שלה בזרועותיו, קירב אותה אליו ולכד אותה גם בין הרגלים הארוכות שלו, ואז הצמיד את הלחי שלו אל הבטן שלה ועצם את העיניים. ביד השמאלית שלה היא עוד החזיקה את הקפה שלה והיא לא ידעה מה לעשות עם הימנית, אז היא השעינה אותה כנגד הקיר שמאחוריו ונשמה עמוק ולאט. אני לא יכול יותר, היא כל הזמן מתקשרת ואני לא יכול כבר ונשברתי ועניתי לה והיא בכתה והתחננה שנחזור שאני אסלח לה ואני לא יכול יותר אין לי כוח. הוא הידק את החיבוק שלו סביב המתניים שלה ואת האחיזה של הרגלים שלו סביב הרגלים שלה וקבר את ראשו ביתר שאת בחיקה ואמר דברים שהיא לא כל כך הבינה כי הוא כבר היה בשלב הבכי, והמילים 'את' ו'היא' חזרו על עצמן שוב ושוב בלי שום הגיון וסדר. היא הניחה את הקפה על השולחן, והורידה את היד מהקיר והניחה את שתי ידיה על הכתפים שלו ואחר כך נתנה להן להכרך סביב צווארו והשאירה אותן שם. הם נשארו שלובי איברים ככה במשך זמן ארוך מאוד, הלחי שלה מונחת על ראשו ואור ראשון של שחר מתחיל לגלות את מתאר המציאות שבמטבח. את שומעת הוא שאל, והיא אמרה כן. ציוץ של ציפורים נכנס למטבח עם האור החיוור. ואז הוא הרים את העיניים שלו והסתכל לתוך שלה והיא לא יכלה יותר. היא קרעה עצמה מתוך קשר הרגלים וקשר הידים וברחה לחדר שלה. למחרת כשהיא חזרה מהעבודה היה שם רק הפתק ממנו ויותר היא לא ראתה אותו.

גיא התקשר, פטרה המליטה. היה משהו מוזר בקול שלו, הוא לא נשמע שמח בכלל. מה קרה, גיא? יש רק גור אחד. מה? השלושה האחרים מתו בלידה, נשאר רק אחד. הוא שלך. מה פתאום גיא, בשום פנים. אבל הבטחתי דבורה. אז הבטחת, זה הגור שלך קודם כל, וחוץ מזה אני כבר לא בטוחה שאני באמת יכולה, זה קשה גורים, נכון? גיא נבוך, אבל דבורה, אני הבטחתי לך, את הצלת אותה, נו. תקשיב גיא, אני נשבעת לך שזה בסדר, אני נשבעת לך, אני בכלל לא בטוחה שזה זמן טוב בשבילי לקחת כלב. הגור הזה הוא שלך, זה בדיוק מה שאני רוצה, שיהיה לך גור מפטרה, טוב? טוב. היא נפרדה ממנו ולא ידעה מה היא מרגישה. צער או הקלה, אכזבה או שחרור ממה שהפחיד אותה. במשך כמה ימים

הערבוביה הזאת התהפכה בתוכה, ואז יום אחד היא קמה בבוקר עם ידיעה ברורה של מה היא רוצה לעשות. היא הלכה לצער בעלי חיים וחזרה משם עם חדר חדש בלב.

היא הסתובבה שם והיו שם המון כלבים. כלבים חמודים, כלבים גדולים וקטנים, כלבים מפחידים, כלבים מצחיקים, כלבים מכל מיני סוגים שלכולם היה דבר אחד משותף: הם כולם רצו שמישהו יקח אותם ויתן להם חיים חדשים. זה היה נורא קשה לדעת שאת רובם היא תאכזב. אבל פתאום העיניים שלה נאחזו במבט אחד, מבט שהיה שמור רק לה. כלבה שחורה, רזה, די קטנה, עם כתם לבן על האוזן, גרביים לבנים וחיוך עצוב. בואי, היא אמרה לה, הולכים הביתה. היא שמה עליה את הקולר האדום שהיה של פטרה וחברה אליו את הרצועה האדומה שקנתה, והן הלכו. כשהיא פתחה את הדלת של המונית היא היתה בטוחה שתצטרך לדחוף אותה איכשהו, לפתות אותה לעלות או משהו כזה, אבל הכלבה פשוט קפצה פנימה והסתכלה עליה במבט של: נו, יללה, למה את מחכה? כשהן הגיעו הביתה גם שם היא התנהגה כאילו זה תמיד היה הבית שלה. אכלה מהקערה החדשה וקפצה אל המיטה לישון שם לידה, ובבוקר העירה אותה בליקוקים שמחים. הן יצאו לטייל בשדירה ועכשיו היא הבינה סוף סוף, שזו היא שיש לה חיים חדשים לגמרי.

כפית ורודה של גלידה

עברו כבר כמה שבועות מאז שהיא סיפרה לה את הסיפור שלה, את מה שקרה לה שגרם לה להפסיק את הלימודים לתואר השני אחרי כמה חודשים. העניין לא הוזכר שוב, עד שיום אחד כשהן עשו את עצירת התה ונשימה שלהן על הספסל שלהן בדרך חזרה מירושלים, הפעם עם גלידה. היא כמו תמיד רק וניל ותרצה חייבת שיהיו לה אלף טעמים. ותרצה אמרה פתאום: כשאושיק היה קטן היה לי נורא קשה, הייתי נורא צעירה ובודדה והיו לי דרישות נורא גבוהות מעצמי, ואז מישהי סיפרה לי שיש קבוצת נשים שנפגשות לתמיכה הדדית, לא ידעתי בדיוק מה זה אבל הלכתי. את לא מאמינה איך זה שינה לי את החיים. דיברנו שם על הכל. על גידול ילדים, על אהבה, מיניות, על עבודה, על מה לא. פתאום ראיתי שלכולנו יש אותן בעיות, שכולנו נתקלות באותן חומות, שכולנו סובלות מדיכוי וגם במקומות הכי לא צפויים. כולן סיפרו סיפורים דומים למה שאת סיפרת לי. ואת יודעת מה משונה? שעברו כל כך הרבה שנים מאז וכאילו כלום לא השתנה. לכאורה כן, אבל בעצם ממש לא. עדיין אנשים לא רוצים לראות ולא רוצים להבין. היום סטודנטית אחת ביקשה לדבר איתי בסוף השיעור, בגלל זה איחרתי. היא סיפרה לי משהו שפשוט הרתיח אותי, היא ניסתה להתלונן על מתרגל אחד שהטריד אותה והדיקנית התחילה להאשים אותה ולשפוט אותה וניסתה לטייח את כל העניין ועכשיו היא מתלבטת מה לעשות עם זה. האמת, מה אני יכולה כבר להגיד לה? מה? להלחם, להרוס לעצמה, לעזוב כמו שאת עזבת, לשכוח? זה כל כך מרגיז אותי. אני מדברת איתם בשיעור על תרבות נגד, על לא לשתוק, על הכל, ואז אני צריכה לנחם אותה, ולבכות איתה, ולקבל את זה שהיא לא יכולה לעשות כלום. דבורי, נשבר לי, נמאס, בואי נברח מפה, בואי. תרצה פרצה בבכי

ובכיתה שעה ארוכה, והיא ידעה שיש כאן הרבה יותר מהעניין הזה האחד. שזה המשא הכבד כל כך שהיא סוחבת. הבדידות שלה ארוכת השנים, הזכרונות, הגעגועים לאושיק, המלחמות שלא נשאו פרי, הימים שעוברים, והמחלה שלה שהולכת ונוגסת בה, מעייפת אותה, מכניעה אותה. שיבא קפצה על הספסל מצידה שני של תרצה, ושמה את הראש בחיקה. בדרך כלל תרצה בוכה מאחור והיא נוהגת, אבל עכשיו היא יושבת כאן, על הספסל לידה, והיא מצאה שהדבר היחיד שהיא יכולה לעשות הוא לתת לה יד, וזה מה שהיא עשתה: היא לקחה את היד היפה של תרצה והחזיקה אותה ביד שלה, הרבה יותר קטנה וכהה, אבל עוטפת ומחזקת כמה שהיא יכולה. תרצה הניחה את ראשה על הכתף שלה.

בדרך

במראת הצד: צמרות שחורות ושקיעה כתומה

היא הגיעה הכי מהר שיכלה, תרצה אמרה שהיא מחכה לה למטה: יש משהו נפלא שאת חייבת לראות! נשענת על קביה עמדה תרצה ליד הדבר הכי מופרע שיכול להיות בעולם. טדה! תרצה צעקה כשהיא יצאה אליה מהמונית ולא ידעה אם להתחיל לצחוק או לצרות. הצחוק יצא ראשון. כן, זה באמת היה מצחיק, וגם הצחוק הזה הנפלא, המדבק של תרצה שבה אותה, הכניע אותה, כן, קודם כל היא צחקה, עד דמעות. תרצה חיבקה אותה מתרגשת וצוחקת: נכון שזה נפלא, נכון דבורי? תקחי אותי, ניסע לנו, יהיה נפלא, נכון? עכשיו היא הפסיקה לצחוק. הפסיקה בבת אחת ומה שיצא ממנה היה יותר כמו הקאה, איזה שד היה בתוכה והיא אפילו לא ידעה ועכשיו הוא יצא. קפץ החוצה והתחיל להשתולל. אחר כך היא שכבה במיטה שלה, עם הבגדים, התכססה בשמיכה אל מעל לראש, מתנשפת עדיין כאילו רצה שנים. היא ניסתה להזכר מה היא צעקה על תרצה ולא ממש הצליחה, אבל לא היה לה ספק שאלה היו דברים איומים, כי כשהיא נכנסה לאוטו ונסעה משם, היא השאירה אותה עומדת באמצע הרחוב, עומדת ליד פולקסוואגן מסחרית צבעונית ישנה ובוכה.

דבורי אני חייב לדבר איתך. בבקשה, אפשר? אני יכול לבוא אליך? בבקשה דבורי, בבקשה. טוב, תבוא בעוד שעה. היא יוצאת עם הכלבה לסיבוב ואז מסדרת קצת את הבית, מנסה לנשום כמו שצריך. הוא נכנס נבוך, חיוור, מתיישב מול הקפה שהיא הכינה לו והדבר הראשון שהוא אומר הורס לה שוב את הנשימה. אמא שלי הולכת למות, את יודעת את זה? כן אושיק, אני יודעת את זה, כולנו הולכים למות. היא לא מבינה מאיפה יוצא לה הסרקזם הזה כשכל מה שהיא רוצה עכשיו זה לבכות. בסדר דבורי, תפסיקי להתחכם, אני רציני, אין לה עוד הרבה שנים בריאות דבורי, המצב הרבה יותר חמור ממה שהיא מוכנה להודות וזה רק מתדרדר כל הזמן. היא כבר שלושה ימים לא מפסיקה לבכות ולא מוכנה להגייד לי למה. מה קרה דבורי, מה קרה בינינו? היא לא מסכימה להגייד לי, היא רק אומרת שאת נפגעת ממנה ואני רואה שהלב שלה שבור ושהיא פוחדת שהיא איבדה אותך, מה

קרה? היא עומדת מולו והיא קפואה ורותחת ביחד. תגיד לי אושיק, אם היא הולכת למות והמצב שלה כל כך חמור, מה היא הולכת וקונה את הגרוטאה הזאת? מה היא קונה פוקסוואגן מסחרית משנת שבעים ושתיים? מה זה השטויות האלה? ומכריזה שאנחנו ניסע בה והכל יהיה נפלא? מה? הכל נפלא, ולי בכלל אין חיים? ואני כאן רק בשביל לנהוג את הגברת חזרה לשנות השישים? ועוד עם הטרנטה הזאת שצריך מכונאי צמוד בשבילה? תגיד לי מה זה? מה היא חושבת שאני אסחב אישה חולה בטרנטה הזאת ואחכה איתה שהיא תמות? אולי נעשה תחרות בכלל, מי תמות קודם, אמא שלך או המכוננית? הא? היא צועקת, אושיק מתכווץ סביב כוס הקפה, הכלבה נובחת בבהלה, הפנים שלה לוהטים, הקירות סוגרים עליה, מה היא אומרת, מה היא אומרת, בחילה עולה בה, בכי גואה בה, היא לא תבכה עכשיו היא לא היא לא.

כן, הוא אומר, והוא, הפלא ופלא מחייך. כן, ואני גדלתי עם האמא הזו, המשוגעת הזו, שהיא מחליטה שטויות כאלה, ועושה אותן בתנופה, בום, טראח, ולא שמה לב אם מישוהו לא בקצב שלה או אם דברים נופלים ונשברים מסביב. נכון, את צודקת לגמרי, אין לי מה להגיד, אני יודע. היא חשבה שתשמחי, את מבינה? זה מין תמימות כזאת, משונה, נו, היא חשבה שתשמחי. זאת אמא שלי, היא כזו, את יודעת איך היא. ועכשיו היא שבורה לגמרי. אני לא ראיתי אותה אף פעם ככה, היא לא בכתה אף פעם, אפילו מאז שהיא חולה. את מבינה? אני מבינה אושיק, היא אומרת ובתוכה השד הסרקסטי מזמרר: בטח, רק כאן במונית היא בוכה כל הזמן. והיא נגעלת מעצמה ובכל זאת ממשיכה: אבל החבילה הזאת זה יותר מידי בשבילי. אוטו מתפרק, אישה חולה, עם כל הרעיונות המשונים שלה. זה יותר מידי אושיק. באמת. מה היא כבר יכולה להגיד לו עוד? כלום. היא לא יכולה להגיד לו שמאז שהכירו, תרצה נעשתה הדבר היקר ביותר לליבה. שהיא העוגן היחיד בחיים שלה. שזה מחזיר אותה ארבע שנים אחורה הפחד הזה, הידיעה שהיא הולכת כל כך חולה. ושבנוסף לכל היא גם אמא שלו, מה שמוסיף לכאב גם בילבול. אני מצטערת אושיק, אני מצטערת שהתפרצתי עליה ושהכאבתי לה ואני מבטיחה להתנצל, אני מבטיחה. אבל אני לא יכולה להשתתף ברעיונות המטורפים האלה, אני לא יכולה להיות איתה לבד יותר. תגיד לי, אתה יודע בכלל איזה טרנטה זה הדבר הזה שהיא קנתה? תגיד, את יודעת בכלל איזה מכונאי אני? היא בנתה על זה. כן, אבל אתה לא כאן, נכון? היא משתתקת ולהפתעתה הוא ממשיך את קו המחשבה שלה: את יודעת דבורי, מי שצריך להתנצל זה אני. אני זרקתי אותה עליך ונסעתי, זאת היתה טעות, אני לא חוזר לשם. היא קנתה אותה כי אמרתי לה שאני לא חוזר לשם. מה פתאום? מה קרה? חשבתי שטוב לכם שם, רננה כל הזמן אמרה כמה טוב לכם שם ושדוד שלה סידר לך עבודה ושאתם חושבים לקנות בית... דבורי, הוא קוטע אותה, אל תגידי לי שאת קנית את הבולשיט הזה. הוא תופס את עצמו ומפסיק פתאום. טוב, אני לא חוזר לשם ודי. ורננה? היא לא שואלת. רננה נוסעת, הוא עונה בכל זאת. אנחנו נפרדים, זה סופי. את לא מאמינה לי נכון? גם אמא שלי לא מאמינה לי. אף אחד לא מאמין לי, זמר פחות או יותר לא מדבר איתי מאז שחזרתי לרננה, אבל בסדר, בסדר, אתם צודקים. טוב. אז נסתפק בעובדה הזאת. מחר רננה נוסעת ואני נשאר. זהו. אני אגור בינתיים אצל תרצה, אני אשפץ את האוטו, ואם היא תתעקש אני גם אהיה הנהג שלה.

ומה עם מה שאמרת לי אז, כשלקחתי אותך לסדנא, מה עם מה שאמרת לי אז, שגם אני חלק מהסיבות לנסיעה, מה עם זה? מה? היא כמובן לא שואלת, והוא לא עונה, והיא כנראה לא שמעה טוב, והוא כנראה לא אמר את זה מעולם, וזה מין בילבול כזה כמו הכל. בסדר. בסדר. אני אבוא לדבר איתה, אני מבטיחה. לא, דבורי, בואי עכשיו, בואי, בבקשה. וזה היה כל כך מוזר, שהיא שכחה בכלל שהיא הולכת עכשיו להתייצב מול תרצה, היא שכחה. הם ירדו למטה והיא פנתה ימינה, אל המונית, אבל הוא צילצל בצרור מפתחות ופנה שמאלה: לא דבורי, אנחנו נוסעים בזה. והצביע על הפולסוואגן המסחרית הצבעונית והישנה. אנחנו נוסעים בזה. הוא בכיסא הנהג, היא לידו, והכלבה למרגלותיה. היא הסתובבה אחורה להסתכל ונדהמה. זה לא סתם רכב מסחרי, זה קרוואן, בית נוסע כזה, טן מאוד ומוזנח מאוד, אבל מושלם.

במראת הצד: עציץ גדול הולך על רגלים רזות בסנדלים

דבורה'ה מתוקה, את יודעת כמה התגעגעתי אליך? את שמה לב שהחורף כבר כמעט נגמר? זה דווידי בטלפון, רומז לה בדרכו המיוחדת שהוא רוצה אותה גם לקיץ הבא. תראה דווידי, היא מתחילה לגמגם, אני עוד לא יודעת לגבי הקיץ, יש כל מיני תכניות ורעיונות ושום דבר עוד לא סגור. דווידי נאנח ושואל: אז לפחות בשבת הקרובה, את יכולה? בסדר. אם יהיה יפה נצא. מי בא? זה רק אני ושיר עכשיו. מה, לא שמעת? מה דווידי, מה עם צילה? באמת? אוי אני מצטערת. דווידי צוחק והיא יכולה לראות אותו בעיני רוחה, עם גבותיו המזדקרות מעל פני העורב שלו, והיא מבינה שהיא הפלא ופלא מתגעגעת אליו קצת. דבורה'ה, אין מה להצטער, היא היתה צריכה לעשות את זה כבר מזמן, האמת היא שמגיע לה מדליה שהצליחה להשאיר כל כך הרבה זמן. תאמיני לי, ככה יותר טוב לשנינו. והיא, שראתה את צילה ודווידי ביחד יודעת שהוא צודק. אז את מביאה את דורון? הוא שואל, ועכשיו תורה לספר לו וגם היא נאנחה ואמרה: הספקנו הרבה השנה, הא דווידי? אז מי יעזור לנו? הוא שואל, ורעיון עולה לה ומתחיל להסתובב לה בבטן, רעיון מפתה/דוחה כזה, שעושה לה הרגשה טובה/רעה כזו, מפתל אותה ומפתל אותה וסוחט אותה ובסוף היא נכנעת לו.

היא שומעת את תרצה מושכת באף בצד השני של הקו: עכשיו אני יודעת שבאמת סלחת לי דבורי. היא נאלצת לצחוק. כשבאה להתנצל בפני תרצה, היא מצאה את עצמה בדיוק בצד השני של ההתנצלות. תרצה פשוט לא הסכימה לשמוע אותה, היא חזרה על עצמה שוב ושוב: לא, זו אני החוצפנית, זו אני הכפויית טובה, זו אני שלא הייתי צריכה לקחת אותך כמובן מאליו, לא הייתי צריכה להניח שאת פשוט תעזבי הכל ותבואי איתי לשטויות שלי. היא אמרה אני מצטערת עשרות פעמים ואחרי ששמעה עשרות פעמים שהיא סולחת ושגם היא רוצה להתנצל, היא אמרה: אני צריכה הוכחה שאת סולחת לי. היא חיבקה אותה. זה נהיה לה פתאום כל כך טבעי לעשות את זה: תרצה אני סולחת לך, די כבר, נו.

אז הנה, עכשיו היתה לה הוכחה ותרצה צהלה: אם את מזמינה אותנו סימן שסלחת לי. אתה שומע אושיק, היא צעקה, אתה שומע, דבורי סלחה לי, היא מזמינה אותנו לשוט איתה ביאכטה.

היא קצת התרגשה, קיוותה שהכישורים הימיים שלה לא החלידו מידי במהלך החורף, אבל החששות שלה היו לשווא. האם ובנה אמנם מאוד שמחו לשוט, אבל היו עכברי יבשה מושלמים והיו נכונים להתפעל ולהעריץ כל מה שקשור ביאכטה ובעובדה שהיא תנהג אותה. אחרי שהמעבר המעט מסורבל של תרצה מהיבשה אל הסירה הושלם, דווידי עיטר אותו בכותרת משועשעת. 'ספינת הנכים', הוא אמר בקול של כותרות, ותרצה תקעה בו מבט רצחני. מאותו רגע המצב רק הלך והחמיר, הלך והתדרדר. כבר רבע שעה אחרי שהם יצאו היא שאלה את עצמה מאיפה עלה לה הרעיון האדיוטי הזה, ולמה זה מגיע לה. תרצה ודווידי התווכחו כל היום, על כל דבר, במרץ בלתי נדלה ותוך שתיית כמויות אדירות של יין. הצעקות שלהם נישאו מכל מקום בו ישבו בסירה. היא ניסתה להתרכז במטלות שלה, לתת לאושיק מטלות משלו, ושמחה שבין לבין יכלה לשבת קצת ברגליים פשוטות ולנשום קצת בעיניים עצומות מול שמש האביב הנעימה. אושיק בא לשבת לידה, פושט גם הוא את רגליו הארוכות, ונאנח: תודה דבורי, זה נפלא. נפלא? היא שאלה והרימה גבה לכיוון הצעקות. נפלא? דווידי ותרצה היו עכשיו באיזה התנצחות בענייני כלכלה. הוא צרח עליה שהיא קומוניסטית נאיבית והיא עליו שהוא חזיר קפיטליסטי ציני. ואושיק צחק. מה אתה צוחק, מה? את לא קולטת דבורי? מה אני לא קולטת, מה מצחיק פה? אוי את כזאת מפגרת לפעמים, את לא קולטת, אני לא יודע מה איתו, אבל אמא שלי דלוקה לגמרי. דלוקה? די אושיק, באמת? בטח. אז מה מצחיק אותך כל כך? אלף, זה מצחיק, לא? את בטוחה שאת לא תכנת את זה? לא, אושיק, זה לא עלה בכלל על דעתי, אני מודה שאני קצת סתומה לפעמים, אתה צודק. ובית, הוא המשיך, אני פשוט שמח. כן גם אני, היא מחייכת בעיניים עצומות, כשהצעקות ברקע נשמעות כמו מנגינה אחרת לגמרי.

במראת הצד: שתי נשים על גשר, שיערן עף ברוח

מה אני יגיד לך מתוקה שלי, זה הכל היה כתוב, אני ראיתי את זה ישר. תראי, את אחד והוא חמש, זה פשוט לא הולך ביחד, אני ידעתי. זהו, זה פשוט לא היה בקארמה שלכם. מה קארמה, היא מבליעה צחוק קטן ושואלת: מה שלומך פנינית, מה קורה? הדפיקות הנמרצות של פנינית בדלת, העירו אותה מנימנום צהרים קצר על הספה, שהפך המפתיע לשינה עמוקה. מה אחד, מה חמש? היא מבולבלת והלומת שינה. אם היא היתה צלולה היא לא היתה שואלת, היא הרי יודעת מה זה המספרים האלה שפנינית דוחפת לכל מקום. אבל לא בטוח שפנינית היתה מוותרת לה על ההסבר, ועכשיו היא מקבלת נאום מפורט ביותר בעניין הגימטריה שלה ושל דורון, כמה שזה פשוט לא התאים, כי היא חמש מאות ושלוש ודורון מאתיים שבעים ושמונה שזה אומר שהיא שמונה ודורון שבע, וזה אף פעם לא עובד והיא ידעה שזה יגמר מהר מאוד. כן, כן, היא מהנהנת ותוהה איך לא להזמין את פנינית

להכנס אבל פנינית לא מחכה שיזמינו אותה, היא שועטת פנימה וממשיכה עם הגימטריה ועם הקארמה ובין לבין היא משחילה התפעלות מהקיר שאושיק צבע וקוראת לה שוב ושוב נשמה ואז מפילה את הפצצה. כי רוחניות זה רוחניות ולהיות בעלת בניין זה להיות בעלת בניין, והיא היתה בעלת בניין עוד כשהיתה פנינה, והיא יודעת אמנם לחשב גימטריות אבל יותר טוב מזה היא יודעת לחשב דולרים. והיא נאלצת, את מבינה מתוקה? נאלצת להעלות את שכר הדירה כי הדולר מאוד ירד וכולם מעלים עכשיו ו... היא שומטת את הדיבור הארצי הזה ברגע שאמרה אותו ומיד ממליצה לה לתלות מראה כאן, את רואה נשמה? כאן, הכיוון של הפנג שואי מתנגש לגמרי, את רואה? כן פנינית, בטח, בסדר, תודה. היא הודפת אותה החוצה בעדינות ובנימוס ואז היא נשענת על הדלת מתנשפת ושואלת את עצמה אם היא באמת הודתה עכשיו לבעלת הבית הרוחניקית שלה על שהעלתה לה את שכר הדירה. ריח כבד של פאצ'ולי משאירה אחריה פנינית, וניחוח חמוץ של קלישאות רוחניות בשקל. ושיהיה לך ערב קסום, היא חתמה כמובן, כשהואילה לצאת.

היא חוזרת לספה. הגרון שלה יבש. מהיקיצה האלימה הזאת, מהבשורה על העלאת שכר הדירה. גם ככה היה לה קצת קשה מאז שדורון עזב, אבל הדולר באמת ירד ואמא שלה עזרה, אבל עכשיו אין ברירה. היא חייבת למצוא שותף. השם הראשון שקופץ לה לראש מייבש לה עוד קצת את הגרון. הוא שאל אותה רק לפני כמה ימים, כשחזרו מההפלגה, אם היא מכירה מישהו שמחפש שותף. הוא אמר את זה בשקט, תרצה ודווידי מתווכחים וויכוח אחרון ברקע, אני קצת מתחרפן שמה לגור איתה, אני חייב למצוא דירה.

זה הגיוני, זה מתבקש, זה כל כך מטומטם לעשות את זה, היא יודעת. היא נדחפת לערוב את החיים שלה בחיים של השניים האלה והיא לא מצליחה לעצור את זה.

היא הלכה אל שולי וישבה אל המחשב שלו, ופרסמה מודעה באינטרנט ועוד לפני שגמרה לשלם, הנייד שלה כבר היה מוצף שיחות. היא לקחה פרטים של כמה מועמדים וכיבתה אותו. היא ישבה עם הפתק עם הפרטים האלה והראש שלה התחיל לכאוב: נו, תבכי קצת, כבר מזמן לא בכית, תבכי קצת ותעשי מה שבא לך. היא בכתה קצת ועשתה מה שבא לה, לא היה שם אף אחד בסביבה לעצור אותה. אושיק, אתה רוצה להיות שותף שלי? היא שאלה. בטח, הוא ענה, ובא להיות השותף שלה.

מה? זה כל מה שיש לך? היא נדהמה לראות אותו מגיע עם גיטרה, כמה ארגזים ושני תרמילים. רוב הדברים החומריים שיש לי בעולם נמצאים בינתיים בסדנא. מקרר, מכונת כביסה, רהיטים, קומקום, כוס, כפית... מחר אני אביא את המחשב, שמתי לב שלך אין. נכון, שלה התקלקל מזמן וכשהיתה צריכה היתה משתמשת בשל דורון וכשהוא עזב אז בשל שולי. זה לא ממש חסר לה עכשיו. הוא הגיע לפנות ערב בדיוק כשהתחיל לרדת גשם חזק. הייתי בטוחה שהחורף כבר נגמר ושמתי אדנית על החלון, אוי, היא אמרה. זה כנראה המלקוש, הוא אמר, אז אני מוריד את האדנית ואני מכין לנו שוקו-א-לה-מלקוש, הוא צחק במבטא צרפתי, הוריד את האדנית, סגר את החלון, ניגב את הרצפה, דחף ארגז אחד אל המטבח את השאר ואת הגיטרה אל החדר הריק, הטיל לשם גם את התרמילים וסגר את

הדלת. עכשיו שוקו. היא יושבה על הספה מחממת את הרגלים כנגד תנור שלושת הסלילים, שיבא רבצה גם היא מולו, צולה את האף שלה, הוא הכין שוקו שמילא את הבית בריח טוב. מה זה הריח הזה? שמת קצת רום, הוא ענה והשתרע על השטיח למרגלותיה, מלטף את הכלבה ומניח בטבעיות את כפות רגליו בגרבים כחולים ליד אלה שלה הגרובות בסגול. הגשם התחזק. אתה מה זה צדקת בקשר לאמא שלך ודווידי. אני ביררתי את זה. מה? איך ביררתי? הוא משעין את לחיו על כף ידו ושותה את הלגימה האחרונה מהשוקו שלו. ביום ראשון היתה לה ישיבה בחיפה, בדרך אמרתי לה שאני נורא מצטערת אם דווידי עצבן אותה, שאני מצטערת שלקחתי אותה לישוט עם האנטייכוס הקפיטליסטי הזה. אני לא מאמין. אני לא מאמין שאת כזאת תחמנית דבורי. אתה שומע, איך שאמרתי את זה, אני רואה אותה מסמיקה, אמא שלך, כמו ילדה בת חמש עשרה בחיי. והיא אומרת לי, טוב, הוא לא כל כך נורא ומתחילה להיחנק ולגמגם. אז אמרתי לה, לא? החוצפן הזה עוד העיז לשאול אותי מתי תבואי עוד פעם. הוא כבר מתגלגל מצחוק: אני לא מאמין, יא אללה דבורי, את גדולה. אתה שומע, היא שאלה, מה? באמת? הוא שאל? ואז היא נשברה ועברה לשחצנוע. למה היא עברה? לשחצנוע, נו, זה כשמישהו אומר על עצמו דברים משמיצים, כאילו צנועים כאלה, אבל נו, אתה מבין. כן, אני מבין לגמרי, היא יודעת לעשות את זה אמא שלי, נו? כן, אבל אתה יודע, אני ראיתי שזה באמת מעורבב בחרדה אמיתית, אז אמרתי לה שלדעתי דווידי לגמרי דלוק עליה ושתפסיק כבר להצטנע ולהמעט מערכה ודי. ואז היא סיפרה לי על גידי. גידי, אה טוב, הוא נאנח ולקח את הספלים למטבח.

מה? באמת? הוא שאל? תרצה אמרה בקול קטנטן, והתחילה להוציא ולהכניס דברים לתיק הגדול שלה בתנועות נמרצות. הוא באמת שאל? כן תרצה, אני באמת חושבת שהוא נדלק עליך. את חושבת? באמת? את יודעת, כבר הרבה זמן לא פגשתי מישהו שהצחיק אותי ככה, שנתן לי כזאת קונטרה. אני לא מאמינה שהוא יכול להדלק על גרוטאה זקנה וחולה כמוני, די. טוב. אז את לא מאמינה, אבל אני ראיתי איך הוא הסתכל עליך ואני שמעתי את הקול שלו כשהוא שאל מתי תבואי שוב לישוט איתנו. את יודעת דבורי, מאז גידי לא היה לי אף אחד, וזה כבר המון זמן. גידי? מי זה גידי? גידי, נו, זה אבא של שלוה וזמר. לא סיפרת לי עליו אף פעם, תספרי לי תרצה. ותרצה מספרת. בדרכה המיוחדת, שבה החיים שלה נשזרים אל סיפור גדול יותר. סיפרה לה. עד שאושיק, שאז עוד היה אנדי, היה בן שמונה, היא היתה לבד. אז היא עוד היתה מישהי אחרת לגמרי, קראו לה טרזה, טרי, היא היתה בת להורים פרוטסטנטים שמרנים, וואספים טיפוסיים מבוסטון והיתה היפית למורת רוחם, מה שגרם לקשר בינה לבינם להתרופף מאוד. אבל היא היתה מאוד עצמאית, גרה בברקלי ולמדה סוציולוגיה ואנתרופולוגיה ואלה היו הימים של אהבה חופשית וכל זה, ובחור יפה כמו גידי היא לא ראתה בחיים שלה. היא פגשה אותו באיזה מסיבה, קצין בצבא הישראלי המפואר של אחרי מלחמת ששת הימים. והיא, עם כל הפציפזם שלה, עם כל ה'עשו אהבה לא מלחמה' וכל זה, היא נדלקה דווקא עליו. עם כל השחצנות הזו שלו, כל הגבריות הפשוטה הזו שלו, נו, היא לא כל כך גאה היום לספר את זה, אבל ככה זה היה. ההיפית הזאת, אלמנת ויאטנאם הזאת, הפמיניסטית הרדיקלית הזאת, נו. הוא כבש אותי בדיוק כמו שכבש את השטחים, היא צוחקת. הוא לקח אותה ואת אנדי איתו לישראל. זה

לא לקח לה הרבה זמן להתפכח, אבל שלווח וזמר כבר נולדו, בהפרש קטן מאוד, וזה נהיה ככה: היא כבר לא כל כך אהבה את גידי, אבל היא כבר מאוד אהבה את ישראל, הרגישה שייכת לכאן לגמרי, וזהו. את מבינה? אני הייתי נשואה לבחור הזה, שהתעסק בכל הדברים הביטחוניסטים האלה, נסע וחזר לאפריקה ולכל מיני מקומות שאני אפילו לא רציתי לדעת, ולא טרחנו אפילו להתגרש. הוא היה אבא של שלושת הילדים, דווקא אבא טוב, כשכבר היה כאן, גם לאושיק, ואני חייתי את חי, ומה שכן נשאר ביננו, וכאן תרצה מסמיקה עמוקות, זה המשיכה המינית. כאילו בשביל לעצבן אותי, כנגד כל העקרונות והדעות שלי, אני המשכתי לשכב איתו באותה תשוקה כמו בהתחלה. כל כך מוזר... היא השתתקה, שתתה תה ואכלה עוגיה, כשהסומק שהתחיל בלחיים שלה הולך ומתפשט לה אל הצוואר, מעמיק אל מתחת לחולצת הטריקו שלה, עם הציור של היונה כשהיא מהרהרת בדבר המוזר ההוא. ואז היא התנערה, הזדקפה, ניצרה ממנה את ההיראה ואת הפירורים: את רוצה עוד תה דבורי? לא תודה. ומה עם גידי עכשיו? איפה הוא? הוא מת. מת? תרצה, נו באמת... כן, לפני עשר שנים בערך הוא התחיל לבוא פחות ופחות ואז הודיע לי שהוא נשאר לגור ביוהנסבורג, היו לו שמה כל מיני עסקים, והיתה לו ככה מסתבר גם אישה. שאלתי אותו אם הוא רוצה להתגרש והוא אמר שבשום פנים ואופן לא, שאני אישתו וככה אני אשאר עד הסוף. והסוף הגיע יותר מהר ממה שהוא חשב או שאני תיארתי לעצמי. לפני שש שנים הוא מת פתאום, ביוהנסבורג, לא נפרדנו אפילו, ככה פתאום. ועכשיו אני אלמנה גם של הצבא האמריקאי וגם של משרד הביטחון הישראלי. מה תגידי? שיחקתי אותה, לא? היא מנערת מהכוס שלה את טיפות התה האחרונות, מבריגה אותה על התרמוס הכחול ומכניסה אותו לתיק הגדול שלה. מה? מה את מסתכלת עלי ככה? היא צוחקת. תראי דבורי, המוות של גידי לא דומה בכלל למוות של אנדי, כמעט לא ראיתי אותו במשך הארבע שנים האחרונות לפני שהוא מת, כבר לא נשאר ביננו כלום חוץ מהשותפות של ההורות, זה לא שלא התעצבתי בכלל כשהוא מת, אבל ברשימה של הדברים שאני מתאבלת עליהם הוא באמת נמצא בסוף בסוף. מה שחשוב לי שתדעי, זה שבכסף שאני מקבלת ממשרד הביטחון אני לא משתמשת בשביל עצמי. לא למחיה ולא לשום דבר, זה רק בשביל מטרות חשובות, להרצאות בבתי ספר, לתרומות לאירגונים ועכשיו בשביל לקנות את הוואן.

במראת הצד: פילה שמנה ונמר חברבורות

דובי הכריז בקשר: מי הכי קרוב למאפו? יש לנו יולדת. אני דובי, אני כבר מגיעה. אושיק מרים גבותיו אליה בשאלה: אבל דבורי, מה קרה לך, זה בכלל לא בכיוון שלנו, וחוזק מזה תרצה לא מחכה לך? אלף, אמא שלך במילא לוקחת תמיד לפחות חצי שעה תוספת לפני, ובית, אני לא מחמיצה יולדת, לכולם כבר יש רק לי לא. קח זמנים, היא סיכמה ונתנה גז. תוך ארבע דקות ושלוש עשרה שניות הם הגיעו אל הזוג שחיכה להם בחוץ. זה היה זוג לא כל כך הגיוני בשני מובנים. קודם כל הם היו קצת מבוגרים בשביל להיות יולדים, ושנית, האישה נראתה לה הרבה יותר גבוהה מהגבר. אבל זה, היה אולי בגלל שהיתה לה הבטן

הכי גדולה והשיער הג'ינג'י הכי ארוך ופרוע שהיא ראתה בחיים שלה. האישה עזר לאישה להכניס את הבטן ואת השיער למונית בשלום ואז סגר את הדלת בעדינות ורץ ונכנס מהצד השני. סטפ און איט, הוא צעק והיא טסה.

היא שמעה אותם מדברים מאחורה ושמה לב שגם אושיק כרוי אוזן. זה היה דיאלוג מתוק ומצחיק מאין כמוהו. אז מי גבירתך? שאל האישה, והאישה ענתה: אני גברת פילה שמנה, ומי אדוני? אני אדון נמר חברבורות. ואז האישה גנחה קצת ושאלה: תגיד, אז איך אמרת שקוראים לך? אני.... ומה שמך עלמתי? אני.... וככה הם המשיכה בין גניחה ואנחה לצחקק ואז הגניחות והאנחות נשברו לבכי: כואב לי כואב לי כואב לי, תגיד לי מי אני לעזאזל, אני לא זוכרת. את רמה, את רמה שלי, ומי אני, תזכירי לי בבקשה? אתה רם, אתה רם שלי, היא אמרה, היא צחקה בין ההתייפחויות. אושיק לא יכול היה יותר לכבוש את צחוקו וזה התפרץ, כרגיל מלווה בהתפתלויות ובעיטות ודמעות והתנצלויות. היא נזכרה פתאום מאיפה האישה הזה מוכר לה: נכון שגרת פעם בצייטלין? נכון, הוא ענה. ויש לך בת קטנה ויפה עם משקפיים? נכון, היא כבר בצבא, הוא ענה, והאישה הוסיפה: היא בגלי צה"ל, ובקולה היתה גאוה כזו, כאילו היתה זו הבת שלה, מה שהיא ידעה שלא נכון. היא זכרה גם את האמא היפיפיה של הילדה. אז מה, עכשיו יהיה לכם ילד יפה עם משקפים? לא, צחק האישה, עוד אחת יפיפיה, אדמונית הפעם, נכון רמה? והאישה אמרה: אי, אי, אל תצחיקו אותי, כואב לי. האישה פנה אליה ודאגה בקולו: תגיד, לא היית צריכה לפנות עכשיו? תקשיבו, היא אמרה, אם נראה לכם שאני סתם מאריכה את הדרך אז אל תדאגו, אני פשוט מכירה טוב טוב את הקיצורים ובשעה הזו עדיף לנסוע לאט ומתפתל מאשר מהר ותקוע, בסדר? טוב, אמר האישה והאישה צחקה עוד כמה אי, אי. כשהם יצאו לכיוון בית החולים והיולדים איתם, היא ציוותה על אושיק למדוד שוב את הזמן, וכשהם ירדו הוא הכריז: שבע דקות וארבעים ושש שניות, אני לא מאמין שהגענו כל כך מהר. מה, הוא היה שכן שלך? הוא היה שכן של ההורים שלי, אתה רואה שזה לא היה כל כך נורא? נכון, זה היה מגניב. מה, והיא לא האמא של הילדה עם המשקפים? נכון, זה היה לפני איזה חמש עשרה שנים כבר, אתה לא מאמין איזה אישה יפה ומפחידה היתה לו, איזה אמא יש לילדה ההיא, האישה הכי יפה שראיתי בחיים, מלכת הקרח קראתי לה. היתה להם כלבה גדולה כזו, ענקית, והייתי שומעת אותה נובחת. האמא, לא הכלבה, בגלל זה נזכרתי, אלכס תמיד היה מחקה אותה, היא היתה צועקת לו ררררר, רררר, אוף, זה היה עושה לי צמרמורת. ראית, ראית איזה חמודים הם ביחד? גם היתה לי סוף סוף לידה וגם כאלה חמודים. ואז היא קראה לדובי: דובי, תפתח את הקשר, יש לי משהו להודיע לכולם.

במראת הצד: אפריקאית, גבוהה ודקה, בטורבן צהוב

החורף לא וויתר, ומה שאושיק העז לכנות בשם מלקוש, התברר כמנה ראשונה לעוד הרבה גשמים וסערות שבאו ולא הפסיקו לבוא עוד ימים רבים. היא נסעה בעיר הרטובה, ברחובות המוצפים, משתדלת לא להשפירץ על העוברים והשבים, סופגת את הכעס של

הנוסעים על כך שזה מאט את הנסיעה, סופגת את כל הבוץ שהם הכניסו למונית, את כל מטריות שהרטיבו את המושבים, את החמיצות של האנשים שכבר נמאס להם מהכל, ששאלו כל הזמן למה כל כך קר במונית, למה כל כך חם במונית, כמה זמן זה עוד ימשך תגידי, כמה? הם השתעלו עליה והתעטשו עליה ומילאו כל פינה אפשרית בטישואים מכודררים לחים. היא היתה כל כך עייפה בסוף כל משמרת שבבית היא בעיקר ישנה. היא כמעט לא פגשה את אושיק רק את המרקים הגדולים הטובים שהוא השאיר במקרר עם פתק: תאכלי. לילה אחד היא חזרה מאוחר מאוד ומצאה אותו ואת רננה יושבים על הספה. האמת היא שכבר מבחוץ היא שמעה את הצעקות של רננה ותהתה אולי עדיף לא להכנס אבל היה לה קר, הרגלים שלה היו רטובות עד הברכיים והאף שלה דלף. היא אמרה שלום שקט ונכנסה ישר למקלחת. משם היא מיהרה אל החדר והתחפרה בשמיכת הפוך, שיבא לצידה. כשהיא עברה מהמקלחת לחדר היא ראתה שאושיק ורננה עזבו את הספה ועברו לחדר ושמעה מעבר לדלת הסגורה את רננה כבר לא צועקת כי אם בוכה והיא חשבה לעצמה: הנה זה מתחיל שוב. הדבר האחרון שהיא ראתה בסלון היה את רננה יושבת כפופה, נטולת אוויר, שותקת, והיד של אושיק מונחת ברוך על העורף שלה. זה כיווץ אותה, קטנה קטנה מתחת לשמיכה שלה, היד שלה מגששת בחשיכה מלטפת את שיבא. המגע של היד של אלכס על העורף שלה, זה היה המפגש הכי בטוח, זה היה המקום שהוא הבית בשבילה. איך היא וויתרה על זה? איך היא הלכה מזה? היא לא רצתה אז את המוכר הזה, היא רצתה דווקא את הגלות, היא רצתה לנדוד ולגלות מקומות אחרים, לגלות יבשת חדשה, את עצמה. אבל עכשיו, כשהחום היחיד שיש לה בעולם הוא השמיכה העבה והגוף הקטן הנושם של שיבא אז הגעגוע אל היד המוכרת על העורף שלה פוצע אותה פתאום שוב, אחרי כל הזמן הזה.

כשהיא התעוררה בבוקר היא דחתה עוד ועוד את הקימה, לא רצתה להתקל, לא בו ולא ברננה. שיבא יבכה, רצתה לצאת והצורך שלה הלך ודחק, לא היתה לה ברירה. הדלת של החדר של אושיק היתה סגורה. היא הלכה בשקט, מנסה להגיע אל היציאה כמה שיותר מהר והכלבה בעקבותיה. מה השעה? הוא שאל פתאום, מזדקף לישיבה על הספה, מקפיץ אותה בבהלה, בוחש בשיערו בתנועה שנהיתה לה מוכרת בבקרים. הוא ישן על הספה. בבגדים. מה? אה, שבע וחצי בערך, אני מוציאה את שיבא. אני יכול לבוא גם? הוא שואל. ומה עם רננה? היא תסתדר, אני אשאיר לה פתק. הוא ישן על הספה. בבגדים והוא לא רוצה לפגוש את רננה עכשיו. הם יצאו אל השדירה הגשומה והלכו בשתיקה. היא ידעה שהוא מצפה שתשאל משהו אבל לא היה לה כוח. הם קנו קפה וישבו על ספסל כששיבא מתרוצצת, מרחרחת, משתינה וממשיכה להתרוצץ סביבם. היא נוסעת היום, הוא אמר לתוך הקפה שלו. ולא תיפרד ממנה? היא שאלה לתוך הקפה שלה. לא, די, אין לי כוח יותר. היא שתקה לתוך הקפה שלה והוא לתוך שלו. מתי כבר תהיה שמש, תגידי? הוא שאל אחרי שעה ארוכה והיא עשתה דבר מוזר: היא הניחה את היד שלה על היד שלו. וככה הם ישבו עוד קצת, שותים את הקפה בשקט: היא מחזיקה את הכוס שלה ביד ימין, הוא בשמאלו, ויד שמאל שלה מונחת על יד ימין שלו. בשקט.

אני ממשיכה לעבודה, צריך טרמפ? בטח. אושיק נכנס בתנופה ואז שלח יד אל מתחתיו, זה שלך? כן, תביא. היא לא הספיקה להסתיר את המבוכה שלה. הוא לא נתן לה את הפנקס הקטן, אלא החזיק אותו מול אפה וטילטל אותו בבדיחות: מה זה, מה זה, מה זה? הוא זימרר והמבוכה שלה התעצמה. הוא פתח והתחיל לקרוא: במראת הצד: "היא הצליחה ךלטוף את הפנקס ודחפה אותו לכיס האחורי של המכנסיים שלה: כלום. נו, תגידי, תגידי, בקשה בקשה בקשה, המשיך באותה מנגינת תחנונים מבודחת. לאן אושיק, לסדנא? לא, לביטוח לאומי. יש לו סידורים, איזה עצבים איתם, הכל כל כך מסורבל. ואז, אחרי שהוא מקטר קצת הוא אומר משפט סתום: שלא תעיזי לספר לתירצה. היא רוצה לשאול מה אבל היא גם פוחדת שיחזור לפנקס וגם נמשכת לשאול משהו שכבר רצתה מזמן: תגידי, למה אתה קורא לה תרצה? לא יודע, ככה קראתי להם תמיד, תרצה וגידי. טוב, בסדר, לגידי הגיוני שתקרא גידי ולא אבא. למה הגיוני? הוא היה אבא שלי. הוא מפתיע אותה ואז ממשיך אל עוד הפתעה, לעצמו: וואלה, פתאום הבנתי משהו. פתאום אני מבין למה תמיד קראתי לה תרצה. כי לא קראתי לו אבא ולא רציני שהוא יעלב אז לא קראתי לה אמא. איך בתור ילד בכלל עשיתי את החשבונות האלה? היא קראה לו גידי, אז גם אני, ולה תרצה, וואו, לא חשבתי על זה אף פעם. את יודעת מה, בזמן האחרון דווקא בא לי לקרוא לה אמא.

נהג מונית זה מיישהו שנוסע הרבה. זה ברור היא נוסעת הרבה. היא גומאת קילומטראז' רציני בכל יום. אבל היא גם יושבת הרבה פעמים ולא עושה שום דבר, היא מחכה לנוסעים שיגיעו, שיחזרו, שיזמינו, שירדו או סתם שיכנסו או יצאו בקצב שלהם. והיא יושבת הרבה פעמים במונית וסתם בוהה, או באמת מתבוננת, בשקט, ערנית למה שהיא רואה. ועם הזמן, היא התחילה לכתוב את מה שהיא רואה על פתקים. ואז נקרה על דרכה הפנקס הקטן, אז היא התחילה לכתוב בתוכו: אנשים, מראות, שברים ופיסות מציאות. וכמו הצנצנת של הדברים האבודים, הוא הולך ומתמלא, מראה לה את הזמן שעובר, את החוויות הנצברות, את החלקים המלאים, המצויים, שבחיים שלה. מלאים באנשים זרים, בחפצים שלהם, בבגדים, בריחות ובקולות שלהם, בדרישות והרצונות, במילים הטובות או המכוערות, בנוכחות הנעימה או הקשה שלהם. אז היא כותבת וכמעט אף פעם לא קוראת לאחור, רק נותנת לזה להצטבר. וזה כמובן סוד, כי מה פתאום. אושיק היה מאוד מרוצה מהתובנה שלו לגבי תרצה וגידי, הגילוי הזה הפעים אותו והוא הפך בו עוד קצת ושכח מהפנקס, ואז כשהגיעו לביטוח לאומי היא שאלה: אבל מה, מה לא לגלות לתרצה? אה, הוא התגרד והסתכל לכיוון השני כשאמר: שרננה ואני נשואים. התחתנו בשביל הגרין קארד שלה.

היא המשיכה לעבודה ושיבא איתה. כל היום היא שכבה בסבלנות במושב לידה, מדי פעם הן יצאו לטייל קצת. בשדירות, בטיילת, כשהגשם נח ואפשר היה. אחרי העבודה היא האריכה ככל שיכלה את השהיה שלה מחוץ לבית, הלכה לבקר את אמא שלה, ואפילו נענתה לבקשה של רינת לבוא איתן למדידה של השמלה, הקשיבה בסבלנות לדיבורי החתונה האינסופיים. הכל, ובלבד שתוכל לדחות את השיבה הביתה עוד קצת. אבל הרגע הגיע והיא הלכה הביתה. הבית היה חמים ומואר, הדוד דולק וריח טוב, בחדר של אושיק

ניגנו בגיטרה וחליל. הגיטרה של אושיק אבל מי בחליל? תכירו, זה נועם, זאת דבורי, מי לא רוצה פיצה? אושיק הכין המון המון פיצות קטנות שעל כל אחת מהן תוספת אחת אחרת, אז אף אחד לא אמר לא לפיצה ואף אחד גם לא אמר לא ליינ שנועם הביא. היין התחרה בפיצה וזו עודדה את היין וככה בסוף התבנית היתה ריקה והבקבוק ריק והם היו מלאים ולאיים, השתרעו בסלון מסביב לתנור. הכלבה עברה ביניהם ואספה ליטופים. תנגנו עוד, הוא ביקשה והם הסכימו. זה היה היין, היא יודעת, אחרת לא היתה מעזה, לא לבקש שינגנו ולא לעשות את מה שעשתה אז. נועם חייך ואושיק הרים גבה: הי, מה זה? אבל היא לא הפסיקה. היא שרה. אושיק ניגן בגיטרה, נועם בחליל והגשם בחלון.

היא התעוררה פתאום. הכלבה עמדה ממש עליה וליקקה לה את הפנים. היא שכבה בבגדים על הספה, מכוסה בשמיכה ובלי נעלים. הראש שלה דפק אבל סביב היה שקט משונה. לא גשם, לא רוח, כלום. רוצה קפה? אושיק שאל. ששש, היא אמרה בלחש. יין אדום זה ממש לא טוב לי. הראש שלי. הצילו. תשתי את הקפה, אושיק לחש. הכלבה רצה אל הדלת ויבבה. אני אוציא אותה, אושיק לחש ויצא. הוא חזר עולץ. את יודעת איזה שמים כחולים יש היום? ששש, אושיק אני מתה. לא שתית את הקפה. הנה ותשתי גם מים, בבקשה, את תראי שזה עוזר. הוא לא עזב אותה עד ששתתה שלוש כוסות מים והתחילה לגמוע את הקפה שהוא חזר וחימם. את יודעת שאף פעם לא שמעתי אותך מדברת כל כך הרבה? טוב, אף פעם לא היה כאן נועם. ולא ידעתי שאת יודעת לשיר. אי, הראש שלי. היא הסתובבה לצד שני ונרדמה שוב.

תנגנו עוד, היא ביקשה והם הסכימו, וברגע שהיא שמעה את הצלילים הראשונים היא לא יכלה להתאפק, גם הגבות המורמות של שניהם לא הצליחו לעצור אותה. אחד השירים הכי יפים בעולם, שאבא שלה והיא אהבו כל כך לשיר ביחד, הוא לימד אותה. היא שרה בפורטוגזית, והם הצטרפו בעברית: מקל ואבן ושביל שאבד, זהו סוף המסלול זה טיפונת לבד. בסוף השיר הם מחאו לה כפים והיא אמרה: הי זה מתאים, אגואה די מרקו, הגשמים של מרץ. ידעתי לשיר את זה כשהייתי ילדה ולא היה לי מושג אפילו מה אני שרה.

במראת הצד: ילדה עם כנפים מנצנצות

אחרי שהיא השתכרה ככה, ושרה ככה, משהו בפנים התחיל פתאום לזוז בחוסר מנוחה. היא ממש הרגישה מין בעבוע פנימי והמהירות שבה הדברים קרו אחר כך הפתיעה גם אותה אבל בעיקר את האחרים. ובצד התסיסה הפנימית שלה ישבה תרצה וחלמה בגדול, פינטזה חופשי ובקול, ומה שמוזר זה שהיא לא הפסיקה אותה, מה שיכול להיחשב לגמרי כשיתוף פעולה.

צביקה יושב מולה ואין בו אפילו מבוכה. וזה מה שהכי מרגיז אותה מהכל. היא מדברת וקולה עומד על הזמן על פני תהום של בכי והוא אפילו לא ממצמץ, רק מסובב את העיפרון שלו, מביא את קצהו אל שפתיו הבשרניות, המשורבבות, שיש בהן תמיד הבעה תינוקית

כזו ועכשיו עוד אפילו יותר. כמעט חיוך. תגיד לי צביקה, נעלמתי ככה, פתאום, היא אומרת, ואף אחד לא טרח לבדוק לאן ולמה, האדמה בלעה אותי וזה לא עניין את אף אחד וגם אותך. ואתה דווקא כן ידעת למה, ובכל זאת זה לא עניין אותך בכלל. היא תרגלה את הרגעים האלה עם תרצה וחזרה עליהם בינה לבינה שוב ושוב ועכשיו כשהיא סוף סוף אומרת אותם זה אחרת לגמרי. היא ציפתה שהוא יענה לה, שהוא ינסה להתגונן, להכחיש או להסביר, היא ציפתה לכל מיני דברים, רק לא לשתיקה הזו, לשתיקה הזווחה הזו. המצמיתתה. קיר הפנים האטום שלו מקפיץ אליה בחזרה את המילים שלה אבל היא לא מפסיקה. היא מטיחה עצמה עליו. היא מדברת בשקט אבל הקול שלה כבר אווז בתוכו גוונים של צעקה, הוא חורק לה כמו חול בין השיניים. היא ממקדת את המבט שלה בספר שמונח על השולחן ביניהם כדי שלא תיאלץ להסתכל על השפתיים האיומות האלה, הכמעט מחייכות. מה חשבת תגיד לי, מה חשבת כשנעלמתי פתאום, אחרי כל העבודה הקשה שלי, אחרי שהצטיינתי כל השנים, מה חשבת? מה חשבת תגיד לי? זנים נכחדים', כך כתוב באותיות צהובות על הכריכה הכחולה של הספר. מה חשבת תגיד לי, תגיד לי? מה חשבת, היא צעקה, היא ממש צרחה, שגם אני מין זן נכחד כזה, נעלמת לי פתאום, נכחדת וזהו?

כשהיא התקשרה כדי לקבוע את הפגישה, היא הופתעה מהחמימות ששפעה אליה מהמזכירה שלו: דבורה, חמודה, מה שלומך, איך נעלמת לנו ככה? תרצה חיכתה לה בקפיטריה. הן עשו הרבה חזרות והיא חשבה שהיא מוכנה. היא ידעה שהיא מוכנה. היה לה את כל מה שרצתה להגיד, מנוסח וברור. היא לא צפתה את הקיר הזה.

ועכשיו הן יושבות בחוף, עם התרמוס, והיא פשוט נקרעת מצחוק. דבורי את בסדר, את השתגעת דבורי? העיניים של תרצה הולכות ונפערות אבל היא מבינה שזאת לא היסטריה, היא מבינה שהיא באמת צוחקת והיא מצטרפת לצחוק שלה, היא צורחת מצחוק ולא מצליחה לדבר שעה ארוכה. בסוף היא מקנחת את האף שלה בטישו ומייבבת יבבת צחוק אחרונה: את זרקת על צביקה ספר. את זרקת עליו את הספר. היא חוזרת וחוזרת ופורצת שוב בצהלת צחוק. אני חייבת להתקשר לאושיק לספר לו, אני חייבת. את זרקת עליו את הספר.

הן חזרו לאוטו בריצה כמעט, טוב, מה שבשביל תרצה אולי יכול להקרא ריצה. היא נגשה אליה בשקט בקפיטריה ואמרה לה כמעט בלחש: בואי מיד לאוטו, אני מחכה לך, אנחנו צריכות לברוח. איך היה? שאלה תרצה אבל היא רק חזרה שוב על אותו משפט והלכה לאוטו. חיכתה לה במנוע דולק ויצאה בחריקת צמיגים מרשימה. כשהיא התחילה לנסוע היא אמרה: הייתי בטוחה שיבואו לעצור אותי, וסיפרה לה את כל מה שקרה אצל צביקה בחדר. תרצה מכירה אותו קצת, ככה בתור מישהו באוניברסיטה, וכשהיא סיפרה לה איך לפני שנתיים כמעט, כשהיא הפסיקה את הלימודים שלה פתאום, והוא היחיד שסיפרה לו מה קרה, הוא לא התקשר אליה אפילו, התעלם לגמרי. לא רק שהוא לא עשה מה שהיה צריך לעשות בתור מנהל המחלקה, אלא אפילו לא בדק מה שלומה, לא התקומם כנגד העובדה שמישהי כמוה עזבה פתאום, שמטה את הדבר הכי חשוב בחיים שלה. כשהיא סיפרה לו אז, על מה שקרה הוא שאל: את לא מגזימה? הוא בסך הכל הזמין אותך לארוחת

ערב. הקול שלה רעד אבל היא נסתה להסביר: צביקה, מנחה אקדמי לא אמור להזמין סטודנטית לארוחת ערב. אז לא היית צריכה ללכת הוא אמר. איך יכולתי להגיד לא? הוא כל כך התעקש. נו ומה היה כל כך נורא? הוא שאל. צביקה, היא אמדה כבר על סף בכי, זאת לא היתה ארוחת ערב חברית, אני הגעתי לשם והיה שולחן ערוך כזה, רומנטי, וריחות של בישולים, אני באמת רציתי ללכת אבל לא הצלחתי להתנגד ואכלתי קצת ואז הוא ניסה ללטף לי את הרגל ו... טוב כאן היא נשברה, ולא תיארה לצביקה את כל הדחוף-משוך המעודן ואחר כך פחות מעודן שהיה שם עד שהיא נמלטה מהבית הזה שסגר עליה. וצביקה שתק, והיא שוב, חנוקה, ברחה גם מהמשרד שלו. הכניסה שלה אליו היום היתה שונה, וגם היציאה, אוי היציאה. ועכשיו כשתרצה כבר ישבה באוטו, היא לא ידעה אפילו שהיא הולכת להגיד את זה, אבל זה היה כל כך נכון: ועכשיו אני רוצה לים, אני צריכה לים, טוב תרצה? אז הן בחוף עם התרמוס, ותרצה מייבבת צחוק אחרון, קודם כל אני חושבת שמגיע לו משהו הרבה יותר כבד על הראש אבל בתור התחלה זה מעולה. אני כל כך שמחה כשאני מדמינת את הפוף הזה חוטף ספר בראש.

במראת הצד: קשת בענן

נועם אומר: מה שאני הכי אוהב בעבודה שלי, זה שאני גומר לעבוד מוקדם בבוקר. אני עובר במאפיה וקונה לי לחמניה, וקונה לי שוקו במכולת, ואני הולך ברחוב לאט לאט ושותה שוקו ואוכל לחמניה חמה ורואה את העולם מתעורר ומוצא דברים שווים שאנשים שמו ליד הפחים ואז אני הולך לישון. תוך כדי שנועם אומר את הדברים האלה הוא מלפף תלתל שלה סביב האצבע שלו, משחק בו כבהיסח הדעת. היא נבוכה קצת אבל זה נעים לה נורא, האינטימיות הזו, החברות, וגם צריך להודות, המגע. היא חסרה את המגע מאז שדורון הלך. ואת? מה את הכי אוהבת בעבודה שלך? הוא שואל ומותח את רגליו אל התנור, וכמו חתול קטן הוא מתכרבל בחיקה על הספה. היא מציצה אל אושיק אבל לא מצליחה לראות לאן הוא מסתכל עכשיו. הפנים שלה בווערים, והיא יודעת, זה לא רק מהחמימות של התנור, המגע של הנועם הזה נעים לה כל כך. אני אוהבת לקחת אנשים זקנים. אני אוהבת לדבר איתם, יש בהם משהו שמעניין אותי, שמרגיע אותי. אני אוהבת לקחת אותם, ולדאוג להם, אולי זה בגלל שאין לי סבא וסבתא. מה, אין לך? שואל פתאום אושיק בקול רם, ואז קורים שלושה דברים בסדר הזה ומהר: תוך שהוא מדבר, אושיק מפנה את הראש אליהם, אל הספה, מבטו נשלח אל היד של נועם שעל הצואר שלה והיא קופצת ממקומה. מי רוצה קפה? היא שואלת, בקול רם מידי, והולכת מהר למטבח ועושה שם המון רעש ותנועות מיותרות.

שניהם רוצים קפה, היא מכינה להם וגם לה, ומביאה, וגם עוגיות, היא הולכת וחוזרת והולכת וחוזרת, ופותחת שוב ושוב את המקרר ואת הארון וטורקת ומוציאה ודוחה שוב ושוב את השיבה שלה לסלון, אל שני הבחורים האלה הרובצים שם, אחד על הספה, גורש עכשיו מהקן הנעים של חיקה, והשני שוכב על השטיח ומלטף את הכלבה. היא מתיישבת

בכורסא. נועם מביט בה קצת מופתע אבל שותה את הקפה שלו ולא אומר כלום. אושיק חוזר שוב על השאלה שלו כאילו כל מה שקרה בדקות האחרונות לא קרה בכלל: מה, אין לך סבא וסבתא? לא, וגם לא היו לי אף פעם, אמא שלי התייתמה מאבא שלה כשהיתה ילדה ברוסיה, ומאמא שלה לפני שנולדתי, ואבא שלי בא בגיל מאוד צעיר לארץ, לבד, וההורים שלו מתו בקוצ'ין, והוא לא ראה אותם יותר. גם לי, אומר אושיק, גם לי לא היו אף פעם סבא וסבתא, כולם מתו בלי שהכרתי אותם, בארצות הברית. לגידי היה רק אבא שלא התנהג אף פעם כמו סבא, גם לא עם שלוה וזמר. אחרי שקט ארוך, נועם אומר וצוחק: טוב, כנראה שלי היו סבים וסבתות בשביל כולנו, יש לי אפילו סבתא אחת שעדיין חיה, היא גרה בגדרה, אני מת עליה. אושיק, מה אתה אוהב בעבודה שלך? אושיק לוקח את הזמן, לוקח לגימה מהקפה ואוכל עוגיה, ואז אומר בפה מלא: תתפלאו. הוא בולע ואומר שוב: תתפלאו, אבל הכי הכי אני אוהב את השקט, ז'תומרת, חוץ מהרעש של העבודה עצמה, אני אוהב ששקט, אני לא מבין אנשים שעובדים עם מוסיקה או עם רדיו, אני אוהב את השקט בסדנא. תגיזו, ומה אתם שונאים בעבודה שלכם? נועם צוחק וגם הם ישר, כי התשובה ידועה: מה אני הכי שונא בעבודה שלי? את העבודה שלי... כי נועם, הוא עובד בלילות בחניון וזו באמת עבודה די איומה, והמזל הוא שנועם אוהב לקרוא וזה מה שהוא עושה רוב הלילה. הוא ישן כל הבוקר ואז קם לעשות את מה שהוא אוהב באמת, הוא כותב מוסיקה ומקליט ומקווה לטוב. ואת דבורי, שואל אושיק, מה את הכי שונאת בעבודה שלך? טוב, הבעיה בעבודה שלי זה העניין של הפיפי. הם מגחכים. נו, אל תצחקו, אתם בנים, אבל תבינו, לפעמים זה יכול להיות ממש מחריד, להיות צריכה פיפי ואז להיות צריכה לחפש איפה לחנות ואיפה להכנס, ומה את עושה אם יש נוסע והנסיעה ארוכה? בסדר, אני יודעת שזה נשמע טפשי... עכשיו הם כבר צורחים מצחוק, אז היא מלבה את הצחוק עוד יותר ומספרת להם איך עצרה פעם את הבהמה בחניה כפולה עם אורות מהבהבים וזקנה חמודה שהסכימה לשבת שם ולחכות, כי היא הבינה שמדובר בחיים או מוות. הם צוחקים, אוי הם צוחקים, לנועם נישפרץ הקפה מהפה, ואושיק בועט, כמו תמיד כשהוא צוחק, ברגליו הארוכות לכל עבר. ואחרי הצחוק שקט. שקט נעים. נועם עצם עיניו על הספה, אושיק עצם עיניו על הרצפה. היא העבירה את המבט שלה ביניהם כמה פעמים, וקמה, והלכה לחדר שלה לישון.

המסע

ענפים וזרדים

הערב היא תעשה מה שהיא מתכננת מאז שיצאו ולא היה לה עד עכשיו כוח בסופם של הימים, הערב היא תדליק מדורה. בכל הערבים הקודמים היא הכינה להן ארוחת ערב מהירה על הגזייה ואחריה הן הסתגרו ושקעו כל אחת בספר שלה. תרצה נרדמת מוקדם,

ואילו היא קוראת עד השעות הקטנות, עד שהעיניים שלה נעצמות. כבר הרבה זמן שהיא לא קראה כל כך הרבה, מאז הצבא אולי, בולעת ספר אחרי ספר, כאלה שכבר קראה מזמן וחדשים, מכל הסוגים, ובכל אחד היא שוקעת כל כולה בהתמסרות מוחלטת. אז עכשיו, באור הרך האחרון היא מסתובבת בחורשת האורנים ואוספת ענפים, זרדים, אצטרובלים קצת עלים וניירות, בונה את הפירמידה הקטנה בקפידה, כמו ששולי לימד אותה כשהיו ילדים, וכשתרצה מתעוררת ממנוחת הצהרים שלה היא מגלה אש קטנה דולקת במתחם הקטן והמסודר שלהן. איזה דבר יפה זה אש, תודה דבורי, את קוסמת את יודעת? טוב קוסמת, קדימה, בואי תדקרי אותי במחט הקסמים שלך. זה זמן הזריקה, ומה שיפה זה שהיא אף פעם לא צריכה להזכיר לתרצה, כי זו ברגישותה, הבינה שהיא זו שצריכה לבקש, הרי גם ככה זה לא הכי קל בעולם, אבל הן עושות את זה אחת לכמה ימים: היא מזריקה, כמו שלימדה אותה האחות לפני שיצאו לדרך, תרצה עומדת בזה בסטואיות אמיצה, ושתיהן מנסות לצחוק תוך כדי כי זה מציף, את שתיהן, בכל פעם מחדש. בשמונה הן מדליקות את הטלפונים, בודקות הודעות ומה קורה בעולם שהשאירו מאחור. הן יושבות מול האש, מכרסמות תפוחי אדמה מפוייחים ושותות תה צמחים.

אושיק צחק: אבל לא, אי אפשר לגמרי, הטירטור הקטן הזה הוא בלתי נמנע, זה סימן ההיכר של הפולקסוואגן, מה, לא ידעת? זה המנוע המיוחד שלו. אחרי שהוא גמר לתקן את החלקים המכניים של הוואן, העלים כמעט לגמרי את הטירטור שהיה למנוע, חיבר וחזק הכל, ואחרי שהוא גמר לשפץ את החלק של המגורים, הוא צבע את האוטו הגדול והמקושקש בפשטות זורחת: את החלק התחתון, עד גובה החלונות, באדום יין חזק, ואת החלק העליון בלבן. במקום הסמל של פולקסוואגן הוא קיבע בדייקנות את סמל השלום, ואז הוא הפיל בנונשלנטיות את המפתח ליד שלה ואמר: קדימה דבורי, למה אנחנו מחכים? רגע אני חייבת להראות לך משהו. היא רצה למונית והוציאה מהצנצנת את מחזיק המפתחות שמישהו פעם שכח במונית. יא אללה, הוא אמר, הצינצנת שלך היא מין נביאה. איך היא ידעה בדיוק. נוסעים? טוב, זאת לא בדיוק נהיגה לגמרי רגילה, יש משהו מעט נוקשה ומיושן בדוושות ובמוט ההילוכים, אבל הם נוסעים והיא מחייכת אליו, עשית עבודה מצויינת אושיק, איזה כיף.

טוב, זאת לא בדיוק נהיגה לגמרי רגילה, יש משהו מעט נוקשה ומיושן בדוושות ובמוט ההילוכים, אבל הם נוסעים והיא מחייכת אליו, עשית עבודה מצויינת אושיק, איזה כיף.

תרצה התיישבה לידה בעיניים נוצצות: אני לא חושבת שהייתי מאושרת ככה מאז ש. עכשיו באה משיכה באף. מאז ש. ועכשיו קינוח קולני בטישו. מאז שאושיק נולד. גם יחסית להכרזות הדרמטיות הידועות והמוכרות של תרצה, זו היתה מעט מופרזת. ואולי לא? גם היא הרגישה דברים שלא הרגישה מזמן ואולי בעצם מעולם לא? תרצה חנכה את הוואן בבכי הראשון, והן יצאו לדרך. היא ראתה במרצה את אושיק עומד ומנופף, יודע שהיא מסתכלת, מנופף עד שעברה את הפינה והוא נעלם. היתה להן רשימה מאוד מאוד מסודרת, מעשה אמנות של אירגון, לוחות זמנים, כתובות, אנשי קשר, חניונים, טלפונים, תחנות דלק ומוסכים, מועצות ועיריות, שירותי חירום והצלה, חלליות, לוויינים ותחנות

כוח גרעיניות. אבל הדחף הראשון שלהן, שהתגלה מהר מאוד, היה לנסות ולברוח מזה, לפחות לדחות את זה, ולעשות משהו אחר לגמרי, אז הן הסכימו על שני דברים בסיסיים ליום הראשון: הן לא פותחות את הרשימה והן מכבות את הטלפונים הניידים. הן נוסעות לאן שתיקה אותן הרוח והן מגלות מהר מאוד, שמשהו בחיבור הזה של הוואן האדום לבן שלהן ושל שתי הנשים הנוסעות בתוכן, מחולל קסם. שתי נשים הפוכות ומשלימות, מסקרנות, האחת נראית קצת כמו נערה והשניה מבוגרת יותר, האחת כהה מאוד, קטנה ורזה, והשניה כבדה, גבוהה ובהירה. היא נשענת על קביים, ואילו הקטנה מתנהלת בתנועות נמרצות וקפיציות ומלווה בכלבה שחורה קטנה וחייכנית. השילוב הזה פותח בפניהן שערים שנראים נעולים במבט הראשון, ודלתות שלא שיערו שיפתחו, למקומות, אבל בעיקר ללבבות של אנשים, הכל נפתח והן אלה שפותחות. ביום הראשון למסע שלהן הן נסעו לחוף פלמחים, וכשהערב ירד התחילו לתפעל את כל הדברים המיוחדים שאושיק מילא בהם את הוואן, שהן התחילו לקרוא לו כמו שהוא קרא לו: האוטו הגדול. מהר מאוד נקבעה אותה שגרה מבורכת של סוף יום: הארוחה, השיחה, הזריקה, הקריאה, השניה.

הם קוראים לו האוטו הגדול, אבל צריך להודות, הוא לא ממש גדול, ובתור בית הוא מאוד מאוד קטן. ולכן, תרצה שהיא בלגניסטית איומה, והיא, שגם לא הכי מצטיינת בסדר וניקיון, צריכות להיות מאוד קפדניות בכל תנועה, בכל חפץ שהן משתמשות, וכן הלאה. כל דבר שנלקח ממקום מסוים, חייב לחזור לאותו המקום, כל דבר שנפתח חייב להסגר ובקפידה, הדברים חייבים להיות במקומם המדוייק ומחוברים טוב טוב. מהר מאוד הן קיבלו הדגמות למה יקרה אם לא: תרצה קיבלה מכה בראש מכיסא שלא חובר כיאות למתלה שלו, והיא, מעדה על מגירה שלא נסגרה בזמן. הבית שלהן נראה ככה: משני צידי החלל יש שני דרגשי שינה עם מזרונים נוחים ותחתם שש מגירות ובהן כל מה שצריך כדי לחיות: מגירה לכלי בישול וכלי אוכל, מגירת מזווה מצרכים, מגירה לבגדים ומצעים, מגירה של תרופות ועזרה ראשונה, מגירה של ציד מחנאות ומגירה אחרונה עם כל החומרים והעזרים למפגשים עם בני הנוער.

יש שם גם שולחן קטן ושני כיסאות שמחוברים ומתקפלים בדרכי עורמה אל התיקרה, ויש גם מתקן מקלחת משוכלל שמסתובב כלפי חוץ ומחובר אל דוד חימום קטן שמופעל על גנרטור. בעניין השירותים פסקה תרצה חדות: ביום שאני לא אוכל יותר לחרבן בשדה בעצמי, תהרגו אותי, טוב?

תחנת דלק

זה התחיל כשתרצה אמרה יום אחד בדרך לירושלים, בקול קטן אבל בהטעמה עמוקה: דבורי אני מתכננת מסע. אני רוצה שאת תבואי איתי. אושיק הסכים לבוא אם את לא תרצי, אבל את הבחירה הראשונה שלי. איתך אני רוצה לעשות את זה. היה שקט ארוך, ומכוון שהיא לא אמרה כלום אז תרצה המשיכה. יש לי תכנית והיא כבר כמעט גמורה. עוד שתיקה ארוכה. דבורי את זוכרת את בקי? טוב כאן היא נשברה והתחילה לצחוק. אם אני

זוכרת את בקי? עוד יש לי צלצולים מאוזניים. או מיי גוד. עכשיו גם תרצה צחקה. זה קרה כשהן עצרו בתחנת דלק. תרצה הלכה לעשות פיפי והיא כבר פתחה את מכסה מיכל הדלק ועמדה עם הכרטיס אשראי ביד כשהיא שמעה צרחה. זה היה קרשנדו אדיר עם עליה של סימן שאלה בסופו: טרררררר? היא הסתובבה וראתה את תרצה עומדת קפואה וכמה מטרים ממנה עומדת אישה, קטנטנה, מעין נערה בתלתלים אפורים ולחיים עגולות וורודות. טרי? היא שאלה שוב. והתקרבה אל תרצה קרוב קרוב ונגעה לה בלחי. תרצה כמתוך קיפאון הרימה גם היא יד וליטפה את הלחי העגלגלה של האישה ואמרה: בקי. בלי שום סימן שאלה. בקי. ואז פרצה מהומת אלוהים. במשך זמן ארוך מאוד שבו היא עדיין עמדה עם כרטיס האשראי ביד בלי יכולת לזוז, צווחו שתי הנשים סידרה אינסופית של או מיי גוד. באלפי אינטנציות, בלחש ובבכי ובצחוק ואז התדרדר מבול של אנגלית מהירה וחיבוקים ארוכים ופרצי צחוק ושוב ושוב עד שהן הצליחו להזיז את עצמן ולהכנס לבית הקפה. היא גמרה לתדלק ונכנסה אחריהן. בתוך הבליל הזה של אנגלית בכי וצחוק ואינספור או מיי גוד נוספים, הן הסבירו לה. לפני יותר מרבעים שנים הן היו החברות הכי טובות באוניברסיטה. תרזה הוואספית מהצפון ורַבְקָה הג'ואיש פרינסס מניו יורק, שנפגשו בברקלי ונפשותיהן נקשרו. אבל בקי התחנתה ועלתה לארץ וכשתרצה באה לכאן לא היה לה מושג איך למצוא אותה והנה, פתאום, או מיי גוד. אז עכשיו תרצה מזכירה את בקי ומסבירה את הקשר שלה למסע המתוכנן, והיא רק מקשיבה. לא אומרת מילה. תרצה הולכת לשיעור שלה והיא יושבת בשמש האביבית ושוחה קפה.

הראש שלה ריק לגמרי, שום טיעון של בעד ונגד, שום ויכוח פנימי, כלום. וכשתרצה חוזרת היא אומרת לה מיד: בסדר.

שקיעה בגבעות

היא הנהגת והמנהלת. היא מסיעה אותן ומתחזקת את האוטו הגדול ואת משק הבית הקטן שלהן, היא דואגת לתרצה ומתנהלת מול העולם. מבשלת ועורכת קניות. היא קובעת לוחות זמנים, מחלקת הוראות, מכתיבה תנאי עבודה, וגובה אם יש מה שצריך לגבות. ועדיין, אחרי הכל, עוד נשאר לה זמן לחלום, לקרוא, להרגיש את השמחה מבעבעת לה בגוף ובלב. על מה שתרצה עושה עוד נדבר תיכף.

היא אף פעם לא באמת לבד, כי שיבא איתה, ואם בכל זאת בא לה קצת להיות, אז היא משאירה אותה עם תרצה ושתייהן מאוד שמחות בזה. מהרגע ששיבא הגיעה לחיים שלה ועד עכשיו, היא לא מפסיקה להרגיש אסירת תודה ומשתאה, לנוכח החיבור המיידית הטבעי והחזק שלהן, לנוכח החברות המיוחדת שלהן, עם החופש המפתיע שקיים בתוכה. זה, דווקא היה לה בלתי צפוי. היא חשבה תמיד שיש משהו משעבד בקשר עם כלב, והתכוונה לזה לפני שלקחה אותה, וחששה מזה. מה שנגלה לה היה אחר לגמרי, היה מין חופש קרוב, שיווי משקל מופלא בין קרבה מאוד גדולה ובין חופש אמיתי. היא הבינה שזה המפתח גם

ליחסים שלה עם אנשים. בואי, בואי שיבא, הן רצות ביחד וקופצות כל אחת למקומה באוטו הגדול, ונוסעות לקחת את תרצה.

בקי זרעה את הזרע הראשון. אחרי אותה פגישה בתחנת הדלק נפגשו השתיים עוד ועוד ודיברו המון בטלפון, השלימו פערים, חידשו אהבתן. תרצה ספרה לה על מה שהיא עושה בבתי הספר ובקי בלי למצמץ אמרה מיד: בואי אלי. בואי בואי בואי. כי בקי מנהלת בית ספר דמוקרטי באזור ירושלים ואין דבר שהיא רוצה יותר מאשר שהחברה שלה תרביץ בתלמידים שלה קצת תרבות נגד בריאה. זאת תהיה ההתחלה האולטימטיבית: מנהלת אוהדת, תלמידים פתוחים, יד חופשית. ותרצה התחילה לתכנן את המסע. את הסדנאות. את המסלול: היא העזה ויצרה קשרים עם עוד מנהלי תכונים בארץ והציעה את מרכולתה בחינם או כמעט חינם. היו כמה תשובות חיוביות והמסלול קיבל צורה. הן יצאו בקיץ אל איזור ירושלים ובית הספר של בקי נתן לתרצה את הכוח והשמחה שהיתה זקוקה להם כדי להמשיך. בערבים היתה בקי באה לבקר אותן במחנה הקטן שלהן, ואחרי שהיא היתה פורשת הן עוד ישבו שעות ארוכות והאנגלית המתנגנת שלהן ליוותה אותה אל השינה. בשעות הבוקר אחרי שהיתה גומרת את המטלות הדומסטיות שלה, טיילה עם שיבא באוויר היבש והחם של ההרים והיתה מביאה לתרצה אצטרובל או אבן או עלה, לשמח אותה.

ים וירח

את הראשונה שרואה את זה ישר, בחיי, ואת צודקת. את כל כך דומה לה, אמרה תרצה, והיא צדקה באבחנה המהירה שלה. כולם הולכים שולל אחרי הצבע. נכון, את הצבעים היא לקחה מאבא שלה, את הכהים ביותר. אבל התווים השפיציים, עצמות הלחיים האלה, זה הגיע מרוסיה, מערבות הטאטאריים, דרך אמא שלה, זה בטוח. אולי את יכולה לראות את זה כי לא ראית את אבא שלי, היא אומרת ותרצה מהנהנת: חבל, כל כך חבל דבורי, שהוא לא כאן, וכל כך הייתי רוצה להכיר אותו. יש לתרצה יכולת כזו, להגיד את האמת, העירומה, לכאורה אכזרית, זו שאף אחד לא מעז להגיד. אבל היא אומרת אותה בכזאת כנות, בכאלה חמלה ורוך, שחוץ ממחנק בגרון, מה שבמילא יש לה כל הערב, היא מרגישה בעיקר תודה על שהיא אמרה את זה, שהיא אמרה את זה בשבילה, בשביל כולם שלא מסוגלים להגיד. לא אמא שלה ולא שולי, אף אחד.

הן נסעו לחתונה של שולי. אחרי כמה שבועות בדרכים, היא היתה צריכה לחזור לתל אביב ולהתמודד עם חלק מהדברים שמהם שמחה מאוד להפרד, אולי אפשר להודות: לברוח. תרצה שמחה מאוד להזדמנות להכיר את המשפחה שלה אבל יותר מזה לא הסתירה את כמיהתה, כיסופיה, געגועיה האמיתיים: אמבטיה אמיתית. כי המקלחת, כן, זה עניין לא פשוט. אושיק התקין אחת כזו, יחסית נוחה ומתוחכמת, עם דוד שסיפק מים חמימים במידה, אבל כל העניין דורש מידה לא מבוטלת של יציבות ועל כן מייצר בתרצה את התלות שהיא כל כך סולדת ממנה. זה מה שייסר אותה, ולא חלילה בושה, ממש לא, היא נינוחה בעירומה והגוף שלה מתגלה כמרהיב, איזה הפתעה. כמוה וכמו אושיק, גם תרצה

לובשת תמיד חולצות טריקו גדולות ומהוהות ורק הפנים והזרועות שלה שזופים, קצת מנומשים בכתמי גיל, טיפה מקומטים כבר, אבל חוץ מהרגליים שחלשות ושטפי הדם בירכיים מהזריקות, יש לה גוף דשן וגדול, צח ויפה, שדיים גדולים עם פטמות בהירות, מתניים צרים ואגן רחב, וכל זה זורח במקלחת. היא עוזרת לתרצה בדרך שהכי פחות תיראה כמו עזרה ואז היא מחכה שהמים יתחממו מחדש, ומתקלחת מהר. לא מזכה את הגוף שלה עצמה אפילו במבט, בכלום מלבד תחזוקה בסיסית ביותר.

היא באה לקחת את תרצה לחתונה. את לא מאמינה דבורי, איך שהגעתי נכנסתי לאמבטיה, ועכשיו לפני שהתלבשתי לחתונה עשיתי עוד אחת, שלווה אומרת שאת רוב הזמן שלי אצלה אני עושה במים, אבל תסתכלי עלי, אני מרגישה חדשה, אני לא נראית לך חדשה? ואז היא מפנה את המבט השואל שלה אליה ומתחילה לצרוח. דבורי, מה זה, או מי גוד, דבורי, הצילו, אני לא מאמינה, אוי דבורי, הלפ מי, אני מתה. אח דבורי, יא אללה. זה נמשך המון זמן השיר הנבהל המתפעל שוב נבהל ושוב מתפעל הזה. וכן, זה היה בהחלט הגיוני, זה היה במקום.

בבית של אמא שלה היתה מהומת אלוהים: ספר, מאפרת, עוזרת ספר ועוזר מאפרת, מלבישה וצלם, וכולם ישבו עליה עד שהיא נכנעה. נכנעה להכל. רינת כפתה עליה את תפקיד השושבינה עם כל מה שכרוך בו, כלומר כל הדברים שיגרמו לה להרגיש כל הערב מחופשת ומטופשת עד מאוד: שמלה ממשי תכול עם פרחים קטנים באימרה, שסע מאחור ומחשוף עמוק מלפנים, איפור כבד ופן. גם פן. כבר חודשים ארוכים ורבים שהתלתלים שלה אסופים בפקעת מבולגנת על ידי קליפס פלסטיק גדול, ורק היא יודעת כמה השיער שלה ארוך, ועכשיו נגלה הסוד. נחשול שחור חלק ומבריק שמגיע לה עד התחת. ההתפעלות של תרצה המשיכה את ההתפעלות של כל הקהל ההוא בבית, ושל אמא שלה ורינת, והיא נמשכה גם כשהגיעו ופגשו בקרובים ההכרחיים, והתיישבו, והחלק הקשה של הערב הגיע.

היא הושיבה את תרצה והתיישרה לידה, כאילו דואגת לה אבל בעצם מציבה אותה כחיץ בינה לבין מה שלא יכלה להתמודד איתו. הן ישבו בשולחן הכי רחוק שאפשר מהחברים של שולי והיא רק נופפה להם מרחוק, והמשיכה לראות כל הזמן את המבטים של אלכס נשלחים אליה משם, מלפנים אותה ממש. והיא הדפה את המבטים האלה בכל מה שרק יכלה. היא ידעה שהיא משתמשת בתרצה כמבודד מהכל, ולא יכלה להמנע מזה אפילו לרגע. היא הכירה לה את אמא שלה ושמוליק ואת שולי ורינת, שהסתובבו באולם מאושרים וגאים, היא תמכה בה בשעת החופה, למרות שתרצה התעצבנה שהיא יכולה לעמוד ושתפסיק כבר, והיא דחסה לתוכה המון המון מתיקות ואלכוהול. תרצה שתתה המון, ועל כל כוס שהיא מזגה לה היא שתתה אחת בעצמה, ואז ניסתה להתרכז בפרוסה מעוגת החתונה ששולי הביא לה. היא נישקה אותו שוב ושוב והיא לחש לה: דבורי את שיכורה לגמרי, נכון? אל תזוזי מפה, את שומעת? היא הזמינה לתרצה מונית מהתחנה ושתתה איתה עוד כמה כוסות. המונית הגיעה, תרצה הלכה, והיא ישבה מול כוס היין הריקה והתפללה תפילה נואשת בליבה. שאף אחד לא יתקרב אליה עכשיו. לא דודה עם

שורת מחץ או שאלה נוקבת שחייבים הרי לשאול את האחות של החתן, לא אמא שלה או רינת, ולא אלכס, בעיקר לא הוא. שיעזבו אותה בשקט כי היא פשוט לא יכולה, פשוט לא יכולה יותר.

תרצה תישן הלילה אצל שלוה ולה אין מקום שהיא רוצה לישון בו, וזו האמת. אין מקום בעולם שהיא רוצה להיות בו ברגע הזה חוץ מהדרגש שלה באוטו הגדול. היא עושה משהו אכזרי ואנוכי ומקווה שיסלחו לה ברוח האושר שאופפת אותם: היא מנשקת את שולי ורינת ואת אמא שלה ושמוליק והיא הולכת. היא כל כך עייפה ושיכורה ועצובה עכשיו שלא איכפת לה שום דבר, היא נוסעת לחוף הכי מבודד שהיא מכירה. שום דבר לא קיים עכשיו מלבד הים, היא זקוקה לים. היא מתפשטת באור החיוור של הירח ונכנסת למים שחמימים קצת יותר מהאוויר עכשיו, שיבא עומדת על החוף והצללית שלה מסמנת את השפיות. אומרת לה בעמידה המצפה שלה, שאין לה אפשרות של ממש לוותר על החיים, למרות שיש בתוכה מישהי עכשיו שרוצה להגיד להם די פתאום. אבל היא נכנסת למים והיא שוחה. היא צוללת וצפה. והירח לא עגול לגמרי, הוא נראה כמו מפית סרוגה עם קצוות פרומים אבל האור שלו שלם, והיא שוחה, וצוללת, וצפה ולאט לאט הכוח המרפא של הים מתחיל להיות. חוזר מהמקומות שמחוצה לה, מהים והמלח והחול והאור של הירח והנצנוץ של הכוכבים ומכל המקומות בתוכה שהתאמצה כל כך לקבור מאז שעזבה את לימודי הים. מדי פעם הלכה להתחפר קצת בחול אבל לא נכנסה למים בכלל, השיטה את היאכטה של דווידי אבל לא נכנסה למים בכלל, התנהגה כאילו זה הוא שבגד בה ולא האנשים באוניברסיטה, שהתעלמו מהמצוקה שלה, כאילו הוא זה שנשט אותה ולא היא אותו. אבל, היא מגלה עכשיו שהוא בכלל לא נוטר לה על כל זה, הוא מחבק אותה באותו חיבוק מוכר החיוני לה, שמנעה מעצמה במשך זמן כל כך ארוך. וסוף סוף בא גם הבכי, להתערבב במלח הים. אחרי שהיא בכתה היא שכבה על החול וחייכה אל הירח. קלה וצלולה כמו שלא היתה שנים. והיא עשתה עוד משהו שהגוף שלה ביקש ממנה, כי חוץ מלנחם אותה ולשמח אותה, הים גם עושה אותה חרמנית.

היא קיבלה ממנו עוד מתנה אחת אחרונה: החוף היה שומם מאדם גם בבוקר. היא התעוררה מאוחר, ולבשה תחתונים וגופיה שלשמחתה היתה זרוקה עדיין על הדרגש, ויצאה אל יום יפה. הדבר הראשון שהיא ראתה היתה שמלת המשי התכולה זרוקה על החול. אוי, אוי, אוי אלוהים, היא נזכרה שכל הבגדים בכביסה אצל אמא שלה, ואוי אוי אלוהים, רק שהוא לא יהיה בדירה, שרק לא יהיה בדירה. אבל הוא היה, והמחשבה האחרונה שלה בשניה שהוא פתח לה את הדלת, היתה: מטומטמת, יכול לפחות לקשור את השיער. העיניים שלו אמרו כל כך הרבה דברים שהיא פשוט אמרה לו, כמעט בצעקה: תשתוק אושיק, תשתוק ואל תגיד כלום עכשיו, בבקשה. ודהרה לחדר ולבשה את שני הדברים הראשונים שמצאה בארון ומצאה גם גומיה ישנה שכוחה ואספה את השיער ויצאה ומיהרה למטבח ושמה מים לקפה: עוד שעתיים אנחנו יוצאות, יש לי עוד כל כך הרבה דברים להספיק. ואושיק אמר: תעשי לי גם.

נכון, את דומה לאמא שלך, כבר אמרתי, אבל דבורי, האור בעיניים שלך, זה ממנו. זה ממנו. היא צוחקת אבל דמעות קטנות עולות ומטפסות. הלילה הן לא ישנות בשטח, הנזירות הזמינו אותן לישון אצלן. כשהן נכנסו לחנות היינות שבמנזר היא לא תיארה לעצמה שיצאו משם עם הזמנה, אבל הקסם עבד גם על שתי הנשים הזרות והמוזרות האלה. ואולי זה לא היה כל כך מפתיע כי גם הן היו מין צמד משונה בדיוק כמותן: אחת צעירה, כמעט נערה, בעלת פנים עגלגלים ילדותיים ושדיים שמתעקשים להראות מבעד לגלימת הנזירות, והשניה ישישה קטנטנה וצמוקה וכפופה. לצעירה היה חיוך קצת עצוב ואילו לזקנה צחוק קולני של נערה, והיא שאמרה לתרצה כשזו גמרה גם לשלם על היין וגם לספר בקצרה על המסע שלהן: יש לנו כאן כמה חדרים ריקים ונשמח מאוד לארח אתכן ללילה כשאתן בסביבה שלנו, מתי שתרצו. הן דיברו אנגלית, כי תרצה כמו שהיא טובה בלהפתח היא מעולה בלפתוח, והסתבר שהאישה הזקנה הזו, נזירה בישראל, נולדה בארץ בה נולדה תרצה ויש להן בדיוק אותה מנגינה באנגלית שלהן. אז בערב הן הלכו למנזר, והאזינו לתפילת הנזירות ולשירה המתוקה שלהן, ואכלו ארוחת ערב פשוטה אבל מאוד טעימה, ואז צילצלו הפעמונים והן ישבו על המרפסת הרחבה הצופה אל השקיעה בהרי יהודה. האור הוורוד סביבן הלך והתמעט, האוויר הלך והתקרר, הציקדות הלכו ונדמו ונהיה שקט. שקט מאוד. היא הרגישה איך הטבע עוטף אותה ואיך אושר פשוט ממלא אותה והיא הוציאה את התמונות שהביאה ונתנה לתרצה: רצייתי להראות לך, שתכירי אותו קצת.

כן, אומרת תרצה, רואים שאת הנשמה שלך קיבלת ממנו, והדמעות הקטנות ממשיכות לעלות, אבל היא לא מוותרת להן, כי היא יודעת שהיא צריכה לדבר עליו, ועם מי אם לא עם תרצה? אמא שלה היא אישה ארצית, מעשית, הכל אצלה פשוט וישר, יבש ולעניין, היא אמא נפלאה שסומכת על הילדים שלה, שתמיד תומכת בבחירות שלהם, בלי ביקורת בכלל, ואמא שלה גם תמיד אומרת: עם אבא שלכם כל יום היה חגיגה. וזה נכון, וזה היה נכון עד הרגע האחרון ממש. גם כשהוא ידע כבר שהוא חולה, גם כשהמחלה כבר אכלה אותו ברעבתנות, גם כשהוא ידע שאין לו עוד הרבה זמן לחיות, גם כשהכאבים היו יותר גדולים ממנו, גם כשהוא נחלש ודעך, גם כשאצל כולם סביבו הלך הציפוי הזה של היאוש על הלב והתעבה. כל רגע בחיים שלו היה מתנה, לו ולכל מי שהיה סביבו. היתה לו תשוקה ואהבה ויכולת שמחה ויכולת להתפעל ולחגוג כל רגע. את מבינה תרצה, היא אומרת לה, וכבר לא איכפת לה שהבכי ניכר לגמרי בדיבור שלה, את מבינה, איתך מצאתי את זה מחדש, את מבינה, את זה יש לי איתך. תרצה כורכת את זרועה סביבה בשתיקה, כשהיא חושבת את המחשבה האחרונה, זו שמגבירה את הבכי שלה: איתך ועם אושיק.

כבישים, דרכים, שבילי עפר

תגידו, יש דברים שמעצבנים אתכם? היא שואלת. דברים שמה?! עוברת איוושה קלה בגבעולים הצעירים השרועים מולה. דברים שמעצבנים אתכם, חוזרת תרצה על השאלה

ומחייכת. משנאמרו המילים האלה אפשר ממש להרגיש איך האוויר בכיתה מתחיל לזוז, מתחיל להתחמם. עד עכשיו הם בעיקר בהו פיהקו והתגרדו התלחשו וניקרו, האמיצים והחוצפנים ביניהם סימסו או שיחקו בטלפונים הניידים שלהם. אבל עכשיו הם התעוררו.

כשתרצה חזרה למונית אחרי הפעם הראשונה ההיא מזמן בתיכון, היא היתה מיואשת ועצובה נורא, אחד הדברים שהיא חזרה ואמרה היה: הם אדישים, אלוהים הם כל כך אדישים. אבל כשהיא תכננה את המסע שלהן וסיפרה את זה לאושיק, הוא הפך לה את נקודת המבט שלה והוא זה שנתן לה את המשפט הזה, השאלה הזו, כמו זרע פורענות להצמיח ממנו את הקוצים שתרצה רצתה. תביני תרצה, הם מדור שינק יאוש עם החלב אם, הם לא אדישים, הם מיואשים כבר מהעריסה, את לא מבינה? בטח שהם כועסים, הם רק לא יודעים שהם כועסים ובגלל היאוש הם קוברים את הכעס שלהם מתחת לשטויות, אבל אל תאמיני להם תרצה, הם בדיוק כמוני כשהייתי בגילם, הם בדיוק כמוך כשהיית בגילם, בטח שהם כועסים, ראבאק, הם בגיל ההתבגרות תרצה.

אז היום היא באה לראות את תרצה מעבירה מפגש הראשון בסדנא. אחרי שהיא קצת מציגה את עצמה ואת הנושא שלה, תרצה עושה איתם איזו הכרות קצרצרה ושטותניקית, ואז היא זורקת את הפצצה הקטנה והחכמה שלה וזהו. משם המסע האמיתי מתחיל. זרעי המהפכה של תרצה מתחילים להתחפר באדמה.

אופק מלא שדות קצורים

המשכו של הקיץ היה באזור עמק חפר, בבית ספר גדול, נורמטיבי, שם התמודדה תרצה עם כיתות גדולות יותר ותלמידים פתוחים פחות, אבל שימרה את ההתלהבות והשמחה שלה. היתה להן שגרה נעימה: בקרים של פעילות, אחרי צהרים של טיול או של שקט, ופעם בכמה שבועות גיחה לעיר לכביסות וסידורים. בבקרים אחרי מילוי המטלות שלה במחנה שלהן היא היתה מוציאה מתחת לכיסא הנהג שלה את האוצר החדש. אושיק נתן לה אותו בפעם האחרונה שהן היו בתל אביב. הם שתו קפה ומכונת הכביסה זימרה ואז הוא שאל: היתה לך יומולדת לא מזמן, נכון? לפני חצי שנה היא ענתה צוחקת. אהה... אז תהיה לך בקרוב, נכון? בעוד חצי שנה, ועכשיו הוא צחק: יופי, אז קניתי לך מתנה ליומולדת. והגיש לה נרתיק גיטרה מוזר. כלומר היתה לו בעליל צורה של גיטרה אבל קטנה. יוקללה, הוא אמר כשהיא פתחה והוציאה גיטרה קטנה מהנרתיק. ויש בפנים גם חוברת ללימוד אקורדים. וואו, איזה יומולדת שמח, היא אמרה חנוקה מדמעות וחיבקה אותו. אז עכשיו היא מתאמנת על אקורדים ומזמזמת משפטים קטנים מהפנקס הקטן. הרבה בקרים עוברים ככה והקיץ ממשיך, ועוד מעט יהיה סתיו ומגיע הזמן לעלות לצפון. צביטות קטנות של פחד עולות בה כשהיא נזכרת שהמחלה של תרצה לא אוהבת קור, אבל כשהיא אומרת לה את זה בעדינות, תרצה מתעצבנת: אני מבטיחה להתלבש טוב אל תדאגי.

הנייד שלה מזמזם: אושיק. אוי, היא שכחה לכבות כשהן נכנסו לכיתה, היא יוצאת מהר החוצה. הי דבורי, תגידי, מתי אתן גומרות היום? בצהרים? אני יכול לבוא? בסדר? כן, בטח, היא עונה, להתראות. מאז שהן יצאו הוא לא בא אף פעם, כבר חודשיים כמעט שהן בדרכים וכל כמה ימים הוא מודיע שהוא בא ואז מבטל. היא תוהה מה זה וכבר לא ממש מאמינה לו גם הפעם. אבל הוא חיכה להן בירידה לשביל העפר בדרך לחניון שלהן, ונכנס וישב מאחור, אחרי שנישק את אמא שלו והעביר את היד שלו בתלתלים שלה בריפרוף שהיה לה נעים וגם עיצבן אותה. אושיק, אתה לא מאמין איזה כיף. אני דווקא מאמין אמא, הוא אמר אמא ולא תרצה וזה בלט אבל תרצה לא הגיבה, ורק היא הרגישה מין סומק מוזר עולה בה. אני דווקא מאמין, רואים עלייך, הלחיים שלך אדומות כמו תפוחים. אושיק הרעיון שלך לשאול אותם מה מרגיז אותם, זה עובד כל פעם כמו קסם, זה כמו ללחוץ על כפתור סודי שמדליק את כל המכונה הזאת.

כשהם הגיעו לחורשה הוא הוציא מהתרמיל הגדול שלו אוהל קטנטן ותוך שניות העמיד אותו ליד האוטו הגדול. מה, אתה מצליח להכנס לזה? היא שאלה בצחוק, שהתגבר כשהוא אמר: מה שטוב זה שאין כאן דובים, אז אני יכול להשאיר את הרגלים בחוץ. אבל יש דובים אושיק, בטח שיש דובים, נכון תרצה? אתמול הם טילטלו את האוטו הגדול והיינו חייבות לזרוק להם את כל המלאי של הטוויסט שלנו. מה? אין טוויסט? הוא פתח את מכסה המנוע: טוב, אני אנצל קצת את השעות אור שנשארו.

ברגע שהוא אמר את המילים האלה היא קלטה שזה באמת קורה, שהימים מתקצרים, שהסתיו כבר כאן, החורף בפתח, היא שוב נעשתה חסרת מנוחה וחרדה למחשבה הזו אבל הזיזה אותה הצידה. בא לך לבוא איתי בבוקר לראות את העגורים? הוא שואל וממשיך בלי דעת את קו המחשבה שלה. אושיק, בשניה שאמרת את זה בדיוק חשבתי על הכמויות האדירות של הציפורים שמגיעות לכאן כל ערב. אתה לא מאמין כמה ציפורים, אלפים. אז תבואי, אבל ממש ממש מוקדם, טוב? הוא הפציר והיא הבטיחה ובכל זאת לא הבינה מה קורה כשהתעוררה באור ראשון מנגיעה עדינה ולחישה: דבורי, קומי, בואי.

כשהיא פקחה את העיניים היו בחוג המבט שלה שלושה דברים נפלאים. והחיוך שעלה בה התחיל ממקום הרבה יותר עמוק מסתם חיוך. שמים רחבים וכחולים עד מאוד, קבוצה של חסידות סובבות במעגלים ונישאות עוד ועוד למעלה אל תוך השמים האלה, והצדודית של אושיק קרובה מאוד מאוד. הוא שכב שליו, מחייך גם הוא, מביט גם הוא אל השמים ואל החסידות העולות ומטפסות בהם. כמה זמן ישנתי? לא יודע, גם אני נרדמתי, אוף איזה אהבלים אנחנו. מה? אתה אהבל אני לא. את כן. אני לא. הויכוח האינטליגנטי הזה נגמר רק כשתרצה קיבלה את פניהם בזעף: מה נעלמתם ככה, מטומטמים, איך דאגתי. נו באמת, אמא, מה את עומדת כאן עם הכותונת המטופשת הזו באמצע החורשה בבוקר כל כך יפה ועושה סצינות. יללה קפה. אמר, והלך להכין. לא ראו עליהם, תרצה לא הבחינה בסימני הדמעות שנמחו בזכות הויכוח המשועשע, אבל ההירדמות שלה שם, הובילה למשהו

שהוביל לעוד משהו שהביא לכך שהיא עכשיו מישהי אחרת ממי שהיתה כשיצאה לשם בארבע בבוקר לראות ציפורים באגם.

האור הראשון התכלכל גילה להם מראות מופלאים והם הלכו בשקט ולאט מאוד והתלחשו. בואי תראי איזה יופי, הוא אמר ונשכב בעשב. היא שכבה לידו והם הסתכלו על החסידות המטפסות על גלי האוויר המתחמם. הן דאו בכנפיים הלבנות האדירות שלהן המעוטרות בתחרה שחורה, ובמקוריהן האדומים הגדולים, סבבו במעגלים שבאופן כמעט בלתי מורגש עולו בהתמדה אל השמים. התנועה המעגלית, הקרירות של הטל בעשב תחתיה, הפילו עליה שינה והשינה היתה מתוקה וכשהיא התעוררה החסידות כבר היו גבוהות מאוד ואושיק חייך אליה והיה מאוד קרוב אליה והיד שלו טיפה, אבל רק טיפה נגעה בשלה, והיא אמרה: אושיק, יש לי חלומות רעים, כבר ארבע שנים. היא אמרה ואף חסידה לא נפלה מהשמים. היא אמרה ואושיק לא התנפץ לרסיסים, הוא רק אמר בשקט: שמעתי. מה? שמעתי, הוא חזר, וככה היא סיפרה לו את מה שלא סיפרה לאף אחד בעולם, איך מאז ההלוויה של אבא שלה, פעם בכמה זמן, הוא חולמת משהו שאחר כך הולך איתה, בתוכה, משהו שלוקח לה כמה ימים והרבה כוחות נפש להחלים ממנו עד החלום הבא, משהו שממלא אותה כאב וגעגועים ולפעמים דאגות ופחד. זה פחות או יותר אותו חלום בנוסחים משתנים מעט. אבא הולך להיעלם, אבא נמוג, אבא טובע, או מתפורר, או שוקע בבוץ, או נמס בשלולית, וההיעלמות הזו של אבא מלווה בשיחה שגם היא אותה שיחה החוזרת בשינויים קטנים: אל תלך, אני חייב, בבקשה אל תלך, אין לי ברירה, אבא, דבורי אני חייב, אבא אני לא אוכל בלעדיך, וככה זה ממשיך וממשיך עד שהיא מתעוררת מותשת, או בוכה, או קצרת נשימה, לא יודעת אם צעקה באמת או רק בחלום. את צועקת, אני שמעתי, אמר עכשיו אושיק והיא הרגישה איך מישהו הדליק תחתיה מדורה והיא מתחילה לרתוח והסומק מציף אותה ויחד עם זה באופן מוזר עד מאוד מתחיל לבוא אל תוכה שקט חדש ולמלא את המקום שעד לפני כמה דקות היה גדוש עד להתפקע בסוד. היא לא שאלה והוא לא אמר, היא יודעת בדיוק מה היא צועקת והוא יודע שהוא לא צריך להגיד את זה. אבא אל תלך, אבא אל תלך, אבא אל תלך, הגרון שלה ניחר, החלונות נשברים, הקרח נמס, הכל מתפורר וקורס והוא הולך. זאת הדבר היחיד שהיא יודעת בוודאות כשהיא מתעוררת, שהוא הלך והוא לא יחזור.

החסידות נעלמו בתכלת הענקית שמעליהם והעשב נמלא בזמזומים, קולות של בני אדם התחילו לעלות בשביל אז הם קמו והוא אמר הפסדנו את העגורים איזה אהבלים אנחנו והיא אמרה והוא אמר ונהיה הויכוח המטופש ההוא שייבש את העיניים שלה וטיאטא את שברי השיחה הקשה ופינה מקום ליום החדש והיפה.

דשא ועגורים

אתה יודע שאמא שלך יודעת לעשות עגור מנייר? בטח, אוריגמי, היא לימדה אותי עוד כשהייתי ילד, את רוצה ללמוד גם? עזוב, אני, יש לי ידים שמאליות לגמרי. בסדר, הוא

צוחק, אז אני אלמד אותך את העגור המיוחד של הידים השמאליות, אין בעיה. את יודעת שאם עושים אלף עגורים אז אפשר לבקש משאלה? זה מין משהו לפני כזה. אלף, הא? ואת המצ'וקמק הזה שיצא לי סופרים? בינתיים כן, הוא לא נורא. הם יושבים בחוץ על הדשא כשתרצה מעבירה את המפגש השני שלה להיום ושתי נערות מתיישבות לידם מסוקרנות ממה שהם עושים. יא, איזה מגניב, אפשר ללמוד גם? הן מוציאות ניירות מהתרמילים שלהן ואז מגיעות עוד כמה ונהיה שיעור עגורים מנייר. כשנשמע הצילצול להק הנערות נעלם בגיעגוע משאיר מאחור להק עגורי נייר, ושני אנשים מאוד נבוכים ושותקים.

תרצה את לא חושבת שהגזמת קצת? שאל אושיק ברגע שהמלצר גמר לקחת את ההזמנה שלהם והלך. תגיד לי, אושר, הוא עיווה את פניו כמו תמיד כשהיא מטיחה לו את שמו בפרצוף, וזו כמובן אחת הדרכים שלה לעצבן אותו כשהוא מעצבן אותה, תגיד לי, בשביל זה באת, בשביל להשגיח עלי פתאום, אחרי שסוף סוף דבורי כבר הבינה שחבל לה על הזמן והפסיקה? אני אישה מבוגרת, להזכירך, ואני יודעת מה אני יכולה ומה לא. היא, הסתכלה משועשעת על הדו קרב המילולי שהזה של האם והבן שלה, שנראו לה עכשיו דומים מתמיד, ושתתה מהסיידר החם שלה חושבת על מה שקרה בדשא, בבוקר.

כמה שניות ממש, לפני הצילצול, אמרה נערה אחת לאושיק בשקט: איזה יפה אישתך. ואושיק צחק ואמר: נכון, איזה יפה היא. מעביר את האצבעות הארוכות שלו בתלתלים שלה, בתנועה שהפכה לו מין הרגל לאחרונה. והיא אמרה פתאום ובקולה צרימה מוזרה וקשה: אני לא אישתו. והנערה אמרה: אה, סליחה. ואושיק אמר: אבל בכל זאת היא יפה, נכון? הצילצול נשמע, והנערה צחקה, והלכה.

היתה דקה ארוכה מאוד של שקט מתוח, הוא קם, ניער את הדשא מהמכנסים והוציא את הטלפון הנייד: נועם, אהלן, נו אז אתה בא? סבבה, להתראות. היא קמה, נייערה את הדשא מהמכנסים והלכה לזרוק את שאריות הניירות והקליפות שלהם. כשחזרה הוא אמר שנועם יבוא בערב והיא שמחה שלא תהיה לבד איתו ועם תרצה, שבדיוק עכשיו יצאה. היא היתה באדרנלין הטוב הזה של אחרי מפגשים מוצלחים והודיעה שהיא מזמינה אותם לארוחה טובה במסעדה לכבוד סוף השבוע.

כבר התחיל להחשיך ונהיה קריר, ואושיק שראה איך היא מתכווצת סביב כוס הסיידר, הוציא מהתרמיל שלו חולצת פלנל משובצת ונתן לה. היה לה נעים בחולצה וצובט לזכור את התגובה הבוטה שלה לאמירה התמימה של התלמידה. היא ידעה מה קרה לה שם. היא נזכרה בבת אחת ברננה ובהסברים המגומגמים שלו לעובדה שהם עדיין נשואים. כמה שונאת את הפחדנות שלו, את הוותרנות שלו מול רננה, זה כל כך מכעיס אותה, אפילו בלי קשר אליה ואל מה שהיא מרגישה אליו. ומה היא מרגישה אליו? את זה היא עוד לא ממש מבינה.

היה ערב כסוף ירח ומלא קולות ציפור כשהם חזרו לחורשה שלהם הם מצאו שם נווד קטן ושמח ולו מדורה קטנטנה ואוהל קטנטן משלו וחיוך מתוק. נועם הגיע ואיתו החיבוק הנעים שלו. מה, אכלתם כבר? אני לא מאמין, אני מת מרעב, אני גווע, הוא זימרר והיא כל כך

שמחה שלא שמעה לתרצה ואושיק שכבר רצו להסתלק והתעקשה לארוז את כל מה שנשאר מהארוחה. ונשאר המון. כי תרצה הזמינה את כל התפריט ולא אכלה כמעט כלום, וליד הטעמים הטובים של האוכל, היא חזרה עם טעם לוואי קטן ומשהו מטריד בשולי הראש שלה שנשארו איתה. קח נועם, בתיאבון, היא שמה מולו את השקית והוא התנפל. אוכל ומזמזם, מדבר ותוקע, תוכנה של השקית חוסל במהרה והיא הושלכה למדורה. נועם השתרע כמו שהוא אוהב: ראשו בחיקה ואצבעותיו ממוללות תלתל. עצם עיניו וחיוך על פניו העגולים. אולי נעשה סיבוב קטן, בא לך? הוא לוחש לה פתאום כשאושיק ותרצה עסוקים באיזה עוד ויכוח דאגני קטן. היא אומרת: אני הרוגה. הוא מחייך ולא פוקח עיניו, רק האצבע שלו משחררת את התלתל ועוברת בעדינות על הלחי שלה. בואי, בואי, נו, בואי, סיבוב קטן. וזה כל כך שקוף ומתוק, והיא כל כך רוצה פתאום, רוצה ועולה על האופנוע ויושבת מאחוריו ומחבקת אותו יודעת בדיוק לאן היא נוסעת. כן, יודעת.

חושך

הם נסעו בשבילי העפר הרך, לאט לאט ובלי קסדות, והיא יכלה להניח את הראש שלה על הגב של נועם, להצמיד את השדיים שלה אליו, לחבק את מתניו, לנוח ככה, לאור הירח עם קולות הלילה מסביב. הם הגיע אל שפת הנחל, הוא כיבה את האופנוע ונהיה שקט. החושך היה מלא רחשים של מים וסוף, והלב שלה רקד כנגד הגב שלו. היא הכניסה את הידים לתוך החולצה שלו והרגישה גם את הלב שלו. ככה היא צריכה עכשיו, כבר כמה זמן שזה כל מה שהיא חושבת עליו, על הגוף שלה נצמד אל גוף אחר, ושיהיה נועם, לעזאזל, שיהיה נועם, למה לא? הוא כל כך מתוק והוא כל כך רוצה, והוא כאן. הוא הסתובב אליה והם התחילו להתנשק, והנשיקה היתה בדיוק כמו שידעה שתהיה, ארוכה מאוד ומתוקה מאוד, לא תובענית ולא פולשנית, נעימה, כמו נועם. גם הוא הכניס את הידים שלו לתוך החולצה השלה והנשיקה הלכה והלכה והתחממה ורתחה ופתאום היא לא ידעה מאיפה זה בא בכלל היא אמרה: נועם חייבים לחזור. אני נורא דואגת לתרצה, היא נראתה לי ממש לא טוב כל הערב, חייבים לחזור. משהו בקדחתנות של תרצה, בהפרזות, משהו מטריד אותה מאוד ולא נתן לה מנוחה. הוא ניסה לחזור דווקא לנשיקה. היא הדפה אותו ונימת הקול שלה בפעם השלישית שאמרה חייבים לחזור, הביאה אותו להסתובב ממנה, להתניע ולנסוע. שתיקה כבדה, שפת גוף פגועה, נסיעה פראית, כל זה פשוט לא מעניין אותה עכשיו כי כל מה שהיא רוצה זה לחזור.

דבורי אין לי אוויר, תרצה ישבה בחושך על הדרגש שלה ומילמלה. כותונת הפלנל הפרחונית שלה, מושא הירידות של אושיק היתה רטובה וספוגה בכל נוזל שאפשר להעלות על הדעת: דמעות, קיא, זיעה ושתן. ולמרות המצב שלה היא לא העירה את אושיק. אבל עכשיו לא היה רגע לאבד. היא זו שהעירה אותו, והורתה לו לשבת עם תרצה מאחור, ולנועם להשאר להשגיח על הכל ועל שיבא. לאושיק היה מבט מבוהל, לנועם היה מבט מתנצל, שיבא נבחה ותרצה בכתה ולאטו הגדול לקח יותר מידי זמן להדלק והכבישים היו

יותר מידי מפותלים וארוכים וזה היה רק אחרי אלף שנות חושך שהם הגיעו לכניסה המוארת של חדר המיון.

בתים ישנים ורחובות תלולים

כשדורון נכנס לחיים שלה היא גילתה, ששינה עם מישהו היא התרופה, תרופת פלא של ממש לחלומות הזוועה שלה. כשהיא היתה מתחילה לזוז מתוך החלום, להתפתל ולגנוח, או למלמל, דורון היה מחבק אותה, או אפילו רק נוגע בה, בלי להתעורר אפילו, והיא היתה נרגעת וחוזרת לישון בשלווה יחסית. זו היתה הסיבה לכך שמהר מאוד הקשר שלהם נהיה אינטנסיבי מאוד והוא עבר לגור איתה, בלי שהיא עצרה בכלל לשאול את עצמה. וזה לא שהיא לא אהבה אותו, אבל היא אהבה בעיקר את התרופה המיידית שבשינה המשותפת. הוא מעולם לא שאל אותה מה עובר עליה באותם רגעים של חוסר שקט. כאילו הרגיש בחוש, שזהו מכסה שלא כדאי להרים, שאין לו בכלל סיכוי להתמודד עם מה שמתחתיו. והדבר הקשה מכל כמובן, כשהוא עזב את הבית, היה שהיא נשארה לבד עם הביעותים. זו היתה נקמתו הקטנה והלא מודעת על הנטישה שלה. כשתרצה התחילה לחלום בקול על המסע, זה היה הדבר הראשון שהיא חשבה עליו כבעיה, כמכשול. היא שאלה אותה איך היא ישנה ותרצה צחקה צחוק מר: דבוריק, מאז שאני חולה אני ישנה מצויין, אף פעם בחיים שלי לא ישנתי כל כך טוב, אני לוקחת כדור ואז אני בול עץ, אבן, מומיה, למה את שואלת? ובכן, המכשול הזה הוסר. כשהיתה מתעוררת שטופת זיעה קרה ושומעת את הנשימה השלווה, הקצובה של תרצה באפלולית הסמיכה של הוואן, זה היה מרגיע אותה עד כמה שאפשר בחזרה אל שינה, ואם לא הצליחה להירדם, קראה עד הבוקר, ואז אחרי שהסיעה את תרצה לבית הספר וערכה קניות, חזרה לישון. אם תרצה לא הלכה למפגש באותו יום, היא היתה בולעת את הפיהוקים שלה בשקט. היא הצליחה להסתיר את הסוד שלה מתרצה, ואיך זה שפתאום גילתה אותו לאושיק?

מאז אותה הפלגה אומללה והגילוי המדהים אחריה, היא ידעה שתרצה עומדת בקשר כלשהו עם דווידי, אבל כמה שתרצה פתוחה וחסרת עכבות, דווקא את הקשר הזה היא שמרה לעצמה. היא היתה מחייכת חיוך חולמני משהו לפעמים כשקיבלה ממנו אסמס, או שהיתה מסתגרת באוטו הגדול לשיחות ארוכות, שיחות שבהן צחוק מתגלגל וצעקות ויכוח לסירוגין, מסגירים את זהות המתקשר. משהו בקשר הזה חזק מאוד ומפחיד מאוד, ותרצה לא מגלה, ועל כן זה היה כל כך מפתיע לראות אותו מגלגל עצמו בכיסא שלו במסדרון בית החולים לקראתם. אושיק הביט בו מבולבל, ואז הביט בה כאילו מצפה ממנה להסבר, אבל היא משכה בכתפיה והשיבה את המבט השואל אל מושאו. דווידי נשאר אניגמטי, צחק, ואז הרצין: מה קורה ילדים? ועכשיו, אפילו יותר מאשר הופעתו הפתאומית, הפתיעה אותם נימת הבעלות שבה דיבר על תרצה, הידע המפורט שלו על השבועות האחרונים של המסע, והזעם המעורב בחרדה שבו סיפר להם שהציע לה את הבית שלו בראש פינה, כבר מזמן, והיא סירבה. מטומטמת אחת, הוא אמר שוב ושוב, מטומטמת, ועיני החרוזים שלו נצצו.

הרופא יצא ואמר שתרצה ישנה, שהיא מיוצבת, שהם מתבקשים ללכת עכשיו ולנוח, שהכל בסדר. אושיק כבש את ראשו בידיו ונאנח, דווידי נאנח גם הוא, והיא גלשה אט אט במורד הקיר עליו נשענה, והגיעה אל הרצפה באפיסת כוחות מוחלטת.

תקשיבו, אמר דווידי, אני מקווה שאתם לא מטמטמים כמוה, כן? קחו את המפתח ותלכו עכשיו לישון. אני חייב לחזור למרכז הלילה, מחר אני אחזור. שני היצורים המרוטים שמולו לא חשבו אפילו להתוכח איתו. יצור מרוט אחד גבוה, הקים את היצור המרוט השני, הקטן, והם גררו את עצמם לבית של דווידי בכוחותיהם האחרונים והתמוטטו איפה שיכלו להתמוטט.

צלע הר, ירוק עמוק וריח אקליפטוס

הם שתו קפה בבית קפה הסמוך. שבת בבוקר, מוקדם מאוד וראש פינה מנומנמת. הם החליפו הבוקר רק מילים הכרחיות, לא מביטים אפילו בשפעת היופי שסביבם, שרויים עמוק בחרדה, במבוכה, באשמה, וכל אחד רק בשלו כרגע. שתו קפה ואכלו עוגיות, בשתיקה. פתאום היא אמרה: רוצה לשמוע קטע? ואז היא חייכה אליו חיוך קטן. נו, הוא ענה, וחייך אליה בחזרה. היא משכה והשתתה את התשובה שלה, לגמה מהקפה, הניחה את הכוס, נגסה בעוגיה ולקחה עוד לגימה. נו... הוא אמר. אתמול בלילה, כשהלכנו? כשדווידי אמר לנו ללכת והלכנו? נו... הוא אמר. אז איך שהגענו לפינה של המסדרון, לא יודעת למה, הסתובבתי אחורה, וראיתי אותו נכנס, בלי להתבלבל, פשוט משייט לו, לחדר של אמא שלך.

סוף סוף הגיע הצחוק, הצחוק הגדול והמשחרר שהיה כל כך חיוני להם עכשיו, שהם שמחו לטפח ולעודד, להתמסר לו עד תום. איזה מנייק, נשנק אושיק מצחוק, מפזר פירורי עוגיות לכל עבר, איזה גדול הוא? היא עונה. והם נקרעים מצחוק. ששש... נשמעת צעקה מבית סמוך, שבת בבוקר, תנו לישון. הם המשיכו לצחקק ולקלל את דווידי בלחש אבל במרץ, בטח, הכל רק לא להגיד מילה על מה שקרה בלילה, אף מילה.

אחרי ששכחו גלי הצחוק הגבוהים, ונשארה רק אדווה קטנה של ציחקוקים, ואחרי שגם אלה נרגעו, ונהיה שקט, וכל אחד מהם שתה בשקט את שארית הקפה שלו, אמר אושיק: רציתי להגיד לך תודה על אתמול, והכי הכי על זה ששרת לנו, זה מאוד הרגיע אותי, אבל עוד יותר חשוב זה שזה הרגיע את אמא שלי, אני בטוח. טוב, היא חשבה, הרי לא היתה לה ממש ברירה. היו לה שתי אפשרויות וודאיות: או שהיא תאבד שליטה על הלב שלה או שהיא תאבד שליטה על ההגה. האפשרות השניה לא באה בחשבון אז היא איבדה שליטה על הלב שלה, ומכיוון שכך, ומכיוון שמאחור היתה תרצה במצב מפחיד ואושיק יושב לידה חיוור ומחזיק לה את היד וממלמל, אז היא התחילה לשיר. היא נזכרה בנסיעה שלה עם גיא ופטרה, אבל עכשיו זו היתה אישה מבוגרת, נפש אהובה עליה ביותר, וזה היה גבר מבוגר, שתקוע בחיים שלה כמו קוץ שישב ליד האישה ומילמל: אמא, למה לא אמרת לי כלום?

למה? אז היא התחילה לשיר. להם, לעצמה, לכביש החשוך והריק והאינסופי, ללב שלה ולפחד שלה, כי לא היה לה שום דבר אחר נגד כל זה. כל אחד, לפעמים, שורק בחושך. ובקטע של השריקות אושיק הצטרף. השכיבו את תרצה על אלונקה וגילגלו אותה אל חדר המיון ואושיק נכנס איתה והיא נסעה לחפש חניה וחשבה על איך תמיד השירה היא ההצלה שלה בסוף, בקצה. ועכשיו, כשאושיק הודה לה על השירה. היא לא הצליחה אפילו לצחוק על זה או להתווכח, היא רק אמרה: אושיק, תנהג אתה עכשיו, טוב?

תכלת וענני סתיו

לשיבא יש תאוה מטורפת לחביתה, היא חיסלה תוך שניות את מנת האוכל שהיא נתנה לא ואז באה לנדנד להם. אושיק הכי נדיב, אחריו נועם, והיא הכי קשוחה עם הכלבה שלה, אבל זה בגלל שהיא אוהבת חביתה כמעט כמוה. נועם שאל את השאלות המתבקשות, לכל שאלה, כמו בבושקות עוד שאלה בבטנה, והאחרונה, הכי חמודה. מה עם תרצה, איך היא מרגישה? איפה ישנתם? מי זה דווידי? מה? מה הוא עשה? ועכשיו הגיע תורו לתרום פנינה משלו להיכל התהילה של הקללות. אחרי אותו מטח צחוק ראשון בבית הקפה, הם המשיכו לצרוח מצחוק בלחש, כשכל אחד בתורו מקלל את דווידי בקללה יצירתית ומלאת חיבה: עכביש זקן אחד, גמד חרמן, מלח שובב, וכשגמרו לשתות את הקפה לקחו שלוש ארוחות בוקר ונסעו לשחרר את נועם.

הריצ'רץ' של האוהל הקטנטן של נועם נפתח מעט לשמע הטירטור של האטו הגדול, וממנו הציצו שני פרצופים מתוקים, מחייכים ומפקקים. ליד האוהל שלו עמד האוהל הקטנטן של אושיק וביניהם עמד האופנוע הגדול. לנועם ואושיק יש הסטוריה מפוארת של טיולים ארוכים בעולם, בדיוק במתכונת הזו: אופנוע, שני אוהלים קטנטנים, תרמיל ענק, המון תושיה ואומץ, וחברות גדולה ויציבה. נועם לא היה צריך שיגידו לו מה לעשות, הוא בנה את האוהל של אושיק וכינס לתוכו את כל מה שנעזב בחיפזון במחנה הקטן שלהן, כיסאות מתקפלים, פנסים, גזיה, כלי בישול ואוכל, ועוד כל מיני, שהוא דאג לסדר ולהגן מפני הטל. שיבא ישנה איתו באוהל שלו, כאילו זה עניין רגיל, והיא טיפה נעלבה לראות את האינטימיות הזו, אבל קיבלה פיצוי נדיב, בהמון האהבה שהרעיפה עליה הכלבה המתגעגעת בכל זאת שלה. נועם אכל ושאל ושאל ואכל וחתם ב:ממזר בן חייל, קיבל את ההתפעלות שלהם בשלווה סטואית ונתן לשיבא את שארית החביתה שלו.

מכיוון שהיא מי שהיא, אושיק הוא אושיק, ותרצה היא תרצה, מילא כל אחד מהם את תפקידו נאמנה בשמירת האופטימיות ככותרת ראשית בסיפור הזה, והדחקת החרדות למקומות לגמרי מוסתרים מין העין. תרצה סימסה להם, על הבוקר, לכל אחד לחוד אבל מסר אחיד: אני רוצה לחיות. אושיק והיא התחילו בדיונים זהירים שהפכו מהר מאוד לוויכוחים קולניים, על מה עושים עם המשך המסע, עם המפגשים הנותרים, לפחות עד חופשת חנוכה המתקרבת.

תרצה יצאה אליהם, היא ישבה על ספסל והם על הדשא. אחרי שצחקה למראה החולצה של אושיק, ואחרי שנישקה אותו, ואותה ואפילו את שיבא, הם סיפרו לה על ההחלטות שלהם והיא לא התווכחה ולא מחתה והתנהגה למופת, מה שהסגיר את החולשה שלה, את חוסר האונים שניסתה כל כך להסתיר. בסדר, מה שתגידו. הדוקטור אריה הרשע הזה אפילו לא מסכים לדבר איתי על מתי אני יוצאת, כלום, אף מילה, כוס אימו. כשתרצה מקללת זה אחד הדברים היותר מצחיקים שיש, השילוב הזה של הקול המתנגן שלה, הערבית עם הטעויות והמבטא האמריקאי שהיא מגזימה בכוונה, זה נפלא. ומכיוון שהם שוב מתפוצצים מצחוק אווילי, ומכיוון ששיבא מתרוצצת סביב שמחה, ומכיוון שהשמיים כל כך כחולים וקרובים באופן קיצוני, ועננים קטנים צמריריים שטים בהם, אז תרצה נשכבת על הדשא לידם ועוצמת את עיניה, והם יושבים ושותקים. בצהרים נסעו לעכו ואכלו חומס וקנו לתרצה כל מיני דברים שביקשה והביאו לה והאריכו וישבו איתה עד שהאחות גירשה אותם, ויצאו אל אוויר הלילה הקריר.

גירנוים ואורנים

בבוקר הראשון שלה ושל אושיק בבית בראש פינה, היא התעוררה בתוך קן גדול ונעים, והקן היה עשוי מאושיק, שהיה כרוך סביבה לגמרי, שניהם בבגדים של אתמול ובנעלים. היא נחלצה מהקן הזה לאט ובשקט מקווה שהוא באמת ישן אבל ליתר ביטחון לא מביטה לבדוק. יצאה לאוטו הגדול להביא בגדים וכלי רחצה, נתנה לאושיק מברשת שיניים חדשה מהמלאי וחולצה של תרצה. הוא נכנס אחריה להתקלח ורק כשיצא היא ראתה איזה חולצה הביאה לו. יפה, יפה היא אמרה: ככה נראית פמיניסטית. ואף מילה, כמובן, אף מילה על מה שקרה בלילה. והנה עכשיו יורד הלילה השני שלהם בבית בראש פינה והם דוחים את שעת השינה עוד ועוד.

מכיוון שהיא מי שהיא, אושיק זה אושיק ותרצה היא תרצה, ממלא כל אחד מהם את תפקידו נאמנה בשמירת האופטימיות ככותרת ראשית בסיפור הזה. הם דנים שוב בעניינים המעשיים, מייצרים עוד שטויות שאפשר יהיה לצחוק מהן, ואף מילה, אף מילה על מה שקרה בלילה. אבל אז מגיע אסמס מתרצה, שוב אותו אחד מאתמול, לשניהם. הם מקבלים אותם באותו רגע ומביטים בהם בשתיקה ונאנחים ביחד, היא הולכת להתקלח, ונכנסת למיטה, הוא נכנס למקלחת אחריה וכשהיא כבר מנומנמת הוא נכנס למיטה ושוכב לידה ועוטף אותה שוב באותה תנועה, הפעם בלי שתגיע אפילו לנקודה של החלום והצעקה שהביאו אותו לכאן אמש, הוא מייצר שוב את אותו קן גדול ונעים וככה הם נרדמים.

רגע לפני שנרדמה היא נזכרה פתאום בחיוך של נועם כשנפרדו שם בצומת, הוא רכב על האופנוע ליד האוטו הגדול עד שהגיעו למקום בו התפצלו הדרכים שלהם, הוריד את הקסדה והכניס את הראש שלו לחלון שלה ונישק אותה על השפתים וחייך חיוך עצוב במקצת, היא החזירה לו נשיקה על הלחי והוא הלך לצד של אושיק להפרד ממנו גם בנשיקה.

בבוקר השני, תרגיל ההיחלצות שלה מהקן של אושיק היה קצת יותר מביך כי הם היו קצת פחות לבושים מאתמול, ולכן גם יותר מהיר ויעיל. הם דיברו קצת עם תרצה בטלפון ואז אכלו ארוחת בוקר על המרפסת עמוסת הגירניום בריח המשכר של הגליל בבוקר. מאז שדווידי בכיסא גלגלים הוא לא מגיע לכאן יותר, צילה וצור הבן הבכור שלהם ומשפחתו באים מדי פעם, ובשאר הזמן הבית הוא צימר שמנוהל על ידי השכנים ולכן הוא מסודר ומאובזר ויפה להלל, ולכן גם אפשר לקבל כאלה ארוחות בוקר נפלאות. שיבא מקבלת היום חביתה בלעדית משלה.

אבל הבטחת לה אושיק, הבטחת לה, אתה לא יכול לבטל עכשיו. היא משתמשת בנשק יום הדין, היא יודעת, אבל אושיק משגע אותה בהלוך ושוב שלו, בהתחבטויות התלבטויות שלו, מסכים ומתחרט ושוב מסכים ושוב. אושיק תפסיק עם זה כבר, אתה הבטחת לה ואתה תעשה את זה ודי. היא מתחילה לפרט את מספר המפגשים שעוד נותרו והוא משתתק. ואז הוא שותה את הלגימה האחרונה של הקפה שלו ונעמד ואומר: דבורי, אנחנו נעשה את זה ביחד או בכלל לא, את שומעת? זהו. ולקח לה קצת זמן עד שהבינה כמה צדק, לקח לה עוד קצת זמן להבין את מה שהוא הבין, לקח לה עוד קצת זמן עד שהודתה לו על המהלך הזה, כי באותו רגע, כשהוא אמר ככה את הדברים והיא שמעה את הנחרצות הסופית באמירה שלו, היא רצתה להרוג אותו, לא פחות.

היא ירבה מול הפטופ וניסתה לשנן שוב את מהלך המפגש שלה שנועד להתקיים כעבור יומיים. לשמחתה הוא יהיה עם קבוצה שכבר נפגשה פעם אחת עם תרצה. בדיעבד, הסתבר שהשמחה הזו לא היתה מוצדקת, אבל באותו ערב זה הרגיע אותה קצת. פתאום אושיק עמד מולה עם מספרים: תגזרי. מה פתאום, השתגעת? למה? תגזרי דבורי, מהר. אבל למה, אושיק? אני אסביר לך אחרי שתגזרי. הוא התעקש בקול נשבר. תגזרי כבר נו יא אללה שלך תגזרי. וכשהוא החזיק את הקוקו המנותק מהראש היא חשבה שהוא הולך להתעלף, אבל במקום זה הוא רץ החוצה וזרק אותו בפח הגדול שבחצר, וחזר והוציא בקבוק בירה מהמקרר ושתה אותו בשלוש לגימות גדולות עומד מול המקרר הפתוח ובוהה. היא חשבה לעצמה: הוא יותר יפה אפילו עכשיו, ואמרה: אני חושבת שהבנתי, תסגור את המקרר בבקשה. דבורי, אסור שבבית הספר ידעו מי אני, אם הם יגלו זה הסוף של כל הסיפור. מי אתה, אושיק? מה, רצחת מישהו? לא, אבל מבחינת בית הספר יכול להיות שאם הייתי רוצח מישהו זה היה פחות חמור. מה עשית, אושיק, נו כבר תסגור את המקרר. הוא התנער, הוציא עוד בקבוק בשבילו ואחד בשבילה, סגר, וישב מולה. דבורי את יודעת איפה נועם ואני הכרנו?

בית הספר שבו מתקיימים המפגשים שלהן בצפון, הוא בית ספר תיכון איזורי שנמצא בקיבוץ צפוני, ובו לומדים בני נוער מכל הסוגים האפשריים הקיימים בחברה הישראלית: בני קיבוצים ומושבים, נערים ונערות מעיירות פיתוח, אשכנזים ומזרחיים, עולים מרוסיה ומאתיופיה, דרוזים, ערבים ויהודים, חילוניים ודתיים. תערובת מעניינת, מאתגרת ונפיצה מאוד. מגוון התשובות שתרצה קיבלה כתשובה על השאלה ההיא שלה, נע בין האישי מאוד, נו מי כבר יכול לעצבן אותם? ההורים האחים והחברים שלהם, ומגיע אחרי שתיקה

ארוכה ונבוכה אל החברתי, הדתי והלאומי. בעוד שבעניינים האישיים הם יכולים לגלות סולידריות ולמצוא הרבה מכנים משותפים, הרי בקצה השני נחו להם כל הדברים הדליקים, פרצו הויכוחים המרים, הרבה כאב ואלומות הוצפו אל פני השטח. בדרך כלל ידעה תרצה לנווט את ספינת המפגש אל מים רגועים לקראת סופו, ורק לעיתים רחוקות היה צריך לקרוא למורה התורן או למורה האחראית. את המפגש תרצה היתה מסיימת תמיד בטקס שהיא ייבאה מימי נעורי הפרחים שלה, טקס של ריפוי ושלום. כי תרצה התעקשה לתת לילדים האלה את שתי המתנות גם יחד. היא רצתה לאפשר להם להרגיש את הזעם שלהם, את חוסר הנחת שלהם ולנתב אותם לעשייה, אבל גם את הידיעה שזה חייב לבוא עם חמלה לצד השני, עם נכונות למצוא פשרה או לפחות לעשות מאמץ לא להשאר בכעס בסופו של הדיון, קשה ככל שלא יהיה. טוב, מהצד כשתרצה עושה את זה, זה נראה יותר קל, היא גלתה כשסילון הקיטור הראשון פרץ במפגש הראשון שלה עם הקבוצה הראשונה.

ביום שני כשהגיעו לבית החולים דווידי כבר היה שם לפניהם. הם נעצרו בדלת. אושיק התכופף ולחש לה באוזן: העכביש החרמן. והיא התחילה לצחקק, ותרצה שאלה מה קרה והסמיקה, כי היא ידעה בדיוק מה קרה, ואז היא התרוממה על קצות אצבעותיה ולחשה לו באוזן: הגמד הנכלולי, ועכשיו שניהם התפוצצו מצחוק ודווידי סוף סוף הבין שגם הוא צריך להיות נבוך עכשיו, אז הוא גילגל עצמו לחלון וצרח על מישהו.

אושיק התיישב ליד תרצה ופתח את הלפטופ והתחיל לעבור איתה על המפגשים והחומרים והיא הסתכלה עליהם וחשבה, שההתדרדרות במצב של תרצה, שכל המשבר הזה, הוא מין קטליזטור מוזר לכל מיני התרחשויות ותהליכים. שלצד הכאב והמחלה קורים דברים חדשים ומרגשים, שאפשר למצוא אוצרות בתוך ערימת הזבל המחורבנת הזו של החיים.

תרצה היתה בבית החולים שבוע בדיוק, היא קיבלה עירוניים מחזקים והוראות תזונה ומנוחה מחמירות ושחררה לבית בראש פינה. היא ישבה לה במרפסת בכיסא נוח, קראה והקשיבה למוסיקה, אכלה פירות יבשים, הקשיבה לחוויות שלה מבית הספר ונתנה לה עצות טובות וטיפים קטנים. תרצה לא ידעה שבכל לילה אחרי שלקחה את הכדור שלה וישנה את שנת הישרים שלה התקיימה אותה שיגרה שתוקה שהתחילה בלילה הראשון: היא מתקלחת ונכנסת למיטה וכשהיא כבר כמעט על סף השינה אושיק בא ושוכב מאחוריה וכורך סביבה את האיברים הארוכים שלו וככה הם נרדמים. בלילה השלישי שזה קרה היא הבינה: זה לא רק היא שזקוקה לקירבה המנחמת הזו, הוא עוטף אותה אבל מתעטף בה גם כן, בדיוק באותה תנועה. זה היה קל מאוד להסתיר את זה מתרצה, כי גם בבוקר היא לא ממש מזנקת מהמיטה, אלא משתעלת וגונחת ועושה המון רעש כדי שמישהו יבוא לעזור לה לקום בלי שתצטרך לבקש. האמת היא שכל ההתנהלות שלה בבית הקטן והיפה הזה מאוד מאוד קשה לה, עם כל המעברונים הצרים, המדרגות והכוכים. דווידי אפילו לא יכול להכנס, אז בבוקר הם מביאים אותה לבית המלון בו הוא מתאכסן או לבית הקפה ומשאירים אותה איתו. הוא הפך לחלק משגרת היום שלהם ולמרות שאת רגשותיה המשיכה תרצה להסתיר בקנאות, הרי הדחפים שלה לחלוק היו לא פחות חזקים, היא היתה

אומרת: דווידי אמר ככה, או דווידי סיפר לי ש, והם היו מגחכים, והיא היתה מסמיקה וכל זה היה נחמד מאוד עד שיום אחד אחרי שתרצה ירדה מהאוטו הוא התחיל שוב ופתאום לא התחשק לה לצחוק. איזה רעים אנחנו, אושיק, זה לא יפה. מה לא יפה, שאני צוחק על אמא שלי ועל דווידי? די נו, דבורי, יש לך מושג כמה אני שמח בשבילה? כן, זה גדול, נכון? כן, זה הרבה יותר גדול ממה שאת אפילו מתארת לעצמך. את קולטת שהיא תמיד נשארה נאמנה לאבא שלי בעצם, לאבא שלי, הביולוגי אני מתכוון. מגיל תשע עשרה ועד עכשיו לא היתה לה אהבה, זאת האמת, בחיי. היו לה המון מאהבים, ואחר כך גידי, ואחר כך כלום. איזה חרא, הא? תגידי, את גידי היא לא אהבה בכלל? לא, ואני ראיתי את זה משהייתי ממש ממש קטן. היא לא שנאה אותו, אבל היא לא אהבה אותו והם לא היו באמת חברים. הוא היה איש טוב בדרכו, אבל הוא בכלל בכלל לא התאים לה. ואת יודעת מה, אולי בשביל זה היא נשארה איתו, כדי שתוכל להמשיך לסגוד לאהבה הגדולה השלה, לאהבה המתה שלה, בלי שאף אחד באמת לא יפריע לה. והוא, הוא אהב אותה? כן, נורא, הוא העריץ אותה עד הרגע האחרון, כבר היתה לו אישה ביוהנסבורג, פגשתי אותה, נחמדה, התאימה לו ממש, אבל בכל פעם שהיה בא לבקר בארץ, היה חוזר לאותו מצב בדיוק, מסתכל עליה במבט המסכן הזה, מה זה שנאתי אותה בשבילו. וזה מה שאתה ראית, משהיית ילד? בזה אתה גדלת? הורים שלא אוהבים אחד את השני, לא, יותר גרוע, איש שאוהב אישה שלא אוהבת אותו בחזרה? היא אמרה את זה מהר מידי והפתיעה את עצמה לא פחות ממה שהפתיעה אותו. הוא הרים את העיניים שלו פתאום, והיא ראתה שהיא זרקת עכשיו אבן כבדה אל תוך הכחול הצלול שלו. איך ידעת את זה מכשפה שכמוך? איך הבנת את זה ישר? את יודעת כמה שנים לקח לי להבין איך אני משחזר את זה, ועוד כל כך הרבה שנים להתנתק? והיא שוב לא עצרה את עצמה: אבל לא התנתקת, נכון?

ברושים, דקלים, קברים

תראי, עם ההסטוריה המחורבנת שלי, בכלל לא רצו לגייס אותי לצבא, את יודעת שאני בכלל לא נחשב יהודי? אמא שלי עם היושר הזה שלה לא הסתירה כלום, ואני קיבלתי פטור מהגיוס והייתי צריך להלחם על הזכות המפוקפקת הזו. כמו אדיוט, בגלל שכל החברים שלי התגייסו, הלכתי ונלחמתי ובסוף קיבלתי ועשיתי צבא כמו שצריך, קרבי וכל הבלגן. תרצה ישבה בשקט, הכינה שניצלם ואכלה את הקירות כל השלוש שנים. אבל קצת לפני השחרור התחילו להתעורר אצלי כל מיני שאלות, דברים שראיתי לא מצאו חן בעיני, היו לי כל מיני התקלויות לא טובות עם המפקדים שלי, במזל הצלחתי לגמור והשתחרר בלי להסתבך יותר מידי. בשניה שהייתי בחוץ הכל התפרץ בצורה מטורפת, כל מה שקברתי בפנים שלוש שנים כמעט, יצא, זה היה מחזה מאוד לא נעים. ברחתי להודו, סיממתי את עצמי, בחיי שהשתגעתי, לקח עוד שנתיים עד שקצת נרגעתי. כל הזמן הזה גם כן תרצה ישבה בשקט, חיכתה בסבלנות, בסוף היא קיבלה אותי בדיוק כמו שחלמה שאהיה: פציפיסט, צמחוני, פמיניסט, הכל.

אושיק מדבר ומדבר בשטף הזה שלו, הידים עם האצבעות הארוכות והחזקות עסוקות כל הזמן במשהו, וזה הסימן היחיד לכך שהמילים לא באות לו בקלות. הבהלה שלה כשהוא הפיל עליה ערב קודם את גזירת הקוקו ואת הפצצה אחרי זה, התעוררו איתה בבוקר: אושיק בוא ניסע קצת לטייל אני לא יכולה לנשום. הם נסעו לכינרת, ממש ממש מוקדם בבוקר, שחו שעה ארוכה, שכבו להתחמם בקרניים המעטות ואז הלכו לאכול את הסנדביצ'ים שלהם בבית הקברות בכינרת, ליד הקבר של רחל המשוררת. ערב קודם, כשהוא הוציא בקבוק בירה נוסף לו, ואחד לה וסגר את המקרר, הוא סיפר לה איפה הוא הכיר את נועם. זה היה במילואים הראשונים שלו, והוא סירב לעשות אותם בשטחים. בכלא היה נועם, בדיוק על אותו דבר. עכשיו היא הבינה הכל, את הדיבורים הסתומים של תרצה על זה שאושיק הוא תרבות נגד והוא ילד מהפכה, את הדרישה הנחרצת שלו שהיא תנחה את המפגשים, הכל התחבר ונהיה בלתי נסבל. להכניס אותך לבית ספר זה כמו להכניס ווירוס לגוף נטול חיסון, אה? בדיוק ככה, אסור שהם ידעו מי אני, השם משפחה שלי הוא השם של גידי עכשיו, אנחנו צריכים להעביר את השבועות הקרובים בזהירות ושלא יחשבו שאולי הסתרנו מהם משהו בכוונה. אז אולי פשוט נגיד להם? כן, בטח, נגיד להם, נפוצץ את הכל, נאכזב את תרצה ונצא פארשים מכל הכיוונים, לזה את מתכוונת? היא ידעה, וגם הוא, איזה מסע שכנוע מסובך ניהלה תרצה בדרך לכאן, כמה שיחות טלפון ומכתבים עד שהתרצו לה, כמה תנאים הותנו לפני שניתן האור הירוק. היא שתתה את הבירה שלה וקיוותה שתקפה מעט את תחושת החרדה שמילאה אותה, היא כעסה עליו וידעה שהוא לא באמת אשם, היא הלכה לישון איתו באותה דרך שנהיתה להם שיגרה, והרגישה את החיבוק שלו והיתה צריכה אותו יותר מתמיד.

השמש עלתה בשמים החלביים וקבוצות מטיילים התחילו להגיע לבית הקברות והקסם הקריר האפור אירופאי שלו פג, הם קמו ללכת. שתי נשים מבוגרות באו מולם בשביל, הן שרו בשקט, בשני קולות: מה ירבו פרחים בחורף על הכרך, דם הכלנית וכתם הכרום, יש ימים פי שבע אז ירוק הירק, פי שבעים תכולה התכלת במרום. אחת מהן נעצה מבטה בחולצה של אושיק ופרצה בצחוק, חברתה הצטרפה לצחקוק כשהסתכלה לאן שהיא הצביעה, הן פשוט נעמדו מולם וחסמו להם את הדרך, צוחקות. אושיק חיך את החיוך השמור במיוחד לרגעים האלה, הוא לא לובש את החולצה הזו במקרה, הוא מאתגר את העולם, הוא בוחן את ההשפעה של האמירה הזו על מתדלקים, קופאיות, שוטרים, חיילות, מלצריות, מוכרי פיצוחים, מנקי רחוב, מורות ותלמידים. התגובות רבות שונות ומגוונות, מצחוק ועד רוגז. כשעוד היה לו הקוקו היו מי שחשבו שאולי הוא בכלל בחורה או איזה משהו באמצע והיו נורא נבוכים, עכשיו המראה שלו כבר לא מבלבל, והצחוק של שתי הנשים האלה איפשר לו לפתוח אצלן מחשבות שהסתובבו גם לה לאחרונה בגלל החולצה המתריסה: ככה נראית פמיניסטית. היא שואלת את עצמה אם גם היא פמיניסטית, היא שואלת את עצמה אם היתה יכולה להגיד את זה ככה בביטחון ובקול רם. כן, היא גדלה בשוויון מושלם עם אחיה, ובזכות האהבה שלה ושל אלכס יש לה קשר בריא עם הגוף שלה ויחס בריא למין, היא יודעת שאף פעם לא הגבילה את עצמה בשום דבר בגלל שהיא אישה, אבל. אבל היא גם יודעת מה שקרה לה באוניברסיטה, והיא יודעת מה שקורה לה

עכשיו עם אושיק. היא רוצה ולא מעזה לשנות את מה שקורה לה עכשיו איתו, את התבנית הזו שהתקבעה. היא מחכה שהוא יעשה את זה ורק בגלל שהוא גבר והיא אישה. היא יודעת שהוא עצוב ובודד כמוה ואין לה אומץ לבדוק אם הוא גם אוהב כמוה, היא מחכה שהוא יעשה את התנועה הראשונה, שהוא יחצה את המרחק העצום שיש בין הגופים החבוקים שלהם בלילה. הם ישנו ביחד, עם מעט מאוד בגדים עליהם, סבוכי איברים, בשלווה ובנשימה מתואמת. אם מישהו היה שומע על זה הוא לא היה מאמין, ולכן אף אחד לא שמע על זה, ואפילו הם התנהגו כאילו הם לא יודעים. אישה בת יותר משלושים וגבר שמתקרב לארבעים, משתטים ביום כמו ילדים, מתחבקים בלילה כמו ילדים, אבודים כמו שרק ילדים יודעים להיות.

גשם

לפני שבוע בא לי צו גיוס, סססאמו, מה צו גיוס, מה? מה רוצים מהחיים של דקל, מה? ישימו אותי טבח, נהג, חימושניק מזויין, בחיים לא יתנו לי להיות קרבי, בחיים לא למה יש לי שלוש תיקים במשטרה, שתי תיקים סמים ותיק אחד תקיפה. מה אני יגיד להם הייתי ילד מטומטם, לא ידעתי מהחיים שלי? איפה, לא יאמינו לי, לא יקחו אותי, לא יקשיבו לי למה מה, דקל, אבא שלו בכלא, אמא שלו כל יום ברווחה, בבוקר מנקה בוילות ובערב מנקה בבית ספר. רק אני עוזר לה, רק אני. ומשאני ילד כאן כל הזמן טילים ומלחמות ומקלטים. פעם מצאתי כלב קטן, איזה חמוד, היה אוהב אותי, היה הולך איתי אז השכן המנייק הזה הרעיל אותו למה היה נובח מפריע לו, נמאס לי כל מקום הזה, רק חארות, כל העיירה המסריחה הזאת וכל המדינה הזאת על הזין שלי, לא הולך. לא הולך לצבא. באמאשלי אני לא הולך. שילכו אלה שהמדינה אוהבת אותם, אני לא איכפת לי כלום, על הזין שלי, במילא אף אחד לא איכפת לו.

דקל השתק באותה פתאומיות שהוא התחיל לדבר. והשקט שנהיה בכיתה היה לא פחות ממפחיד. ברגע הראשון שהיא ראתה את דקל, היא חשבה לעצמה: מה פחות מתאים לו, השם שלו או הטרנינג המטופש הזה שיושב כל כך נמוך על התחת? כי היא לא ראתה אף פעם מישהו כל כך גוץ, וצפוף, ועבה כמו הדקל הזה, ועכשיו גוש השרירים הדחוס הזה עמד ושתק נבוך. רק הווריד שפעם לו בצוואר הסגיר סערת נפש שהעמידה הנונשלנטית שלו ניסתה להסתיר. הוא שיחק עם מצית ביד אחת ועם הנייד שלו ביד השנייה, האוויר בכיתה קפא. מישהי השמיעה צליל חנוק שלא היה ברור אם הוא צחקוק או בכי, מישהי עשתה בלון עם המסטיק שהתפוצץ ופיצץ את הרגע, מהומת אלוהים פרצה. אי אפשר היה לבודד אף מילה מהבלגן הנוראי של צעקות, קללות, טפיחות על השכם, ציחקוקים, גרירת כיסאות, פיצוץ מסטיקים וצלילי אסמסים. כמה דקות אחר כך נשמע הצילצול בקושי מבעד למהומה. הנערים והנערות נעלמו בלי להגיד אפילו שלום, היא ישבה לבדה מול מעגל הכיסאות הריקים. ככה נגמר המפגש הראשון שלה לבד עם קבוצה בבית הספר. מחריד, היא אמרה. מגניב, אמר אושיק. זה לא שהם לא שיתפו פעולה, להיפך, שיתוף

הפעולה היה כל כך מיידית וסוחף שהיא הרגישה כאילו לחצה על כפתור שמפעיל טורנדו וזה טילטל וערבל, הרים את כל הקבוצה והטיח אותה לרצפה, ולה לא היתה שום שליטה על כלום. המונולוג הזה של דקל סגר את המפגש בכך שהעלה ונשא את הסופה למעלה ורחוק והיא חששה שיחד איתו נישא ברוח כל המפעל היפה הזה שתמצא בנתה בעדינות ובשקדנות. למחרת היא היתה אמורה לפגוש אותם שוב כדי לסכם, ולפגוש עוד קבוצה חדשה.

אוי אני כל כך מצטערת, למה הכנסתי אתכם, סליחה, אוי, אלוהים אדירים, מה עשיתי, אני כל כך מצטערת, או מי גוד, אני מצטערת, אלוהים אוי. אושיק חטף התקפת צחוק ישר: אמא, תגידי, נדמה לי ששמעתי אותך אומרת אלוהים, זה את שאמרת אלוהים? תרצה התבלבלה לרגע אבל נסחפה עם הצחוק שלו. דווידי צפצף להם והם יצאו, כמו סתם שני זוגות, אחד צעיר יותר, ואחד מבוגר יותר, משהו כמעט טבעי, דור הורים ודור ילדים, בערך. ארוחת ערב טובה במקום יפה, בליל חורף, כוכבים נוצצים בשמים רטובים, אח מבוערת, סיידר חם ושיחה מלאה בצחוק טוב ועקיצות עדינות. דווידי על הקוקו שנעלם, אושיק על האופן שבו דווידי מפטם את תרצה, וכן הלאה. ערב נעים שכזה.

היה כבר הרבה אחרי חצות כששלושה קפצו מהג'יפ הגדול של דווידי, ואילו הרביעית התעקשה להמשיך לשבת שם ולצחקק. אמא, נו, יללה, מה את לא באה? אושיק שאל ותרצה אמרה במנגינה של נערה: לא, אני לא באה. לילה טוב דבורי, לילה טוב אושר שלי, לילה טוב. ודווידי הבהיר את הנקודה בחריקת צמיגים פסקנית. הם עמדו ברחוב הרטוב, שיבא עומדת באמצע ומעבירה את המבט ביניהם, וקשה לתאר את התערובת של הצחוק, הקלילות היצירתיות והנביחות שהתחוללה שם. ששש, נשמעה הצעקה המוכרת כבר, שקט, תנו לישון.

שמש

למחרת אותו מפגש מחריד בעיניה ומגניב בעיני אושיק, היו אמורים להיות לה שני מפגשים. אחד עם אותה קבוצה ומפגש ראשון עם קבוצה חדשה. היא היתה בטוחה שיתקשרו מבית הספר לבטל אבל לא התקשרו. היא היתה בטוחה שהילדים לא יבואו אבל הם באו. כולם. היא היתה בטוחה שהם לא ישתתפו אבל משהו באירוע המסעיר של אתמול, יצר אינטימיות מוזרה, חדשה, שהם היו שותפים בה כולם וכמה מפתיע, גם היא היתה שותפה. שירן, אלמוג וציפי חיבקו אותה כשנכנסו, דקל לחץ לה את היד נבוך, ועומר כינס את כולם והיסה אותם כדי שאפשר יהיה להתחיל.

היא לא האמינה לתרצה שאמרה לה אתמול: דבורי דיר, חוץ מזה שאת מתוקה ומקסימה וחכמה ומוכשרת, את חייבת להבין שהיה לך גם בגינרו לאק. מה? מזל של מתחילים? מה מזל כאן, תרצה, את לא קולטת מה שהלך שם. דבורי, את רוצה להתערב איתי, אמר

אושיק, שמחר כולם יבואו וישתתפו ויהיה מפגש פיצוץ? פיצוץ היה היום, היא אמרה, והוא לא וויתר: פיצוץ, תקשיבי לי.

יא, איזה צעיף מגניב אמרה לה סיוון כשהיא נכנסה לכיתה. נערה שעוד לא הכירה אותה בכלל. מצחיק, הצעיפים שלה ושל אושיק מקסימים את הנערים והנערות האלה, דווקא אלה שברור שבגדים נמצאים גבוה מאוד בסולם העדיפויות שלהם, שדופקים הופעה כל יום ללימודים, באופנה הכי עדכנית. ודווקא הצעיפים הכל כך לא עכשוויים, המעט עקומים, של תרצה, מהווים מוקד משיכה גם בהפסקות על הדשא וגם בכיתה. כשהיא בכיתה אושיק יושב על הדשא עם התרמוס הגדול הכחול של תרצה ועם תפוזים ואגוזים, והילדים שיוצאים מהכיתה שלה ומאחרות באים ויוצרים מעגל משלהם איתו. כשהיא יוצאת מהמפגשים שלה הלב שלה קצת נחמץ כי בחוץ בשמש היא רואה אותו ואת המעגל הקטן והספונטני שלו ושומעת את זנב השיחה שהתפתחה שם ומקנאה.

לילה ובוקר

לטקס הקטן, הפשוט וגם מורכב, שלה ושל אושיק בכל לילה, היתה שותפה קטנה ותמימה. שיבא היתה באה ונשכבת היכן שהוא ביניהם, או עליהם, או למרגלותיהם, ושומרת על שנתם. בבוקר היתה מקיימת את הכלל של אחרונה להירדם ראשונה להשכים, ומשכימה אותם בליקלוקים, טפיפות נמרצות וגירודים רומזניים בדלת.

שיבא נבחה עכשיו, דבר שהיא עושה לעיתים ממש נדירות. שיבא עמדה באמצע החדר ונבחה. האור בחדר דלק, בהיר ומגרד, ותרצה עמדה בדלת. היא ואושיק עברו בחטף ממצב של שינה עמוקה וסבוכת איברים לעירות. לישיבה ממצמצת מול תרצה העומדת, כושלת, בפתח המומה. היא הביאה לכאן את הדראמה שלה, וזו נפלה ונשמטה לרגלי מה שהיא גילתה בחדר. מה? מה? מה? היא גימגמה ועברה לאנגלית והסמיקה וכמעט נפלה כשהם הבינו שהיא שיכורה מאוד. מאוד.

אושיק התעשת ראשון. הוא קם, חיבק אותה ואמר: אמא, מה קרה, את נראית זוועה. מנסה להסיט את כל משקלו של הרגע הזה אליה, מודע לכשלוננו. היא בכלל לא ענתה לו. בגלל שהוא עמד לידה, אז בתחום מבטה הלטוש של תרצה נשארה רק היא, יושבת במיטה סמוקה. אז היא עשתה משהו מטופש, לא היתה לה ברירה. היא כיסתה את עצמה אל מעל לראש ולחשה אליהם מתחת לשמיכה: תלכו מכן. תצאו מכאן. תעופו מכאן. בבקשה. ומכיוון שהם הלכו, יצאו, עפו משם, אז לא היה לה מושג מה אושיק אמר לתרצה ומה היא ענתה לו ואיך קרה שכשהיא העיזה לצאת מהחדר בבוקר הם ישבו להם במרפסת וצחקו כמו מטורפים. אושיק מתפתל ובוועט ברגליו הארוכות ודמעות זולגות מעיניו ותרצה בצחוק הצ'לו היפיפה שלה שנשזרות בו תלונות על ההנג אובר החמור שלה.

תרצה יודעת לשתות, היא מסוגלת לגמוע בקבוקים שלמים ולערכב כאוות נפשה וכל מה שקורה זה רק עליצות קולנית. הדבר היחיד שיכול להביא אותה אל שיכרות זה אם היא

שותה כשהיא בדיכאון. כמו שהיא אומרת: אסור לי לשתות על בטן עצובה. מאז האשפוז היא לא שתתה בכלל ואמש השלימה כנראה את כל החסר. בוקר טוב דבורי, תראי איזה שבת יפה. איאי אי יש לי פטישים בראש. ככה נשמע המשפט הראשון שהיא אמרה לה. הרימה זרועותיה ברמז שהיא רוצה חיבוק.

סיפורי לילה

דבורי, תספרי לי משהו, תספרי לי על רגע חשוב בחיים שלך, בסדר? הוא הפתיע אותה עכשיו פעמיים. קודם כל הגיעה התשובה לשאלה שהיא שאלה את עצמה מהבוקר, אם הוא יבוא לישון איתה, והתשובה היתה כן, כרגיל לגמרי. ואז צצה השאלה הזו, הבקשה הזו, שהוא אמר בשקט, כמעט לחישה, אל האוזן שלה, אחרי שכרך עצמו סביבה, שובר את כללי השתיקה של השינה המשותפת.

כשהיא חיברה את המילים למשמעות אחרי שהתרגלה לאט לאט לעובדה שנאמרו בכלל מילים, התשובה היתה מיידית, התמונה שעלתה בראש שלה היתה כל כך חדה וזיה בזכרון שלה. זוהי בועה חתומה ומוארת, כמו הבועות האלה, כדורי השלג שמביאים מחוץ לארץ. כל כך הרבה זמן שהיא לא ניצרה את הזיכרון הזה, והנה עכשיו היא תעשה את זה, תיתן לפתיתי האור הקטנים להסתחרר סביב הדמויות, לאוויר הקר להתערבל ולהירגע, והתמונה תתגלה: כיכר קטנה בארץ רחוקה, מדרגות של כנסייה ישנה, מזרקה, שלג קל יורד. מעגל נוצר סביב זוג אנשים צעירים. בחור אדום שיער, זרוי נמשים וסמוק לחיים המנגן במפוחית. ובחורה קטנטנה, שחורה מאוד, שפעת תלתלים נשפכת מכובע הצמר הכחול שלה והיא שרה. יש לה קול צלול ומדוייק, היא שרה את אימג'ן, דמיין, של ג'ון לנון. היא שרה ומבטה שלוח אל השמים, נוצות של שלג נופלות על פניה.

אתה מבין אושיק, נגמר לנו כל הכסף, עד הפני האחרון, איזה מטומטמים, חיינו מרגע לרגע ופתאום לא היה כסף. אז אמרתי לאלכס שאני אשיר, והוא לא האמין לי בהתחלה, ואתה יודע מה? זה היה לי ממש קל, רק השניות הראשונות היו מפחידות, ואחר כך זה נהיה קל. לא רק קל, זאת היתה ההרגשה הכי נכונה וטובה שהיתה לי כל החיים. הסתכלתי על השמים, על הצלב הגבוה של הכנסייה, על השלג, ועל אלכס. שרתי את כל השיר, בכלל לא הרגשתי שעבר הזמן, ופתאום הם מחאו לי כפים. זה היה כמו להתעורר מחלום טוב ובכל זאת החלום ממשיך. הם מוחאים כפים ושמים כסף בכובע של אלכס. היה שם המון. המון. נו, וככה המשכתם בטיול? לא, זה כבר היה הסוף, כגלל זה הרי בזבזנו בטירוף, אז רק אכלנו את הארוחה הכי טובה של כל הטיול, קנינו קצת מתנות, שמרנו קצת כסף לנסיעה לשדה התעופה וזהו. למחרת חזרנו. את שרה כל כך יפה, אמר אושיק והידק את הזרוע שלו סביב מותנה. עכשיו אני אספר לך על רגע חשוב בחיים שלי, בסדר? עליתי על מונית בבן-יהודה, ורק כשהתחלנו לנסוע ראיתי שהנהג שלי הוא נהגת. כל רגע בנסיעה הזו הביא איתו עוד הפתעה. ראיתי את הקצה של הפרופיל שלך, רק את הריסים ואת הלחי ואת התלתל הזה שתמיד בורח לך מהקוקו. ראיתי את הידים שלך על ההגה. ואז ראיתי את

הצינצנת הגדולה והתחלנו לדבר על מה שבפנים. ואז חטפתי מין מכה כזו בלב שנורא הפחידה אותי. אני הייתי אז עם רננה, בתקופה שהיתה לכאורה שקטה וטובה, וחשבתי שככה פחות או יותר החיים שלי יראו הלאה, וזה בסדר, והמכה המפתיעה הזו כל כך הפחידה אותי וברחתי. ואז חזרתי וברחתי נמשכתי וברחתי, את יודעת בדיוק את כל הפעמים ואת כל הדרכים שבהם חזרתי וברחתי. היא צוחקת, כן אני יודעת, אבל פתאום היד שלו עליה נורא כבדה. הקשר של הרגלים שלו סביבה לוחץ. סליחה אושיק, היא אומרת ומתיישבת. שיבא ששכבה מכורבלת למרגלותיהם מייבבת כשהיא דורכת לה על הזנב. סליחה אושיק, אני חייבת לשתות קצת מים. אין לי אוויר.

ועוד סיפורי לילה

הלילה הזה היא הפתיעה אותו. הוא הגיע אל המיטה ונבלם ממבטה הנעוץ בו באפלולית. תזווי, נו תזווי, הוא שכב לידה בדיוק בתנוחה שלה: על הגב, ידיים משולבות מעל לראש. שברו את הכלים ולא משחקים, היא לא יכולה להמשיך ככה ובטח שגם הוא והיא היתה בטוחה שזהו הוא לא יבוא. תגיד, למה צחקתם אתמול בבוקר כשיצאתי? הוא גיחך: מה, לא הבנת. נו, מה צחקתם? טוב, אז היא אמרה לי שאני דפוק, היא שאלה: מה אתם, ילדים קטנים? אז אמרתי לה: כן. מי שמדברת. ומה קרה שמה עם דווידי שחזרת? ובדיוק ברגע הזה שפרצנו בצחוק כי באמת נו דבורי, זה לא מצחיק? נו אז צחקנו ובדיוק את יצאת. זה הכל. היא צודקת אבל, לא? את ברחת לי אתמול באמצע המשפט, בסדר מגיע לי, אחרי כל הבריחות שלי, אבל את חייבת לשמוע אותי עד הסוף, אם תלכי עכשיו אני אמשוך אחר כך, אני אגיד לך את כל מה שאני חייב. כן. אני ראיתי את אמא שלי אתמול, כמו מין מראה מגדילה ומעוותת כזו, אבל היא עשתה בדיוק כמוני, זה מגעיל, זה מטומטם. מהרגע שפגשתי אותך אני כל הזמן בורח ממך מהפחד לאבד אותך. תגיד, כמה מטומטם אפשר להיות? בעל כורחה היא צוחקת שוב: טוב, ראינו הדגמה מאוד יפה אתמול בלילה, לא?

תרצה הלכה אתמול לישון עם דווידי, אי אפשר היה להכחיש או להסתיר את זה ומרוב שזה הביך אותה אז היא עשתה מזה צחוק, הכריזה על זה בתרועות חצוצרה, עשתה מזה צרמוניה מטופשת. אבל מסתבר שכלום לא עזר, ואיכשהו בדרך החרדה הכניעה אותה, וזה נגמר בעמידה המתנוודדת הזו, המבולבלת והשיכורה שלה מולם, ובלי הסבר של ממש. גם כשעבר ההנג אובר היא לא הסכימה להגיד אף מילה על מה שקרה, היא רק אמרה בהבעה של ילדה עקשנית: אני עם האיש הזה גמרתי, גמרתי, כן? אל תזכירו אותו יותר כאן, או קי? וכאן בא פרץ מפואר של קללות אנגלית מעורבת בערבית, משהו דליקטס, מהמובחר שבמובחר של תרצה: כוס אימי שלו, סאן אוף א גאן, מדר פאקר, ינעל סבתי שלו ושל אבא שלו, חרא אחת, פיס אוף שיט. והם, שהבינו שמדובר כאן במשהו קשה מאוד, על גבול הטראגי, לא הצליחו שלא להתפוצץ מצחוק מהשטף המקסים הזה.

ברגע שאושיק יצא, ברגע שנשמע צליל מנוע האוטו המותנע, תרצה פרצה בכי. בכי מפחיד. בכי שלא דמה במאום לבכיות המוכרות שלה. תרצה התייפחה והיא מיהרה וגחנה וחיבקה אותה בכל כוחה, ניסתה להקיף את הגוף הגדול, הרגישה את חוסר האונים שלו עם

כל טלטול ויפחה. תרצה, היא אמרה לה תוך שהיא מחבקת אותה הכי חזק שהיא יכולה. תרצה, אל תפחדי, אל תפחדי. מה שהגביר את הבכי עוד. אושיק ידע, הוא אמר לה, אני אלך, את תראי שאיתך היא תדבר. זמן ארוך בכתה תרצה וזמן ארוך ניגבה את הדמעות ומחטה את אפה ובסוף היא דיברה. כן, את צודקת דבורי. אין לי כוח, אני באמת פוחדת, אלוהים אני כל כך פוחדת. תרצה, היא אמרה, אל תפחדי. טוב, את יודעת מה, תפחדי, ובכל זאת תעשי את זה, תתני לו את הלב שלך, מה איכפת לך? תרצה צחקה ויבבה עכשיו לסירוגין: תראו, תראו מי שמדברת. הלב שלה נותר בתוכה והיא אמרה בחדות לפני שתרצה תתחיל: לא מדברים עלי עכשיו תרצה, מדברים עליך. נמאס לי לראות אותך ככה מרחיקה מעליך משהו כל כך טוב ונכון. הקול הפנימי שלה הצטרף לצחוק של תרצה: תראו, תראו מי שמדברת. אחרי עוד כמה משיכות ומחיטות אף נמרצות תרצה הדליקה את הטלפון הנייד שלה והוא היה דומם וריק. היא הסתכלה בה ושוב בו ופרצה שוב בבכי: זהו, גמרתי את כל הקרדיט שלי אצלו, נמאס לו, די. תגידי תרצה, היא שאלה: מה את רוצה, גבר סמרטוט רצפה? זה מה שאת רוצה? תרצה בוכה ומחייכת ביחד, איך היא עושה את זה יפה: לא, לא, הספיק לי אחד כזה. יפה, ואת רוצה גבר בננה רקובה? זה מה שאת רוצה? תרצה עושה לא עם הראש. את רוצה גבר פודל? תרצה עושה לא עם הראש והחיוך שלה גדל. לא, באמת נו, כלב כזה שעומד על הדשבורד ועושה כן כן עם הראש כל הזמן, זה מה שאת רוצה? תרצה כבר מתפוצצת מצחוק: טוב, הבנתי דבורי, הבנתי, בסדר. אז עכשיו תרצה, לא רק שאת הולכת לתת לו את הלב, את הולכת לארוז אותו באריזת מתנה, כן? תרצה עושה כן עם הראש.

כשהיא חשבה על זה אחר כך, היא היתה בטוחה לגמרי, שגם לתרצה אין באמת מושג לגבי מה שהבעיר את האש הנוראית של הזעם שלה באותו לילה, למה היא כל כך כעסה והתנפלה ככה על דווידי ועזבה אותו בסערה. תרצה נשבעה לה שזה משהו חשוב ועקרוני, היא בטוחה שזה משהו שטותי ושולי, בכל מקרה זה לא חשוב. מה שגרם לתרצה לפוצץ, להרוס, לקרוע ולשרוף בכזו חמת זעם אלימה, את מה שנבנה בינה לבין דווידי, היה פחד. פחד פשוט, נקי ומזוקק, שניזון טוב טוב בשבועיים האחרונים מהמחלה שלה, ומהאינטימיות המואצת שהיא איפשרה.

היא ואושיק היו עכשיו במאמץ משולש: לתמוך בתרצה ולדחוף אותה בעדינות בחזרה אל דווידי, לקיים את כל המפגשים בבית הספר ולהביא את הפרוייקט אל סיום מוצלח, ולנהל את השיחות הליליות שלהם שכל פעם נקטעו בבריחה שלה לנשום אוויר ולשתות מים. אושיק לא לחץ, לא רדף, הוא רק חזר שוב ושוב על האמירה הראשונה שלו: אני אמשך להגיד לך את כל מה שיש לי להגיד לך, בסוף את תשמעי את הכל. כן, גם אחרי הפעם השניה שהוא אמר את זה היא עדיין לא היתה יכולה להקשיב לו עד הסוף, גם הפעם היא ברחזה. הלכה לישון בחדר שרשמית היה שלו. שיבא המבולבלת באה אחריה וחזרה אליו ושוב אליה, נקרעה בנאמנות הכפולה שנוצרה אצלה לאחורונה. למה זה הם מסרבים להשלים עם הזוגיות שלהם שהיא כבר השלימה איתה מזמן? היא לא הבינה.

האלם, שכבר חשבה שניצחה כל כך הרבה פעמים בשנים האחרונות, מול אלכס ומול צביקה באוניברסיטה, חזר לחסום לה את הגרון בכל פעם שניסתה לענות לאושיק, בכל פעם שרצתה לשאול אותו מה הוא רוצה ממנה עם ההצהרות האלה שלו, מה הוא מבקש ממנה, מה היא אמורה לעשות, האם היא צריכה לקחת אחריות גם על הפחד שלו, האם אין לה מספיק משלה, ומה עם רננה מה עם הנישואים שלהם? כל השאלות האלה חיכו בתוכה ולא מצאו מוצא.

בבקרים היא יצאה להנחות את המפגשים שלה והוא ישב על הדשא או הסתובב בינתיים בסידורים אחרים, בצהריים הם אכלו עם תרצה, ישבו איתה במרפסת או מול האח שהבעירו, בשעה שהיא סרגה צעיפים צבעוניים במהירות מסחררת, ובלילה ישנו ביחד ולחוד, לחוד וביחד.

הוא היה מדבר על הקסם של המפגש שלו איתה, חוזר עליו שוב ושוב, מנסה להמחיש לה את עוצמת המשיכה והפחד שלו, מנסה להגיע ולהסביר את סוגיית רננה, ואז היא היתה קוטעת אותו והולכת, ואחר כך היתה חוזרת ומשתיקה אותו ומצטנפת בין זרועותיו וישנה שם. שיבא היתה נגררת אחריה בין החדרים בהשלמה.

צמרות שחורות ברוח

היה לה מפגש אחד טוב ואחד מחורבן. בקבוצה אחת קרה הקסם ובשנייה משהו לא עבד, והילדים יצאו כמו שהם יודעים לעשות את זה, מפגינים אדישות וניכור באופן הכי נונשלנטי והכי מדבר ברורות: פישלת. או לפחות זה מה שהיא שמעה, ולא עזרו הנסיונות של תרצה ואושיק בכל פעם שזה קרה להזכיר לה שזה לא בהכרח בדיוק ככה. מה שמרגיז עכשיו, זה שהמפגש הזה הוא השני עם הקבוצה הזו ועל כן יש לה רק עוד אחד כדי לנסות ולתקן. מה שמשמח זה שכן, יש עוד אחד. היא מותשת, והאדרנלין של המפגש הטוב מתערבב בה עם הדמעות מהמפגש המחורבן והיא נוסעת חזרה לראש פינה ולא רוצה להגיע. מהבוקר לא מפסיק לרדת גשם, פעם בזירזוף ופעם בדליים ומטחים. אושיק לא בא היום ואמר שכואב לו הגרון והיה משהו קצת מתחמק במבט שלו כשאמר את זה. היא עברה בחנויות וקנתה לתרצה צמר כחול, אוכל לשיבא, פירות יבשים ויוגורט, ועלתה את הרחוב התלול בנסיעה איטית, דוחה את ההגעה.

היא כבר עברה בשער ועמדה בדלת כששמעה מבפנים קול מוכר, והניחה את השקיות, וחזרה לאוטו הגדול וירדה את הירידה התלולה במהירות מסוכנת ממש. שיבא שהיתה בסיבוב ריחרוח והשתנה זינקה פנימה שניה לפני שהיא סגרה את הדלת. לפני שהיא בכלל הספיקה לחשוב מה היא עושה, היא כבר יצאה מראש פינה אל הכביש המהיר, ושום מחשבה מיחדת לא היתה לה בראש כשהיא נסעה דווקא צפונה. לא לדאוג, היא סימסה לתרצה רגע לפני שכיבתה את האור וחיבקה את שיבא לישון.

היא התעוררה מאוחר מאוד וזה הפתיע אותה כי היא ישנה המון המון שעות, מהחלון הקטן ניבטה אליה סערה שנשפה ונשפה ונשפה באקליפוסים, הכל רעד והאוטו נע ונד וטיפות גדולות הצליפו בכל ולא היתה שום סיבה לעשות שום דבר. מלבד לקרוא את האסמסים של תרצה ואושיק ולענות שוב באותן שתי מילים ולכבות שוב את הנייד. לא לדאוג. האפלולית בחוץ בילבלה את הזמנים והיממות הבאות התערבבו לה, היא לא ידעה אם לפנות בוקר או שעת בין ערביים. היא רק ידעה ששורף לה בפנים משהו שהיא לא מצליחה לכבות בכלל. שהשינה המטמטמת שהיא שקעה בה שוב ושוב לא מעבירה. שיבא ביקשה לצאת ולא היתה לה ברירה אלא לפתוח ולתת לה, ולקבל שפריץ קר בפנים, ואז להתחנן בפניה שתחזור כבר ולקבל עוד אחד, ולהרגיש בצער איך מעט החמימות שנצברה בחלל הקטן מתנדפת וקור רע ממלא אותו. שיבא חזרה רטובה לגמרי ועכשיו היו בחלל הקטן קור ורטיבות וריח כבד של פרווה רטובה. אוי שיבא, מה נעשה עכשיו?

היא אספה כל שמירה ובד שהיו באוטו ומעל לכל הערימה היא פרשה גם בד ברזנט גדול וכבד, והיא ושיבא וריח הפרווה וכל העצב שבעולם הצטנפו להם בתחתית וניסו להמשיך ולישון לתמיד. ואז היה חושך מוחלט ורעש חזק מאוד של גשם והיא זחלה למושב הנהג ואחרי תפילה ארוכה ושלושה ניסיונות הצליחה להתניע. קריית שמונה סחופת רוחות וגשם, רמזוריה מהבהבים אל החושך הריק, מוכפלים בכבישים הרטובים, ורק בדוכן הטוטו שליד הפלאפל מתגודדת חבורת סחופי רוחות כמותה. היא טרפה מנת פלאפל וקנתה בפיצוחיה את החלק השני של הנחמה.

את היום הבא היא העבירה בהנג אובר מפלצתי, התחפרה במחילת השמיכות המסריחה שלה ויצאה מידי פעם להתרוקן ממה שהגוף שלה העלה בחמת זעמו. נרדמה והתעוררה, אכלה ממתקים וחטיפים מלוחים, שתתה והקיא, חלמה והזתה, בכתה ורעדה במעגלים ובאינטנסיביות שלא שיערה שקיימת. היבהוב קטנטן של מציאות הופיע מדי פעם בשולי הדימדומים שלה, המחשבה שהיא מסכנת עכשיו את סיומו של הפרוייקט של תרצה ושלה, אבל זו רק הבהב ונצנץ ומיד התחלף במשהו אחר לגמרי, לא מחשבה או מילה אלא סתם דייסה של בכי, זכרונות, שאלות קיומיות, הקאות ושינה טרופת ביעותים. עוד יום עבר.

היא תיכננה את זה כמו מבצע צבאי, לפרטי פרטים הקטנים ביותר, והיא יצאה למבצע שלה בחצות בדיוק. היא לא יכלה לחכות לבוקר משני טעמים: אחד, זה איך שהיא נראתה, היא לא יכלה לבוא ככה בין הבריות לאור יום. הסיבה השניה היתה שהיו לה את כל האומץ והכוח הנדרשים, ואף טיפה של סבלנות. ועל כן היא יצאה. עטפה עצמה ככל האפשר אחרי שאספה באופן סביר את פקעת הקשרים שנהיתה מהשיער שלה. המתדלק ישב בחדר מואר וסגור והיא סימנה לו שלא יקום וניגשה למלא דלק בעצמה. מילאה את מיכל הדלק של האוטו הגדול ואת כל הג'ריקנים של הדלק לגנרטור. ואז ראתה שלט בחלון החנות של התחנה. ארבע מילים שעוררו בה תקווה ואמונה שהמבצע שלה יצליח. שמיכות טלויזיה מפנקות מפליס. היא קנתה את כל חמש השמיכות האחרונות שנשארו להם: שלוש וורודות, אחת ירוקה, ואחת ירוקה עם פרחים ורודים. היא קנתה גם את שלושת הסנדביצ'ים

האחרונים: שניים עם גבינה צהובה ואחד עם טונה. היא אמרה בלב שלה: סליחה, כשהגישה למוכרת טרוטת העיניים והמפקת לרווחה את כרטיס האשראי של תרצה.

לאורה הקטן של מנורת הפרפין אפשר היה לראות שתי דמויות דקות מתרוצצות בחורשה סחופת הרוח, כל אחת במשימותיה החשובות: כלבה מרחרחת ומשתינה וחופרת את ענייניה, ובחורה באירגון וסידור ותפעול והכנה מדוקדקת לפרטיה של השלב הבא במבצע.

את כל השמיכות משומשות היא נייערה ואיווררה וערמה בפניה בערימה דמויית קן קטן ונוח, את הברזנט היא קיפלה והידקה טוב טוב למקומו המדויק, וסידרה וניקתה ואספה את כל האשפה לסוגיה הדוחים והדוחים עוד יותר בשקית גדולה ורצה וזרקה אותה במכולה הגדולה שבקצה החורשה ואז תידלקה את הגנרטור והפעילה את דוד החימום ובינתיים הדליקה גם את הגזיה ואכלה סנדביץ עם גבינה צהובה ושתתה קפה שחור ואז השמים כבר לא היו לגמרי שחורים והרוח מעט נרגעה והיא היתה טיפה מיוזעת מהפעילות הנמרצת שלה וידעה שהגיע הרגע.

אור כחול של בוקר

כשהיא היתה ממש קטנה, היתה לה תקופה שבה עניין הצבעים במשפחה שלה העסיק אותה הרבה מאוד: היא ציירה את זה בציורים שלה, כיירה את זה בפלסטלינה, ושזרה את זה בכל הסיפורים שסיפרה ביחד עם אמא שלה או אבא שלה. אחד הסיפורים שהיו אהובים עליה מאוד באותה תקופה, היה, אלא מה, הסיפור על האפרוח שהלך לחפש לו אמא אחרת. מאז, היה לאמא שלה כינוי קבוע בשבילה, כינוי לרגעים בהם רצתה להראות לה את כל אהבתה בבת אחת.

אפרוח! היא צעקה כשפתחה לה את הדלת. השעה היתה שש וחצי בערב ואמא שלה נראתה משום מה כאילו קמה עכשיו משינה. היא חיבקה אותה חזק והתחילה למשוך באף באופן מחשיד. אמא, מה קרה? מה קרה, מטומטמת, מה קרה? מה חשבת, שתיעלמי לשלושה ימים ואני לא אדע מזה? אידיוטית אחת. היא חיבקה אותה שוב ונישקה אותה שוב. טוב, אמא, אפשר להכנס?

בכל הימים שהיא החנתה את המשבר שלה בחורשת האקליפטס, היא ראתה שם אנשים רק פעמיים, וגם בשתי הפעמים האלה היא לא ראתה ממש את האנשים עצמם. הפעם הראשונה היתה כשהיא היתה שתויה מאוד. היא שמעה אגוז פתוח לרווחה ובאסים רועמים ואז המכונית כבתה ורק המוסיקה, טראנס כבד וצורמני נשארה, וטוב שכך כי שיבא קצת יבבה אבל לא נשמעה מחוץ לאוטו הגדול שעמד חשוך לגמרי. היו שם שניים שבאו לקיים איזשהו ביזנס מלוכלך כלשהו אבל לפני זה הם הקיפו את האוטו וניסו להציץ בחלונות. מה זה הטרנסטה הזה? שאל האחד ובעט. מה, לא ראית אותם אף פעם? חבורה של פסיכים, אחותי המתלהבת סיפרה לי שהם באו לדבר איתם בבית ספר על משהו, איזה שטויות אנא עארף... אולי התקלקל? הם טילטלו את האוטו כאילו ציפו שיגלה להם מה

קרה לו או לבעליו, אבל הוא שתק כמו גדול והם עזבו ופנו לענייניהם. היא יושבה מכווצת ודירבנה אותם בליבה לסגור את העסקה שלהם מהר כי הרגישה איך גל נוראי של בחילה עולה ועולה בה, איך בקבוק ערק שלם מטפס עכשיו ושואף לצאת לחופשי. בשניה שהאגוז הפתוח שאג את דרכו החוצה מהחורשה, היא פרצה מהאוטו והערק פרץ מתוכה.

גם בפעם השניה שהגיעו אנשים לחורשה היא לא ראתה אותם, הם אפילו לא יצאו מהמכונית שלהם. היא ראתה אותה מגיעה, פנסיה מאירים אלומות של גשם ואז כבים. ירח חסר הציץ מהעננים ולאורו היא ראתה מכונית לבנה קטנה שזמן קצר אחרי שפנסיה כבו התחילה להתנדנד קצובות. זה היה מצחיק. רוח הרפאים הקטנה המתנדנדת בסופה הצחיקה אותה נורא, היא ראתה, איך מתחת לאבן הכי תמימה ומגוחכת, מסתתר זיכרון שיכול להכיש אותה. היא צחקה, וידעה. באותו רגע היא ידעה, ולא בדיעבד כמו שבדרך כלל מבינים דברים כאלה. ממש כשזה קרה היא ידעה: עכשיו אני מתחילה לעלות. היא ממש הרגישה, את המגע הקטן הזה של הרגל בקרקעית, ואת הדחיפה, למעלה.

אז המבצע הצבאי שלה הגיע עכשיו אל השלב השלישי שלו, והתהיה אם מישהו יבוא פתאום עברה לה בראש, אבל עברה כל כך מהר. היא התחילה לצעוק. שיבא הצטרפה. אור שחר רך חילחל דרך גשם דק, והן צעקו ונבחו וקיללו וצרחו. קר לה אבל היא עושה את זה. היא מתפשטת.

אבל דבורי, אם מישהו באמת היה בא? אמא שלה התפקעה מצחוק כשהיא תיארה לה את עצמה שואגת על המקלחת ואז מתמסרת לה. אמא, את חושבת שזה באמת עניין את קצה הציצים הקפואים שלי? אמא, זה פשוט לא חשוב, אני נכנסתי מתחת למקלחת ובאותו רגע אני ידעתי שניצחתי אותה, את מבינה? זה היה כל כך נעים, הזרם החם בתוך הרוח והגשם, הקצפתי המון שמפו וסבון והתחילו לעלות ממני המון אדים, זה היה כל כך נעים. אמא שלה פוערת את עיניה וצוחקת והיא מוותרת על לספר לה, שבאותו רגע של ניצחון ושמחה, היא אפילו קצת הצטערה שאף אחד לא יראה אותה. היא הברישה את השיער שלה מכל הקשרים ועכשיו הוא קיבל בשמחה את כל המים החמים והשמפו, ונמתח לו לאורך המדהים שלו, והיא ידעה. לא שהיא עצמה יפה כי אם המראה הזה שלה, עוצמת עיניים ונותנת למים החמים להגמר עד הסוף, טובלת בענן של אד ריחני, בחורשת האור הכחול.

אמא שלה הבינה את השכבה החיצונית של הסיפור: שלושה ימים של לכלוך וסירחון, וצריך לעשות מקלחת, והבת שלה, שהיא חונכה אותה טוב טוב עשתה את מה שצריך. אבל היא פחות ראתה את השכבות העמוקות יותר, ואת השורה התחתונה, זו שאותה היא אמרה לעצמה אחרי שהברישה וקלעה את שיערה לצמה, השורה שאיתה היא נרדמה מתחת לחמש שמיכות טלויזיה מפנקות פליס: אם היא ניצחה את המקלחת היא תוכל איכשהו לחיות את החיים שלה האלה הלאה. יותר משהיתה סיום הפרק המטונף, היתה המקלחת סימון של החזרה לחיים.

היא ישנה טוב כמה שעות ואז אכלה את הסנדביץ האחרון עם כוס קפה נוספת ויצאה עם שיבא לטייל באוויר הצלול. שמש חורפית הציצה מהעננים, אמרה לה שהכל בסדר, ואז הן יצאו לכיוון תל אביב.

שדרות וחוף

הגענו, אמר אושיק בשקט והעלה את בלם היד שדווקא עשה רעש איום. הגענו? היא אמרה והתמתחה מתוך הנמנום הטוב שאחזו בה בשעה האחרונה. אמרה והתמתחה ותוך כדי כך העבירה את היד שלה בעדינות על הלחי שלו. הגענו, הוא אמר שוב ולכד את כף היד שלה במעופה.

הגשם היה עכשיו שוב חזק מאוד, ובבית חיכתה להם חבורה מפתיעה שעסקה בפעילות מפתיעה עוד יותר. זה נראה כמו שיעור סריגה עם משתתפים שלא היו מאמינים אם הייתם אומרים להם שזה מה שהם יעשו. תרצה ישבה בכורסה מול האח, וסביבה חבורת נערים ונערות. היא רכנה אל תרצה לחבק אותה, תרצה הביטה בה והביטה באושיק והיא ראתה שתרצה רואה. דקל? דקל? דקל הנמיך את המסרגות שלו במבוכה אל חיקו והכריז: קבלו את החולה! הם התחילו כולם לצחקק, בהתחלה בשקט, אבל התרועה של תרצה שיחררה את כל הצחוק שבעולם. ההודעה ששיעור האנגלית יתקיים כסדרו עצבנה אותם, השמועה שגם המנחה הצעירה חולה הטרידה אותם, וסימן השאלה שהוצב מעל למסיבת סיום הפרויקט המובטחת הביא אותם לכאן.

המפגש הראשון שלה שהיה עם הקבוצה של דקל, הוגדר על ידיה כמזעזע, על ידי אושיק כמגניב, ועל ידי תרצה כמזל של מתחילים. ובכן, תרצה צדקה. מכל הקבוצות שהיא הנחתה זו היתה הכי מוצלחת והקשר שלה עם הילדים של הקבוצה הזו, ובעיקר עם דקל היה מיוחד, משהו שהיא לא ידעה ממש להגדיר, אבל היה ברור שהוא מיוחד עבורם בדיוק כמו עבורה. דקל היה מקדם את פניה בבוקר בחיוכים גדולים ותופס אותה לשיחות קצרות ומבויישות בכל פעם שהעז, וכשהיתה יוצאת מהמפגשים שלה בכיתות, היתה פוגשת אותו יושב על הדשא עם אושיק. אם זה לא היה נשמע לה מוגזם, היא היתה יכולה להגיד לעצמה שלא רק תרצה רואה, אלא גם דקל, שהעביר את מבטו שוב ושוב בינה ובין אושיק.

אמא, מה פתאום ישנת עכשיו? היא שאלה אחרי שאמא שלה גמרה למחוך אותה בחיבוקים והואילה להכניס אותה הביתה. אה, טוב, זה יום שני. ומה קורה ביום שני? ביום שני אנחנו לוקחים את חן מהגן. חן? דבורי, תגידי את לא מתביישת, חן, הנכדה שלנו. אה, מזל טוב, נולדה לכם נכדה? אוי, סליחה, אמא, שוב פעם אני עם הטימטום שלי, כן בטח, חן. אמא שלה, הסלחנית, המשיכה ודילגה בקלילות מעל הסרקזם שלה ומעל ההתנצלות המגומגמת שבאה אחריה: את לא מאמינה כמה זה סוחט, בסך הכל שלוש שעות ואני נופלת מהרגלים, ושמוליק עוד לוקח אותה הביתה. דבורי, היא עברה לקול שקט וקושר קשר: עוד מעט יהיה לנו עוד נכד... אבל אל תגידי כלום טוב? זה ממש עוד רק בהתחלה התחלה. כל ההשבעה

הזו היתה כמובן מיותרת לגמרי, כי ברגע ששולי הגיע להפסקת קפה קטנה, הוא חיבק אותה, ואז הניף אותה ושאג: דבורי, אני הולך להיות אבא, את שומעת? אבא! זה היה אחרי שהוא נתן לה חבילה קטנה ואמר: דובי שלח לך את זה. מה זה? את יודעת? לא, היא ענתה וחיבקה אותו והמשיכה עם עניין האבהות המתקרבת שלו ואת החבילה הקטנה שמה בכיס של המעיל.

שמוליק חזר ושמח לראות אותה ומיד נעמד להכין סלט לארוחת הערב. כשראה אותה מנקרת מעל לשאריות אמר לה ברוך: לכי לישון דבורי, היה לך יום ארוך. היא הלכה לישון בחדר שהיה חדר ילדותה והפך לחדר התפירה של אמא שלה, ונרדמה לפני שהספיקה אפילו לחשוב כמה זה מוזר. היא לא ידעה כמה התגעגעה לאמא שלה עד שזו חיבקה אותה, ולשולי, עד שהוא הניף אותה בצרחות, ולתל אביב, היא לא ידעה עד כמה התגעגעה לתל אביב עד שגם זו חיבקה אותה כשיצאה בבוקר עם שיבא לטייל ברחובות. היא ראתה שגם היא, כמוה, מתרגשת מהמפגש המחודש עם השדרות ועם חוף הים.

כשהן חזרו היא אכלה עם אמא שלה ארוחת צהרים ולפנות ערב הסכימה לקחת אותה לחוג הרקמה שלה. כן, היא הסכימה, אבל האוטו הגדול סירב. לא עזרו התפילות ולא עזרו הקללות, הוא עשה את מה שלא עשה בכל ימות הסערה, סירב להדלק. היא עמדה מולו נבוכה, אמא שלה נישקה אותה והתקשרה לשולי שיבוא לקחת אותה. היא עמדה מול האוטו הגדול נבוכה ונופפה להם כשהם התרחקו ממנה במונית. היא עמדה מול האוטו הגדול נבוכה וידעה שאין שום דבר אחר שאפשר לעשות. היא הוציאה את הנייד שלה וסימסה לאושיק. הוא לא ענה והיא חשבה: מגיע לי. הוא מעניש אותי ומגיע לי. היא חשבה ככה בכל שניה משלוש השעות הבאות, ובסופן היא פתחה לו את הדלת, ולא הופתעה בכלל לראות אותו עומד שם. אבל היא הופתעה מהדבר הבא שהוא עשה.

שמים רקומי כוכבים

בכניסה לבית של ההורים שלה עומדת שידה קטנה. יצור ישן, גוף מגושם ומכוער מאין כמוהו, שאמא שלה מתעקשת להשאיר שם לתפוס מקום ולצבור אבק, על השידונת מונחת תמיד דוגמא מתחלפת מעבודות הרקמה שלה. ברגע הזה הרגע הזה ממש, אמא שלה רוקמת בחוג רקמה, שמוליק ישן לו שנת ישרים בסלון מול מהדורת החדשות האחרונה, ואילו היא יושבת על השידה. רגליה כרוכות סביב מתניו של אושיק והשפתים שלהם עושות מעשים: בשקעי צווארים, באחורי אזניים, בעפעפיים, במצח, בעורף, ובעיקר בשפתים שממול. הם מתנשקים, מתנשקים, מתנשקים במם הידיעה. אצבעותיו הארוכות והקרות מהדרך מטיילות מתחת לחולצה שלה וידיה שלה מתחת לחולצתו. ואין נעים מהרגע הזה, מהרגע הזה ממש, אין נעימות מהנשיקות האלה. ולמרות שמידי פעם היא לוחשת לו: שמוליק יתעורר. או: אמא שלי צריכה לחזור. הרי אלה סתם לחישות שרק מוסיפות עוד נעימות ומסמירות עוד קצת את השיערות הקטנטנות שבתנוכי האוזניים, והן נחתמות מיד בנשיקות זעירות, בנשיקות גדולות, בנשיקות מרפרפות ובעוד נשיקות, עמוקות ונעימות. נעימות.

רק קרקוש המפתחות מנחית אותם אל הקרקע. מילולית. למרות שאושיק הוא זה שהרים אותה לשם, היא קופצת בעצמה מהשידה ופותחת לאמא שלה את הדלת.

אם לא הוזכרה עד עכשיו העובדה שאושיק ואמא שלה כבר מכירים, זה פשוט כי זה לא השתלב בשום מקום במהלך סיפור הדברים ולא נדרש בשום נקודה, אבל כן, הם כבר נפגשו. כמה פעמים כשהם היו שותפים ופעם אחת כשהיא ושמוליק באו עם שולי ורינת לבקר את תרצה בבית החולים. לא נדבר עכשיו על המפגשים האלה כי זה מביך מדי לכל הנוכחים, ולא נתפלא עכשיו שהוא רק נותן לה נישוק קטן על הלחי, ואומר: הי אתי, אני חייב לרוץ, ובורח.

אמא שלה אומרת: תגידי, הוא לא נראה בן שש עשרה? והיא חושבת: בטח שהוא נראה כמו בן שש עשרה, כי עומד לו עכשיו כמו לבן שש עשרה, כי הוא נישק עכשיו את הבת שלך שישבה על הרקמה הגרוזינית שלך, והיד שלו כבר כמעט היתה בתוך התחתונים שלה. ואז היא עונה: נכון, שניה אמא אני צריכה פיפי, והולכת לשטוף קצת את הלהבה מהפנים שלה ולצנן מעט את הדם שנאסף לשם.

אושיק ענה על הלחישות שלה בדבר אמא שלה ושמוליק בלחישות משלו: אז בואי לדירה, בואי נהיה ביחד. והיא אמרה שנועם שם ושזה מביך אותה וידעה שזה רק תירוץ. היא פחדה שאחרי הכל לא תוכל באמת לשכב איתו, שהאינטימיות שלהם תיהרס מהמין, שהמין לא יעבוד בגלל הקרבה, שהכל יתמוטט. הנשיקות שלהם רמזו לה שלא כך יהיה אבל הפחד ניצח בלילה ההוא. הוא ברח נבוך מאמא שלה אבל סימס לה אחרי כמה שניות: בואי לדירה, בואי נהיה ביחד.

האמת היא שהוא לא ישר נישק אותה, לא. טוב, האמת לאמיתה היא שהוא לא נישק אותה בכלל, זו היא שנישקה אותו ראשונה. הדבר המפתיע שהוא עשה כשהיא פתחה לו את הדלת, היה להושיט לה מעטפה. הוא אמר: בבוקר אני אבוא לתקן את האוטו ועד אז תקראי את זה, בסדר? בשביל זה באת, היא שאלה, בשביל לתת לי את זה? כן, הוא אמר, כתבתי לך את זה בימים שלא היית ועכשיו באתי לתת לך. הוא כבר כמעט הסתובב ללכת אבל היא התרוממה על קצות האצבעות שלה ושמה את היד שלה על העורף שלו ומשכה בעדינות את הראש שלו אליה ונישקה אותו על השפתים. השפתים שלו נענו לנישקה שלה. מה שלא אפשר התפתחות היה הבדל הגבהים המוגזם ביניהם, ואז הוא עשה את השימוש המושכל בשידה. כן, היא שנישקה אותו ראשונה, ומשם נהיתה שריפת נשיקות. חומרי הבעירה היו מוכנים כבר הרבה זמן.

שבר ענן

מאז שהיא הכירה את אושיק התחילו להצטבר בה חומרים מסוכנים, הם נקוו בתוכה טיפה אחר טיפה והיא הקפידה לפקוק אותם היטב ובנפרד, בידעה שערכוב יגרום לפיצוץ: קרבה, תסכול, משיכה, קנאה, כעס ואהבה. כשהיא שמעה את הקול של רננה עולה מהבית,

לפני כמה אלפי שנים זה היה? נפרצו הסכרים, התערבבו החומרים, הפיצוץ קרה והיה כמעט קטלני. כן, כמו הרבה דברים שעשויים להיות קטלניים, הוא הציל את החיים שלה. אסור לשאת בתוכך כאלה חומרים מסוכנים בכאלה כמויות וכל כך הרבה זמן. מהרגע שהיא ראתה את רננה מתנשקת עם אמיתי במושב האחורי של המונית שלה היא שנאה אותה וכעסה עליה, מהרגע שהיא הבינה איך רננה מתמרנת אותו וכמה אושיק קשור אליה היא קינאה בה ותיעבה אותה, אבל עכשיו היא שכבה במיטה אצל אמא שלה, וקראה את המכתב שלו וזו היתה הפעם הראשונה שהיא חמלה עליה, ריחמה עליה, כי רננה היא אישה שזקוקה נואשות לחמלה ורחמים, ואושיק לא מצליח כבר הרבה שנים למנוע אותם ממנה. רננה נלחמה בה באופנים הכי מלוכלכים, בדרך מעוותת ואכזרית, אבל רננה נלחמה על האיש היחיד בעולם שנתן לה חום ואהבה. בודדה וחולה, מנוכרת מהמשפחה שלה, הפרעה דו קוטבית, או מאניה-דפרסיה, ככה זה נקרא. זה ככה מאז שהוא מכיר אותה. זה גורם לה לגרש אותו ולזחול אליו בכל פעם מחדש. זה גורם לו לא להיות מסוגל לעזוב אותה. הייתי צריך לספר לך את זה מההתחלה, הוא כתב. הייתי צריך להבין שרק אמת צריכה להיות בינך לביני. אני כל כך טיפש ופחדן דבורי. אבל כשאת נעלמת, ידעתי שזה קשור בעובדה שרננה היתה שם והבנתי שאני לא יכול יותר לברוח מזה. ההבנה הזו התחילה קודם אבל היא באה לנסות לשחק שוב את המשחק שלה, ואני הודעתי לה ולא חזרתי בי, שהיא חייבת לשחרר אותי מהנישואים האלה ושאני לא מוותר יותר. בשבוע הבא אנחנו ברבנות, היא הבטיחה שלא תבריו הפעם. אני כבר חיכיתי לה שם שלוש פעמים בחודשים האחרונים. פעמיים היא לא באה ובפעם השלישית היא באה אבל עשתה סצינת בכי כל כך נוראית שלא יכולתי. כשאת שמעת את הקול שלה וברחת, זה כבר היה כשהיא הבינה שזהו זה. היא חיכתה שתחזרי, משכה את הזמן, ואני ביקשתי שתלך והזמנתי לה מונית לשדה התעופה. קיוויתי שתתעכבי עוד קצת ושמחתי נורא שלא הגעת עד שהיא עלתה על המונית. ורק אז שמתי לב לשקיות ליד הדלת. אוף דבורי, התעכבת קצת יותר מידי דבורי. את יכולה כבר לחזור. נו כבר, תחזרי.

ניכר היה במכתב שהוא לא נכתב בבת אחת, היו בו כמה פרקים וחזרות ומעברים בין דיבור ישיר אליה לדיבור כללי כמו אל עצמו. היא קראה אותו שוב ושוב ורצתה יותר מכל דבר אחר עכשיו להרגיש אותו כבר שוב קרוב אליה, מסביבה, בתוכה. בבוקר הוא סימס לה שהוא למטה עובד על האוטו. היא הכינה להם קפה וירדה עם הכוסות. הלב שלה פירפר מפחד אבל הוא נעלם בשניה שהוא הרים את העינים והביט בה מחייך.

בעפולה הם אכלו פלאפל והתחלפו. עד אז היא נהגה ועכשיו היה תורה לנמנם בחממה הנעימה שיצרו השמש החורפית והשמש הקדמית. ירד גשם כשהיא התעוררה והאוטו הגדול היטלטל בדרך עפר. איפה אנחנו? הפתעה, אני רוצה להראות לך משהו. הם נסעו בין גבעות וחורש גלילי ואז הוא עצר בחלקה שטוחה קטנה של עשבים וקוצים. הגענו, בואי. הגשם היה עכשיו חזק, הוא החזיק מעליהם את המטריה, והוליך אותה למרכז החלקה ואמר: זה שלי. השיניים שלה תחילו לנקוש בלי שליטה: קר לי, בוא נחזור לאוטו. דבורי, השטח הזה שלי, למה את מתעלמת ממה שאני אומר? אני לא מתעלמת, קר לי, בוא

נחזור לאוטו, בבקשה. את הדרך חזרה לאוטו הם עשו בשתיקה. היא התעטפה באחת משמיכות הפליס והוא התיישב במושב הנהג ושתק. נו, תיסע, מה? לא דבורי, למה את מתעלמת ממה שאמרתי, למה את לא מגיבה על מה שהראיתי לך עכשיו, זה המקום הכי חשוב לי בעולם ואת מתעלמת, למה? אושיק, אני מבינה בדיוק מה אותה אומר לי כשאתה מראה לי את זה, אני לא בטוחה שאתה מבין. למה את חושבת שאני לא מבין? את לא סומכת עלי, נכון? את חושבת שאני עוד פעם אחזור לרננה, נכון? איך אני יכול להוכיח לך שלא? אני רק יכול להגיד את זה, את מבינה, אני מנסה להגיד לך את זה הכי ברור שאני יכול: אני רוצה אותך בחיים שלי, בעתיד שלי, בלתימיד שלי.

טוב, זה היה חייב לבוא, הרגע הזה היה חייב לבוא ולא היה מנוס ממנו. הרגע בו היא לא יכולה לשלוט בעצמה, וחייבת לעשות מהכאב והכעס שלה אבנים, ולזרוק אותן עליו, אחת אחת. כל זיגוג שהוא עשה בדרך אליה, כל פניית פרסה, כל בגידה באמון שלה, הכל. הם ישבו באוטו הגדול והענן הגדול שכיסה קודם את עין השמש שיתף איתה עכשיו פעולה. רעמים דהרו לרוחב השמים וחרצו בהם חריצי ברקים, גשם התחיל לרדת, חזק ואלים וכועס כמוה. אושיק, אתה תמיד צוחק על אמא שלך, אבל אתה בדיוק כמוה, ממהר, רץ לך ולא שם לב שאני עוד מאחורה, בא בהצהרות כאלה ענקיות ואני עוד מתרגלת. תן לי עוד זמן, טוב? אבל את יודעת שאני אוהב אותך, נכון? את יודעת את זה? זו היתה הפעם הראשונה שהמילה אהבה נאמרה, והיא לוותה ברעם אדיר וברק מרהיב, ואי אפשר היה לא לצחוק מהצירוף הזה. הם צחקו והוא התניע את האוטו והיא לא ענתה לשאלה שלו.

ועכשיו הם ישבו עם החבורה הסורגת וצוחקת, מקבלים בהכנעה את המבטים מכל הסוגים, שנשלחו אליהם, וחיכו בסבלנות שהלילה יבוא. טוב חברים, אמרה תרצה בישירות הידועה הנפלאה שלה, אני מתה מעייפות וגם דבורי ואושיק, ואני בטוחה שגם לכם כבר מחכים בבית, אז נתראה בקרוב, בסדר? הילדים קמו וגררו את עצמם החוצה ואושיק המתוק שכבר היה מרוט לגמרי הסיע אותם לתחנת האוטובוס ואז נכמרו רחמיו וכבר הביא אותם לקרית שמונה ופיזר אותם בבתים שלהם. כשהוא חזר הוא הצטרף אליהן לרביצה מול האח עם סיבוב תה אחרון, ושמע את הפרק האחרון בסיפור שתרצה התעקשה לשמוע. היא לא וויתרה לה על אף פרט מכל מה שעבר עליה בארבעת ימי ההיעלמות שלה. הפרק שאושיק הגיע בדיוק אליו היה תיאור קרב המקלחת ההירואי שלה. תרצה אמרה: אוי אני הייתי מתה להיות שם זבוב על העץ. ואושיק לא התאפק ואמר: גם אני, והגניב אליה מבט, מהסוג החדש של המבטים שהיו ביניהם עכשיו.

רעמים וברקים

הפעם הראשונה היתה כמו הארקה. משהו כל כך מהיר וחזק שהם שכבו אחריו המומים. אושיק היה נבוך, ומבולבל, ולקח לו זמן להבין ולהאמין שלא רק הוא עלה על גדותיו כל כך מהר. מה? אבל כמעט ולא נגעתי בך, דבורי. נכון, היא צחקה, ובכל זאת זה הספיק. היא עדיין רעדה מעוצמת הברק שפגע בה עכשיו. זה התחיל כשחזור מדוייק של כל הלילות

הקודמים, כמו טקס מקודש. אחרי שתרצה לקחה את הכדור שלה ונרדמה, הוא הגיע אל המיטה, שכב מאחוריה ועטף אותה בזרועותיו. הוא הניח את ראשו בשקע צווארה. ואז התחיל הדבר החדש לגמרי. הוא נישק את עורפה והיא הסתובבה אליו ושעה ארוכה הם רק התנשקו. ואז היא, שוב היא הראשונה, אמרה: בוא נעשה תחרות, מי שעירום ראשון מקבל פרס. ומה הפרס? הוא שאל והכניס את הידים שלו לתוך החולצה שלה, מבין את הכיוון. הפרס הוא השני עירום, אמרה והתחילה. שניהם קיבלו את הפרס שלהם מהר מאוד. ומהר מאוד הם היו אחד בתוך השני. ומהר מאוד הם גמרו. זה היה אפילו קצת מפחיד המהירות הזו. סערת ברקים ורעמים בחוץ ואחת כזו במיטה. איך עשית את זה כל כך מהר, דבורי? אתה יודע מה זה 'חדוות המין'? כן, הוא צחק, היא התפוצצה לי לפני רגע ישר בפרצוף. בפרצוף שלי, אתה מתכוון. מה? טוב, לא ממש אבל קרוב, אבל שזה לא יטריד אותך. אני מתכוונת לִסְפֵר. אה, הספר, טוב אני הבן של תרצה, לא? אז כשאלכס ואני התחלנו, ואני מזכירה לך שהוא היה בן שמונה עשרה ואני בת חמש עשרה. אני לא שוכח את זה לרגע, טוב אני גבר, לא? כן, היא אמרה וליטפה בעדינות את החלק הכי גברי שלו שהתחיל שוב להיענות למגע. אתה נעים לי, היא גירגרה, אתה כל כך נעים לי. אבל תן לי קצת להתאושש. אז אתה שומע, אלכס מצא את הספר הזה ואנחנו התחלנו לחקור אותו בהמון חדווה. מה שהזכיר לה את הספר היה הצירוף המשונה וגם מענג, של העובדה שהיא ישנה אתמול בחדר הנעורים שלה ושלפני שהיא נרדמה שם, היא החליפה עם אושיק אסמסים מתוקים ורומזניים. עד שעה מאוחרת מאוד הם השתעשעו. אני אוהבת להיות מינית ואוהבת את המין וזה לא קשה לי וזה בזכות המין הטוב והבריא שהיה לי עם אלכס. שום דבר במין לא מביך אותי ולא דוחה אותי, אתה מבין למה אני מתכוונת? הוא הסתובב אליה ולחץ עם קצה האצבע המורה שלו על הפיטמה הימנית שלה ואמר: דינג. ואז על השמאלית, ואמר: דונג. ואז הוא טייל בכל האזור עם הלשון שלו והוציא ממנה עוד דינג ודונג משלה. אני רוצה לנשק את כל העירום שלך, אמר ועשה.

הבוקר מצא אותם עירומים. הבוקר המציא להם עוד לחישות מתוקות. תגיד לי, איפה החבאת את זה בכל הבקרים שהתעוררנו ביחד, איך הצלחת? הוא נצמד אליה עוד: זה לא היה קל, די תפסיקי לצחוק, זה היה קשה מאוד. היא שולחת יד לאחור: כן, נכון. תגיד, איך נקום עכשיו? לא נקום. אבל תרצה תתעורר תיכף. אז מה, תגידי את באמת חושבת שהיא לא יודעת הכל? הכל? הם ישנו מעט מאוד והבוקר מביא איתו תיאבון חדש. את יודעת שעוד לא באמת ראיתי אותך עירומה? אני כל הזמן מדמיין אותך עומדת במקלחת בחורשה. אני חושב שזה הדבר הכי יפה ששמעתי בחיים שלי. איך הייתי רוצה להיות שם. איך אני רוצה לראות. את כולך.